Serie de Autor

Dănuț Ungureanu

VIAȚA ȘI FAPTELE HAIDUCULUI TĂNASE VLĂSIA

VIAȚA ȘI FAPTELE HAIDUCULUI TĂNASE VLĂSIA

Dănuţ Ungureanu
Viaţa şi faptele haiducului Tănase Vlăsia

Copyright © Dănuţ Ungureanu
Copyright © TRITONIC 2015 pentru ediţia prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, Bucureşti
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
UNGUREANU, DĂNUŢ
Viaţa şi faptele haiducului Tănase Vlăsia / Dănuţ Ungureanu
Tritonic, 2015
ISBN: 978-606-749-067-1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Redactor: MONICA RAMIREZ
Tehnoredactor: DAN MUŞA
Comanda nr. 50 / octombrie 2015
Bun de tipar: octombrie 2015
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Dănuț Ungureanu

VIAȚA ȘI FAPTELE HAIDUCULUI TĂNASE VLĂSIA

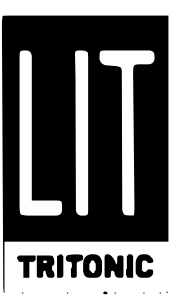

Sunt Tănase Vlăsia, haiducul.

Din coasta Colentinei în brişca Pantelimonului, de la Obor pe-ntorsătura Moşilor ori dincoace, mai departe, către Vitan Bârzeşti, din Fundeni, Dobroeşti şi Andronache până-n păienjenişul Lizeanului, în Vatra Luminoasă, Dristor, Muncii, Dudeşti şi Tunari, toţi îmi ştiu de frică.

Iau de la bogaţi şi săraci.

Miere-mi curge din gură când întâlnesc un suflet cătrănit, aur dacă-i fac trebuinţă poveţele mele.

Lesne iau foc în preajma poterei şi-a asupririlor.

Lângă mine, femeile suspină şi-şi rătăcesc minţile.

Sunt Tănase Vlăsia, haiducul...

Capitolul 1

Unde se dovedeşte încă o dată că dragostea şi poezia merg mână-n mână.

Învăţătură.

Cum se bea votca, ce este ea? Dar de ce-ai adus vorba? Doar nu te-o bate gândul să te-apuci de băut? Rămâi unde eşti, Ucenicule, nu-ţi da osteneala să purcezi singur unde or să te-mpingă o viaţă întreagă alţii, de la spate, prieteni ori neprieteni.

De tânăr ce-mi eşti nici nu pui întrebarea cum se cuvine. „Ce-i votca"? Ar trebui să laşi nasul în pământ şi să şopteşti respectuos: „Cine este dânsa?" Nu mai e bună creştere în ziua de azi...

Cine este? Unii răuvoitori spun că-i duşmanca a mai de seamă a vieţii tale, pe care-o schimbă, de câte ori v-apropiaţi unul de altul, cu visele ce ţi le ticluieşte ea însăşi. Dar despre doamna votcă n-ai să auzi nicicând vorbe precum „s-a îmbătat omul cu ţuică de prună şi-a bătut-o pe nevastă-sa măr".

Ăi mai tari, bătrânii băutori, n-au treabă cu puterea ei. O dau peste cap sau o plescăie, o adulmecă, o gâlgâie, îşi clătesc

gingiile. Nici că le pasă, de vreme ce tot în măruntaie ajunge, unde-și începe preaminunata lucrare. Prea puțini se cutremură la prima înghițitură.

Votca nu-ți cere multe, însă-i place să-i fii credincios. Dacai pornit cu una, e bine să stai lângă dânsa, ca familiștii, toată viața. Abia așa o să-ți arate ea, când sunteți numai voi doi în alcov, toate tainele cele mai ascunse și-o să te bucure cum nici nu gândeai. Dacă zburzi din marcă-n marcă, schimbându-le ca un ușuratic ce te afli, n-o să-ți dea niciuna prea mult, niciodată n-o să simți c-ai găsit-o pe Ea, cea adevărată. N-ai să prinzi rădăcinile care-i dau omului un rost. Și-atunci ai să te scufunzi, încet-încet, căci prin părțile noastre nimic nu e mai presus decât ce e mai prejos...

Aveam un prieten la Strehaia, care-i ziceam „Inox". Nume potrivit gâtlejului său pe care alunecaseră toate tăriile lumii, de la rachiul de drojdie până la uischiul de cincizeci de ani. Ca orice veteran hârșit la școala votcii, încercase și spirtul trecut prin pâine, ba odată, rămași fără provizii la ceasul din noapte când nu mai e deschis nicăieri, el și tovarășii săi strânseseră freonul din toate sprayurile de prin băi. Eram ucenic, ca tine. Am încercat și eu cu limba și-am fugit să mă închid la mine în odaie. N-a venit nimeni să mă îmbie, s-au bucurat că rămâne mai mult pentru ei.

Zicea „Inox" că nu e tărie pe lume din care să nu fi luat măcar o dușcă. Auzise însă c-ar fi pe undeva, aproape de acoperișurile lumii, prin Tibet, niște țuică pe care puțini muritori o sorbiseră. Nu mai avea stare de-atunci. Își rupea de la gură, cu inima frântă, bunătate de țoiuri, punând ban pe ban pentru o călătorie pe urmele acelui mit și se antrena zi de zi. Dar n-a mai apucat beția tibetană. L-au răpus într-o dimineață, cu blândețe, cinci sute de „Stalinskaya". Căci, în cele din urmă, până și cea mai frumoasă viață te omoară...

Ochii la mine, Ucenicule, și urechile pâlnie:

Când duci la gură votca, pentru cea dintâi înghițitură, îți ții răsuflarea, ca licoarea ce pândește în pahar să nu ți-o fure. Dacă ești novice și miroși prima dușcă, ți se face greață. Iar asta te urmărește toată viața ta de votcangiu. E ca dezvirginarea la fete. Nu ți-a plăcut prima oară, poți rămâne, Doamne ferește, abstinent. Și-ar fi mare păcat, căci patimile, chiar și alea imorale, prind bine la moral.

Iei un gât bun, îl înghiți, pui paharul pe masă și abia apoi respiri. Aștepți să se scurgă pe gât, pârjolind plăcut în cale și să clipocească în stomac. După aia sorbi și-o înghițitură de apă rece ca gheața. Dar asta să fie singura.

Apoi lucrurile merg ușor. Primul gât a deshis porțile, a netezit calea și-a limpezit mintea. Vezi tot mai clar ce-ai de făcut. La trei minute mai iei câte o înghițitură, mai mică decât prima, cam la jumătate. Parfumul nu-ți mai pare grețos, conducta s-a obișnuit cu tăria. Parc-ai poleit-o cu inox.

Învață întâi șmecheriile, Ucenicule, prinde-le din mers, trage cu urechea la alții mai băuți. Nu te-ncrede în omul treaz, căci el nu are habar ce vorbește. Și când o fi să bei, bea cu oameni descuiați, nu cu prostimea, deși ispita o să-ți fie mare, căci mulți proști sunt mai ușor de suportat decât puțini deștepți.

Nu-i cere ospătarului o sută de grame de la început, ci numai cincizeci. Dintr-o sută fură mai ușor, dar la cincizeci nu se-ncumetă, căci se vede. Ia mereu câte cincizeci, nu mai mult.

Se poate ca obraznicul să-ți aducă în paharul de votcă un cub de gheață și-o felie de lămâie. Cică așa beau clienții cu stil. Ei, poftim! Mai dă-ți seama dacă ți-a pus o sută sau doar optzeci, restul apă înghețată. Amândoi îl știți pe Arhimede, doar că el l-a aplicat cu folos. Să-ți vâri degetul în pahar, să scoți gheața și lămâia? O să te facă de râs pe la meseni. Și-o va ține

morțiș că-n pahar e mai puțină tărie fiindcă s-a îmbibat în lămâie, plus ce ți-a rămas ție pe deget. N-ai nicio șansă cu un profesionist din ăștia. Unii dau doar cât li se cere. Alții iau mai mult decât li se dă.

Ce-i de făcut? Uită-te-n ochii lui la primii cincizeci și comandă-i apăsat: „Fără gheață, fără lămâie". O să încuviințeze înfricoșat de știința ta într-ale hoției de bar și-o să dea fuga. Ori, dacă vrei să-mi pari vreun rafinat, spune-i așa: „Votca fără gheață, că mă dor gâlcile, da' pune-mi pe-o farfurioară două felii de lămâie". Cu asta, dacă nu-l dai pe spate, să nu-mi zici mie „votcă bătrână"... „Votcă" am spus? Am vrut să zic „Deșcă bătrână"...

Doamna limpede și aprigă îți sare adesea în ajutor. Dacă la o încercare îți lipsește un dram de curaj și nu-l găsești nicăierea... Dacă te sfiești să-i vorbești din inimă unei femei, că inima ți-e prea trează... Dacă te arde sufletul și nu se stinge văpaia decât cu nepăsarea uitării...

Atunci dânsa te mângâie și-ți șterge mucii de la nas, ca la copilul mic care s-a lovit și cere alinare. Trebuie numai să iei o dușcă. Uneori ești nevoit s-o faci pe ascuns, din sticluța plată pitită în buzunarul special, prin locuri ferite de cârcotași, cum ar fi liftul, ori o cabină de budă. Alteori o faci în văzul lumii, fără să-ți pese, cum se-ntâmplă în dragostele adevărate. Te-afișezi cu dânsa cum te-nfățișezi cu iubita pentru care ți-ai da și viața...

Nicoleta asta era o doamnă de pomină.

La șaizeci și de ani, se purta cu părul tuns scurt-scurt, ca o perie și alb-alb, de ziceai c-a nins-o o iarnă întreagă fără să se clintească din loc. În săptămâna aia, Tănase Vlăsia aranjase ca ea să fie gazda tânărului ucenic, să aibă grijă de

dânsul ca de ochii din cap, să nu-i îngăduie a deprinde apucăturile rele care se lipesc lesne de aceia ce bat străzile fără căpătâi. Haiducul lipsea câteva zile, fiind prins cu afaceri de-ale sale, de care promisese să-i povestească și lui într-o bună zi.

Ea l-a dus pe Ucenic undeva, pe Colentina, la un etaj șase, unde i-a făcut vânt într-un fotoliu, ca să-și aprindă o țigară, să pescuiască sticla de votcă din spatele canapelei și să-i arate în prăvălire pata albă a chiloților sugușați la îmbinarea coapselor. Avea picioare pline, care-i întindeau pielea cum se cuvine, nelăsând-o să se fleșcăie în cute, ca la babe.

S-au privit o vreme, chibzuind cum ar face mai bine să se organizeze.

– Bă... băete... i-a zis ea cu drăgălășenie de limbă împleticită, de ce-ai venit tu aicea? Vrei să mă...?

Sughițul i-a înghițit ultima vorbă, aia mai importantă. În astel de situații tânărul fusese povățuit să dea din cap cum e mai bine, adică pe diagonală, nici da, nici nu, căci nu se poate ști niciodată ce urmează. Și-apoi, din mișcarea cu pricina a capului fiecare înțelege ce vrea. Așa-s doamnele cu imaginația stârnită.

– Aha... a zis Nicoleta asta, și-a mai tras un gât din sticlă. Păi atunci hai dincolo, să ne...

Și iar a sughițat, înghițind vorba de seamă.

„Dincolo" era dormitorul. Doar un pat la perete și-n rest nimic. Dar nimic-nimic. Până să se-acomodeze Neluțu Borangic cu mobilierul, cu aspectul general și cu semiîntunericul, ea îl și îmboldea din spate. S-a întors să-i zică ceva politicos, cum ar fi „după dumneavoastră", ori „aveți o casă foarte frumoasă", însă nu mai era cazul. Alba Nicoleta era goală pușcă.

De unde până mai adineaori băiatul cutezase să se-ntrebe dacă doamna o fi albă-albă *peste tot*, ori căruntă, ori – mai știi, bălaie, roșcovană, neagră ca antracitul, rămase pierdut în mister. Nu era în niciun fel.

Nu dă prea bine când dama e-n pielea nudă, iar tu cu bașcheți în picioare și cămașă închisă până la gât, pe sub sacoul de Turceni. Nicoleta a dus sticla la gură cu stânga, iar cu dreapta ce-mi făcea? Semne grăitoare cu privire la hainele de pe el.

– Nu haina-l face pe bărbat, a recitat dânsa solemn, dacă nu și-a scos pantalonii...

Ucenicul s-a dat într-o parte, făcându-i făcut loc femeii spre pat. Ea s-a și strecurat sub pătura cu cearceaf plic, iar el s-a dus de s-a dezbrăcat disciplinat în colțul opus al încăperii. Acolo, pe parchet (gol și dânsul, firește), și-a împăturit hainele, pantalonii dedesubt, apoi sacoul, iar deasupra de tot cămașa și ciorapii. Când făcuse doi pași spre dânsa, Nicoleta i-a indicat cu un arătător sever chiloții. „Păi?" I-a abandonat și pe-aceia.

Sub pătura cu cearceaf plic era cald și bine, și mirosea a pâine proaspătă, nu a votcă. Bine că nu duhnea, dar ar fi fost mai bine ca de amețeală s-o ia somnul, să știe o socoteală. Așa, stăteau amândoi pândindu-se ca doi luptători în ringul de cearceafuri, pentru lovitura decisivă.

A învins experiența competițională. Nicoleta a mai luat o dușcă și s-a răsucit spre el cu un icnet de plăcere, primul. L-a bălit un pic pe buze, după care, printre incisivii cu strungăreață, ca printr-un ajutaj, i-a injectat sorbitura de votcă, într-un gură la gură alcoolizat. Paralizat, Neluțu n-a schițat niciun gest de împotrivire în fața acestui gest deodată surprinzător, nerușinat, relaxant, dar și grețos și mai presus

de toate nemaipomenit de excitant. A înghițit cuminte cinstea pe care i-o făcuse doamna Nicoleta și chiar, când buzele lor s-au desprins umede, a îngăimat un „mulțumesc".

Apoi ea s-a-ntins peste Ucenic, lovindu-l peste nas cu niște țâțe grele. Și-a aprins o veioză. De ce?

– Bă... băete... a zis iar, tu crezi că e chiar așa ușor să mă... pe mine?

Habar n-avea cum, dar ori de câte ori spunea vorba aia care începe cu „f" și le place tuturor atât de mult, sughița, acoperind-o. Ori poate așa stăteau lucrurile în lumea ei: vorbele se gândesc într-un fel și se citesc în cu totul altul. Gândești „f..." și pronunți „Hâc!"

– Bă... băete... păi pe mine dacă vrei să mă hâc, trebuie să mă hâc întâi aici..." (și-a ciocănit țeasta, adică mintea, creierul, inteligența) abia apoi să mă hâc aici... (și i-a indicat locul obișnuit pentru „hâc")

Zicând acestea, a scos de sub cearceaful plic o carte.

„Alexandr Pușkin – Poezii".

– Ia citește ceva, la-ntâmplare...

El a ezitat confuz.

– Adică... să citesc ceva? Din carte? Înainte de culcare?

– Da, bă... băete, din carte. Înainte de... hâc! Și cu voce tare, să te-aud bine, cu intonație...

Așa o adormi ea, cu lectură. O avea insomnii și nu poate pune geană pe geană până nu-i citește careva, ceva ușor, de seară, cum ar fi Pușkin. Neluțu a deschis volumul și s-a conformat cum știa el mai bine.

„Eu te-am iubit și poate că iubirea
În suflet încă nu s-a stins de tot;
Dar nici neliniște și nici tristețe

Ea nu îți va mai da, așa socot.
Fără cuvinte te-am iubit, fără nădejde,
De gelozie, de sfială chinuit.
Dea Domnul să mai fii cândva iubită
Așa adânc, așa gingaș cum te-am iubit."

Au tăcut amândoi vreme de un minut întreg, cugetând la înțelesul adânc și mistuitor al versurilor. Un țânțar care până mai adineaori așteptase nemișcat pe tavan momentul cel mai favorabil, și-a dat drumul în abisul de sub el, detașat de cele lumești.

Oare va fi adăstat și Pușkin acela sub vreun cearceaf plic, împreună cu drăguța lui nemiloasă, din acea vreme? Oare și dânsa va fi sughițat ori de câte ori sfiosul și gelosul încerca s-o pupe, ori, mai știi, numai s-o apuce de mânuță? Greu de aflat.

– Asta e, bă... băete... a mai sughițat o dată Nicoleta.

Și s-a întins iar, să stingă veioza.

– Zi te-a muncit toată noaptea? râse mentorul ațâțat.

Neluțu Borangic nu răspunse nimic, cătând cu ochii la lucrurile nemaipomenite ce se petreceau sub masă, cum ar fi niște furnici de la oraș cărând firimituri de șaorma. Dar tăcerea lui făcea cât o sută de răspunsuri.

– A naibii Nicoleta, tot cum o știam, suspină iar haiducul. Mai că m-aș muta și eu cu tine, dacă viața mi-ar da un pic de răgaz. Poate când m-oi lăsa de haiducie...

Ucenicul tot nimic.

– Zi, mă, ți-a plăcut? Lasă că te-ntorci acolo și dormi o zi întreagă, îți încarci bateriile. O fi și ea obosită acuma. Dar, din ce mi-ai povestit, parcă tot nu reiese c-ar fi scos untul din tine.

Tânărul sări fără să se mai poată abține.

– Păi stai să vezi mai departe!

Cu adevărat, Alba Nicoleta îl muncise toată noaptea și ceva pe deasupra. Spre ziuă, când nu mai deosebești visul de ce-i adevărat, somnul de trezie și vârtoșenia de slăbiciune, năvălise din nou peste el, de câteva ori. Îl cotropea ridicând picioarele spre tavan, cum fac elevii „lumânarea" la gimnastică, trăgându-l în dânsa, îngăduindu-i să respire numai din când în când, ca să nu-l piardă pe drum.

Era numai rotunjimi, urcușuri și coborâșuri, coline molcome și văi ascunse, prin care unul ca el lesne s-ar fi rătăcit dacă nu l-ar fi îndrumat chiar ea, cu mânuțele dolofane, pe unde s-o ia, încotro s-o apuce. Atent să nu scape nimic din ce i-ar fi putut folosi cu fetele și femeile de mai târziu, pe care viața avea să i le scoată în cale, numai ochi și urechi cât îi îngăduia întunericul, tânărul își dădu toată osteneala, așa cum fusese crescut în familie, să ducă orice treabă la bun sfârșit. Nu luase el mereu premiul întâi la generală? Nu ieșise primul la sport și activități obștești?

Dar altfel, Nicoleta asta fusese, cum bine grăia Tănase Vlăsia, cea mai cea (atât cât putea să socotească Ucenicul, cu slaba sa știință) învățătoarea care storsese din dânsul tot ce era mai bun, la propriu și la figurat.

Când se ridicase soarele de două suliițe pe cer, Borangic se trezi din dulcele leșin, având sângele mai iute. Camera goală îi păru de câteva ori mai goală ca aseară. Până la chiloții, cămașa și sacoul din colț, distanța era uriașă, sahariană, de nestrăbătut. Nicoleta horăia pe brațul lui drept.

„Bă băete, îi spusese, incredibil de trează între două încăierări, ține minte la mine, c-am ocrotit mulți de anii tăi și

n-am dat greș niciodată. Tu ești băiat croit pentru mâna stângă. De câte ori vei fi în culcuș cu vreo fată, ori femeie, ai grijă s-o pui în dreapta ta, așa încât să-i petreci mâna pe sub umeri și s-o dezmierzi cu stânga, pe oriunde îți vine mai bine. În stânga e puterea ta, dulceața, moliciunea mângâierilor, aceea care împușcă femeia de nu mai știe de dânsa. Fă cum îți spune tanti Nicoleta și-o să fie bine toată viețișoara ta de amorez. Orice bărbat e croit într-un fel sau altul. De-aceea, mulți care sunt de dreapta, tot cu stânga se-ncăpățânează să hărțuiască fata și se mai miră proștii c-o umplu de nervi în loc de draci. Și nici lor nu li se scoală cum se cuvine..."

Roșind la amintirea acestei din urmă poveți, Borangic își dădu silința să se strecoare de sub fiara ce-l căznise noaptea întreagă și se furișă ca pe front, ferindu-se de lunetistul inamic, până-n perechea de chiloți frumos împăturită de cu seară. Îi trase pe dânsul, dar – ceasul rău, merse la bucătărie să caute ceva apă de la frigider, că-l uscase femeia mai rău ca pe prune. Mai bine și-ar fi pus și celelalte haine și-ar fi tulit-o pe ușa apartamentului, fără să-i mai pese de sete.

Abia dusese sticla la gură, gândind să soarbă cu poftă apa răcoroasă, că și auzi în spatele lui foșnetul chimonoului de mătase. Se-ntoarse încolțit. Tanti Nicoleta fremăta în pragul bucătăriei, unduind sub veșmântul ce-i scotea în relief toate instrumentele de tortură cărora le simțise din plin știința. Îl măsura cu priviri doldora de pofte și coborând încet, de pe creștetul ciufulit al tânărului, umerii scheletici, șira spinării arcuită, mai jos de șoldurile ascuțite, surâsul de dimineață i se prefăcu în rânjet.

Ucenicul privi și el încotro se uita femeia și nu-i veni să-și creadă ochilor. Ori că spaima îi dăduse ghes așa cum nu i se mai întâmplase vreodată, ori că femeia asta era dracul gol (pe

sub chimonoul de mătase), nu mai încăpea îndoială că ceva se petrecea cu trupul său, o prefacere căreia nu-i putea ține piept. Ceva nemaipomenit, judecând după forma chiloților chinezești, scăpați de prea multe ori în înălbitor.

Alba Nicoleta își scutură o dată umerii rotunzi și chimonoul lunecă pe podea. Însoți farmecul foșnetului cu vorbe duioase.

– Lasă-mi și mie două-trei înghițituri, puțoiule, că mă arde pe mațe de la votcă. Și mișcă dincolo, c-avem treabă...

Neluțu Borangic socotise că povestea lui îl va mișca în vreun fel pe Tănase. În loc de asta, îl văzu privind nepăsător prin jur, ca și cum ar fi avut treburile și gândurile lui, mult mai de seamă ca pățaniile unui învățăcel. Haiducul părea dus cu totul pe alte meleaguri. Îl așteptă respectuos să se-ntoarcă și să-l bage din nou în seamă. Abia când se petrecu acest lucru, îndrăzni să-l iscodească.

– Ei, ce spui dumneata de toate astea, neică?

Neica dădu din umeri.

– Eu, Borangicule, nu m-aș plânge să fiu în locul tău. Casă, masă, dulce jupânească... Puțini au norocul ăsta, la atât de scurtă vreme după ce-au poposit în oraș. Unii marcă banul de chelesc până să-și afle gazdă cum se cuvine, iar alții nu-și găsesc deloc și trebuie s-o șteargă cu coada între picioare, înapoi de unde-au venit. Unde mai pui că abia ce te-am prezentat Nicoletei. Nu putem să-i zicem la revedere așa, una-două. Ne bate obrazul, că nici la dânsa nu e chiar hotel, să vii și să pleci când vrei.

Nu era în firea haiducului să-l povățuiască înșirând atâtea cuvinte pentru o chestie așa simplă, încât Ucenicul simți că se coace ceva și-l întrebă ce anume.

– Eh, fleacuri, darveri, mormăi chipurile plictisit Tănase. Îi vezi p-ăia doi de colo, de la masa cu umbrela lăsată într-o rână? Ăia care trag de niște beri trezite, comandate acum jumătate de ceas. Așa, și pe ălălant, scofâlcitul care se face că-și privește telefonul din minut în minut, cum ar aștepta veste de la o drăguță. Vai mama lui, cine să-i dea ăstuia întâlnire?

Tânărul încuviință emoționat. Ceva nemaivăzut avea să se petreacă.

– Află dar, Ucenicule, că aceștia trei sunt arnăuți tocmiți să stea pe urmele mele și să mă găbjească la primul prilej. Stai așa, nu te întoarce... Fă-te că asculți ce-ți spun și zâmbește.

Neluțu Borangic rânji chinuit, dând din cap ca un catâr.

– Arnăuți? Adică... un fel de agenți? Dar ce vorbă mai e și asta, bădie?

– Las' că-ți zic eu altădată. Acum mai spune-mi o dată de Cătrănela aia a ta, să ne treacă vremea.

– Petronela, îl corectă respectuos băiatul. Petronela Banu.

Și purcese să-i povestească, pentru a doua ori a treia oară, ce-l mânase pe el, tânăr de șaisprezece ani, din Turcenii Gorjului, tocmai la Capitală:

Cum iubita lui Petronela, de care se legase încă din școala primară și nimic nu reușise să-i despartă până atunci, a văzut într-o seară la televizor că se caută tinere talente pentru turnee în lumea largă. Care cu gura, care cu vreun instrument, care cu dansul, mă rog, fiecare după puterile și înzestrările lui. Și de-atuncea, fata n-a mai avut liniște. O simțea seară de seară cum se zbuciumă și-i tremură glăsciorul de privighetoare, dând să bufnească în plâns.

„Căci ce viață-i asta, măi Neluțu? îi zicea ea suspinând. Fără o distracție, fără o situație, fără *perspective*? Simt că-mi îngrop talentul aici, în Turceni și lumea nu va ști vreodată de mine..."

Iar el se străduia s-o aline cum se pricepea, mai o lua în brațe, mai o pupa ori o pipăia, după cum îi venea la îndemână. Degeaba.

Și-ntr-o blestemată dimineață s-a petrecut ce se temea el mai tare. Când s-a dus s-o strige la poartă, tac-su lui Petronela i-a întins cu mâna tremurând o scrisoare și-o poză. „A plecat cu trenul azi-noapte", a-ngăimat și s-au luat în brațe distruși, ditamai bărbații.

– Taica s-a dus când eram de-o șchioapă, iar maica s-a prăpădit în urmă cu doi ani, de inimă rea. Am rămas singurel, fără alte neamuri la Turceni, și de sărman m-a luat sub aripa lui un maistru de la termocentrală. Aurică Morlovacelmare îi zicea. În rest, știi. N-am stat pe gânduri și m-am pus pe tren, să vin după Petronela. Noaptea mi-au furat parte din bani și mobilul, unde aveam numărul ei. Așa m-ai găsit mata dimineață, în Gara de Nord, mai mult mort decât viu.

– Norocul tău c-aveam drum pe-acolo, spuse mișcat Tănase. Dar cât ai avut prăpădenia aia de telefon, n-ai sunat-o pe Barbarela?

– Petronela. Am sunat-o de mi-au roșit urechile, însă nu mi-a răspuns. Ori că i l-au furat și ei... Ori că l-o fi pierdut... Ori că i-e rușine de ce-a făcut și nu mai vrea să dea ochii cu mine...

– Ori că nu l-o fi plătit, presupuse haiducul, mai practic.

– Se prea poate, căci Petro e fată și rușinoasă și uitucă și sfioasă și visătoare, toate la un loc. Uite, spuse Ucenicul, întinzându-i haiducului scrisoarea Petronelei și-o poză de-a ei.

Însă Tănase Vlăsia se aplecă spre el și-i șuieră aprig:

– Scoală chiar în clipa asta de mergi la budă. Acolo, în cabina trei, cum numeri dinspre ușă, e deschis geamlâcul spre

stradă. Sari și fugi cât te țin picioarele înapoi la tanti Nicoleta. Așteaptă vești de la mine. Du-te!

Neluțu Borangic îi dădu ascultare ca-n transă, dar când ajunse în ușa localului se întoarse să vadă ce-i. În clipa aia, arnăuții dădură năvală către masa lor, strigând „stai așa!", „nu mișca!", „mâinile la vedere!", în fine, de-ale meseriei.

– Potera! mugea Tănase Vlăsia în brațele lor vânjoase. Potera!

Trei mese se răsturnară, cinci pahare se făcură zob. Printre ospătarii supărați de pagubă, Ucenicul se strecură pe calea care-l făcea scăpat.

Capitolul 2

În care se arată că peţitorii pot să răsară de unde te-aştepţi mai puţin.

Învăţătură.

De câte ori dichiseşti un hogeac pentru puicuţe, un cuibuşor de nebunii, trebuie să fii cu mare băgare de seamă. Lucrurile nu sunt aşa de simple cum crede lumea şi problema poate deveni delicată, căci iubirea, cum zicea poetul, e un libidou de porţelan...

Întâi amplasamentul în imobil. Dacă-i la parter, ca un făcut, taman în ceasul la care v-aţi luat inima-n dinţi, tu şi drăguţa, să faceţi marele pas către amorul trupesc, încununare a poeziei ce-aţi trăit până atunci, toată lumea din bloc defilează pe lângă voi, înspre şi dinspre lift.

Tu te moşmondeşti să deschizi uşa. S-a furat becul de pe scară şi încuietorile abia se văd. Nu eşti obişnuit cu cheile, că nu sunt alea de la tine de-acasă şi de-abia le nimereşti. Plus că iala, cum te-a avertizat proprietarul, trebuie hâţânată un pic, stânga-sus, ca să se deschidă.

Bine-nţeles că toţi vecinii, văzând o pereche străină de încuietoarea cu pricina, se uită chiorâş. Opinia publică priveşte

mereu chiorâș, că are boală pe hoți și pe suspecți. Iar tu te opintești icnind într-o ușă care nu-i a ta, lac de sudoare, în vreme ce fata se face una cu peretele.

Cel mai bine e să dai frumos bună seara, ca un nevinovat bine crescut. Ai grijă să nu te ia valul, să mai pui de la tine și vreun „nu știu ce-are afurisita asta de cheie", că e belea. În șapte cazuri din zece, vecinul vine să-ți dea o mână de ajutor, să se uite mai bine la tine și la puicuța pe care vrei s-o bagi înăuntru. Asta, sărmana, nu mai știe cum să-și ascundă fețișoara, stă tot cu spatele la voi, ceea ce-i face pe toți și mai bănuitori.

Dacă-i la etaj, cu cât mai sus, cu atât mai puțini curioși. Curioșii se sufocă la înălțime, aerul e prea rarefiat pentru ei. Nu se uită la voi, prin vizoarele ușilor, decât vreo trei-patru gospodine și-un mucos care trage nădejde să te vadă sărind pe frumoasă înainte de-a trânti ușa în urma voastră.

Dar însă, măiculița mea, ce belea e cu liftul... Rareori se-ntâmplă să fiți singuri în cabină. Mai mereu e câte o doamnă care o privește fix pe bucățica ta, încât ăsteia îi vine să intre în podea. Întreab-o politicos pe respectabilă „la ce etaj mergeți, doamnă?", să-i distragi atenția și s-o pui în defensivă. O să i se pară că intenționat ai întrebat-o, așa, ca o amenințare voalată, să afli unde locuiește.

Și-acum, partea tehnică. Utilitățile. Când alegi hogeacul, verifică:

1. Bateriile de la baie și bucătărie. O inundație e tot ce-ți lipsește, cu vecinii bubuind picioare-n ușă, taman în toiul partidei fierbinți. Sau, la celălalt capăt al romanțului, să n-ai apă la duș. N-o mai prinzi tu altădată pe aleasa inimii, ba or să afle toate prietenele ei că ești împuțit, și prietenele prietenelor și-așa mai departe, în veacul vecilor, amin...

2. Recensământul gândacilor. N-am cunoscut în viața mea o bunăciune care să n-o taie, chirăind „în papuci și-n pielea goală", vorba cântecului, îndată ce pe perete foșgăie un suflet timid de gânganie, cu antene mișcătoare. Înainte de-a duce fata acolo, inspectează întâi singur hogeacul, seara, nu ziua – când vietățile se-ascund prin unghere, pregătindu-se pentru animația vieții de noapte..

3. Patul. Treci pe lângă el, cu un aer distrat, așa, cum chipurile ai fi atent la ce-ți zice proprietarul și hop! lasă-te ca din avion, să vezi dacă rezistă la șocuri. Căci de-astea vei avea parte în activitatea viitoare. Ori dacă ți-ai pus în gând să prestezi fără șocuri, înseamnă că nu știi ce-i ăla amor temeinic. Mai bine lasă-te păgubaș.

Eram odată cu o bucățică ruptă din soare. Și când ne simțeam mai bine – trosc! se rupe patul cu noi. Bucățică-bucățică, vorba vine, nici dânsa nu era chiar slăbuță, și-mpreună cu mine, care-o duceam bine pe vremea aia, dăduserăm pesemne peste limita de rezistență a mobilei. Ce-i de făcut? ne-am zis.

Ei, ce-i de făcut... Să termini treaba pentru care te-ai angajat și-abia apoi, după despărțirea duioasă, vezi dacă se poate repara ceva. Lucrul bine făcut rămâne lucru bine făcut. Unde mai pui că poți întoarce întâmplarea în favoarea ta, strecurându-i minunatei o aluzie, cum că ai rupt patul cu dânsa... Reputația are prioritate.

Altădată plec din cârciumă cu o pretenă de nădejde și cum se făcuse cam noapte și ne grăbeam amândoi, fiind oameni cu bătăi de cap, hai să luăm desertul la hogeac, o oră – o oră jumate. Intrăm noi acolo, zic „nu mai aprinde becul, că știu pe-aici, vino-ncoace". Și dăm să ne-așezăm pe pat. Acum, eu îi zisesem să nu mai facă lumină o dată că vream să sărim introducerea, trecând direct la cuprins, al doilea că știam camera

de burlac, vai mama ei, cu pereți scorojiți, rafturi prăfuite, păianjeni, geamuri nespălate și-așa mai departe. O sărăcie poate luci mai tare decât alta. Se duce naibii romantismul, din prima.

Deci ne-așezăm. „Au!" zice asta. „Ce-i?" Și n-am încotro, fac lumină.

Ce se-ntâmplă... Burlacul meu era în plină zugrăveală și firește uitase să-mi spună c-a pus toată averea în pat, s-o apere de furia trafaletului. Pe așternuturile unde urma să dansăm noi tangoul dragostei, am găsit două valize de chiloți și alte țoale, cratițele bucătăriei, raftul de cărți, pantofăraie cât cuprinde și-un cactus, nici mic, nici mare, în ghiveci.

În fine, cartierul. Dacă ai de ales, alege unul cu mai puține cotarle. Nu că s-ar speria fetele, abia le-arăți și tu că ești bărbat, apărându-le, dar uite ce-a pățit un tovarăș de-al meu de haiducie.

Puiu Năvală îi zicea lui. Ei, și Puiu ăsta, care la femei aproape mă egala, ajunge într-o seară la poarta casei unde-și avea sălaș de taină, prin care se perindaseră puzderie de fericite sacrificate, și mai fecioare și mai nefecioare. Era însoțit de frumoasa frumoasele ce făceau renumele mahalalei Plumbuita, mai încoace de mânăstire, unde păcatul nu se simte stingherit de cele sfinte, ci în largul lui. Cum pusese mâna pe ea, numai dânsul știe, dar ca meseriași ce ne aflăm nu ne vindem ponturile unul altuia.

Tovarășul meu se culcase deștept cu o seară înainte, dar se vede treaba că a dormit foarte prost. Cum se pregătea el să deschidă zăvoarele și să treacă la etapa asaltului final, iată că se ivește ditamai dulăul, ce trecea pe-acolo. Frumoasa se preface speriată, Năvală se preface c-o apără și neavând altceva la îndemână zvârle spre fiară smocul de chei cu care n-apucase să

deschidă curtea templului. Iar dulăul, fără să stea pe gânduri, înhață smocul și pe-aci ți-e drumul.

Cu hogeacurile nu-i lucru de glumă...

Era noapte târziu, atât de târziu că se culcaseră și greierii spațiului verde dintre blocuri, visând poate la o viață mai bună, cum ar fi să fie vară tot timpul.

În bucătărioara apartamentului de trei camere decomandate, de la etajul patru, Taica Mitrea își aprinse visător jumătatea de țigară viceroi. Pe vremuri fusese un pasionat fumător de carpați-fără, însă capitalismul vorace ucisese această legendă a fumului românesc, pentru a face loc mărcilor din toate colțurile lumii. Taica Mitrea hotărâse de mai multe ori să se lase și vara asta ataca problema prin metoda înjumătățirii țigărilor cu foarfeca.

Purta bluză de pijama în dungi verzi și crem, asortată unei perechi de pantaloni cu același model. Era uscățiv, vânos, cu mărul lui adam generos și-un promițător început de chelie. Număra cincizeci de primăveri.

De cealaltă parte a mesei luminate de un bec fără abajur, spânzurat doar de firele cu care-l înzestrase tata constructorul, înlemnise tânărul Neluțu Borangic, în așteptarea unei minuni dumnezeiești, ori a unei inspirații emanând din povețele mentorului său haiducul. Avea nevoie ca de aer ori de una, ori de alta, ca să dea răspunsul cel mai potrivit întrebării pe care i-o pusese cu un minut în urmă visătorul Taica Mitrea.

– Și ia ziceți, mă copii, când v-ați hotărât să puneți nunta?

Cititorul celor de mai sus ar putea gândi, pe bună dreptate, că se face vorbire despre nunta lui Neluțu Borangic

cu domnișoara Petronela Banu, aleasa inimii sale, pe care a descoperit-o în sfârșit, după mai bine de cinci săptămâni de căutări febrile prin măruntaiele mahalalelor de la soare-răsare.

Nici vorbă.

Povestea îndrăgostiților și-a nemaipomenitului Tănase Vlăsia abia s-a urnit și-ar fi păcat ca ea să sfârșească atât de iute, oricât de fericit prilej s-ar dovedi o nuntă. Atunci ce l-a făcut pe Taica Mitrea să rostească întrebarea care le dă fiori de gheață nu numai tinereilor cu tuleiele abia mijind, ci și bărbaților în putere?

Pentru a lămuri această nelămurire, trebuie să ne întoarcem cu toții în urmă cu o săptămână...

– Ce, Ucenicule, n-ai mai văzut strigoi? gâlgâia vesel Tănase Vlăsia, în pragul ușii pe care Neluțu Borangic se grăbise s-o deschidă, îndemnat de Alba Nicoleta, cea ostenită de votcă și iubire.

Și dându-l la o parte, cu un umăr oțelit:

– Ia, fă loc, că mi-o cere și mie inima glas și sân de femeie.

Cu acest citat aproximativ din „Neamul Șoimăreștilor", dădu buzna direct în dormitorul femeii, unde fu întâmpinat cu chirăieli. Ucenicul, dacă tot se sculase cu noaptea-n cap, se așeză în bucătărie, să-și încropească un sandviș cu salam, căci era cam lihnit.

Un ceas mai târziu, ședeau tustrei în jurul mesei, la sfat.

– Tu, Nicoletă, să nu-i porți gând rău băiatului, căci am să-l iau de lângă tine. Am hotărât că-i vremea să fac o faptă bună, să-i găsesc pe Cătrănela aia a lui.

– Petronela, îndrăzni iar Neluțu și tăcu fulgerat de privirile lor.

– Așa că nu se cade să-l duc înapoi drăguței ostenit mort de încercările tale. Acum tot sunt între două bătălii, deci am un pic de răgaz ce poate fi cu folos.

Alba Nicoleta piui încântată ca o vrăbiuță. În fața haiducului, bărbăția ei se stinsese.

– Dar ai sfârșit treaba aceea, cu ăla din partea cealaltă?

– N-am sfârșit-o, ci numai am oprit-o, s-o apuc cum se cuvine pe-aia cu ălălant, de dincolo.

Intimidat de complexitatea celor rostite, Ucenicul rămăsese mut.

– Ia scoate scrisoarea și poza, să le vadă Nico, că ea le știe pe toate alea noi care trec prin cartiere, până se lipesc pe undeva.

În mânuțele drăgălașe ale Albei, scrisoarea Petronelei prinse glas căci, după cum deja se știe, femeia nu putea pune suflet dacă nu citea cu voce tare.

„Dragul meu drag Neluțu... Iartă-mă pentru tot ce s-a întâmplat, dar tu știi ce e-n inima mea. N-aș mai fii eu, cea pe care o iubești, dacă n-aș da ascultare chemării care mă cheamă. Nimica nu s-a schimbat între noi și poate că într-o bună zi ne vom revedea și vom fii fericiți împreună. Eu acuma plec la București, să-mi fac o carieră în showbiz. O să-ți explic odată ce-i asta. Am să stau la o prietenă care-am cunoscut-o în tabăra de la Tismana și mi-a zis când ai drum prin Capitală, fată, vino să stai la mine, în Șoseaua Vergului. Să mă ierți și să nu mă uiți, dragul meu drag Neluțu. Te iubesc, te iubesc, te iubesc, Petronela."

Nicoleta scăpă o lacrimă care întină cuvântul „showbiz", făcându-l să semene cu un păianjen vioriu. Iar când văzu și poza Petronelei, poziția portret ușor aplecat înainte-dreapta, căutătura romantică, rimelată, și buzele senzuale, mai scăpă una, pe lângă răvaș.

– Suflet de muiere, deh, mormăi Vlăsia înduioșat, sub peria mustății. Ce spui, Nicoleto? Avem de unde să apucăm căutările?

Ochii Albei Nicoleta sclipiră ațâțați.

– Eu, Tănase, pe fătuca asta n-am văzut-o prin Colentina și n-am știință de noutățile din Vergului. Dacă e să fi tras acolo, la o prietenă, cel mai nimerit ar fi să-l întrebi pe Taica Mitrea cusătorul, căci el are cunoștințe unde puterile mele sunt limitate.

– Ce spui? N-o fi Mitrea ăla care-a lucrat la fabrica de ace de cusut și l-a prins cu un sac întreg de produse care vrea să le treacă granița, la moldoveni?

– Ba chiar el, întări Alba. I-au luat toate acele, și-n chiloți l-au cercetat cu magnetul, iar pe dânsul l-au dat afară. A vrut să-și ia zilele, dar l-am mințit c-a câștigat la loto și-am mai obținut o săptămână, până i-a trecut.

– I-ai scăpat viața. Cu ăsta am haiducit în tinerețe, prin Drumul Taberei – Militari, suspină Tănase Vlăsia. Dacă e tot acela cum îl știam, bucuros ne va sări în ajutor. Strânge-ți bulendrele, Neluțu! Iar tu, Nicoletă, să m-aștepți la ceas de seară cu masa plină de bucate. Căci în frigiderul tău sticlele de votcă se plictisesc de moarte fără o icră, o brânză, un ghiudem.

Zis și făcut. Un ceas mai târziu, Taica Mitrea le deschisese ușa larg și cei doi vechi tovarăși se luaseră în brațe bărbătește.

– Mitreo, făcu Tănase Vlăsia, poveștile pe mai târziu. Acum ajută-mi să dau de urma fetii după care tânjește ucenicul ăsta al meu și te-oi cinsti cum se cuvine.

Îi împărtășiră toată întâmplarea.

– Asta nu-i treabă ușoară, spuse gânditor Taica Mitrea, când ei terminaseră. Nu mai e Șoseaua Vergului ce era

odinioară, au crescut blocurile ca ciupercile după ploaie. Fata voastră și prietena ei pot fi într-o mie de locuri, dacă nu s-or fi mutat între timp. Îmi trebuie vreme, să-mi cercetez ochii și urechile din care am sumedenie prin cartier. Dar până atunci să rămână băiatul la mine, câteva zile, să-mi fie de ajutor.

Neluțu Borangic își duse rucsăcelul care conținea toată averea lui (două perechi șosete, două perechi chiloți, periuță dinți, bani puțini rău, numărați zilnic) în cea mai mică din camere, unde și căzu pe pat, adormind tun. Iar Mitrea și Vlăsia se așternură la o beție vârtoasă.

Vreme de câteva zile, Taica Mitrea iscodi împrejurimile, iar Tănase haiducul își înteți căutările prin alte mahalale, unde mai avea ajutoare. Tânărul îi însoțea pe rând, după cum cădeau la învoială de cu seară, ori bătea străzile de unul singur, luându-și totdeauna semne, să nu se rătăcească. Încât, de la atâta alergătură începuse sărmanul să se clatine pe picioare și să i se năzare c-o vede pe Petronela la fiecare colț. Apucase chiar vreo două-trei de umăr, crezând că chinul său s-a sfârșit și puțin lipsise s-o ia pe coajă.

Unde mai pui că mânca tot pe sărite, ba un covrig din micile lui economii, care multe zile nu mai aveau, ba un ceai la Taica Mitrea, care ținea frigiderul din scurt. Numai când se vedea cu mentorul său, Tănase Vlăsia băga mâna în buzunar până la cot și-l ospăta de nu mai putea să răsufle, dintr-o întâlnire ca asta trăind apoi două zile întregi.

Într-o seară, pe când îi ținea de urât gazdei, ascultând nenumărate povești despre acele de cusut, Neluțu Borangic auzi ușa de la intrare și-apoi cineva lipăi spre sufragerie.

– A, răspunse Taica Mitrea privirii sale întrebătoare, e fi-mea, studenta. Mai trece câteodată pe-aici. E fată mare,

Verginica, merge pe douăşopt, da' nu-i dai nici şaişpe. Poate faceţi cunoştinţă.

Şi zicând acestea, îl privi cam ciudat.

Un instinct de supravieţuire, ca al fiarelor tinere, îi dădu cumva de veste Ucenicului că nu-i a bună. Şi într-adevăr, seara următoare, gazda lui desfăcu, lucru de mare mirare, o sticlă de vin.

– Ia, Neluţu, ia, băiatule, îl îndemnă mieros. Uite şi nişte covrigei. Nu bei alcool? Atunci umple-ţi paharul la ghiuvetă, că suc n-am cumpărat, fiind numai din chimicale dăunătoare. Covrigeii merg bine cu apă, iar eu o să beau un strop de vin.

Ronţăind covrigei botezaţi, tânărul aştepta urmarea încordat.

– Auzi, tu te pricepi la calculatoare? Că uite, Verginica mea are unul în debara şi tare-ar vrea să-l folosească, pentru la şcoală. Dar nu ştie dacă e bine să-l pornească acum, după ce-a stat doi ani şi s-a pus praful pe dânsul de-un deget.

Băiatul clătină din cap.

– Nu te pricepi? Păcat. Mare păcat. Auzi, dar referate ştii să faci? Nu din alea grele, ceva uşor, aşa, istorie, geografie, nişte biologie. Verginica mea e fată cuminte, unde-o pui acolo stă şi-i merge mintea. Nu ca fufele ălelante din cartier. Am crescut-o bine, ferice de ăl de o lua-o de nevastă. Când termină facultatea, fireşte.

Neluţu Borangic observă îngrozit că se termină covrigeii şi-o să trebuiască să zică ceva. Începu să-i mănânce mai încet, oricât i-ar fi ieşit ochii din cap de foame.

– Ei, zise în sfârşit Taica Mitrea, mai vorbim noi şi mâine. Du-te la culcare, c-oi fi ostenit...

Iar seara următoare, fără să mai deschidă alte discuţii inutile, îl împinse binişor de la spate direct în sufragerie.

– Verginica Mitrea – Neluțu Borangic! Neluțu – Verginica!

Prezentările fiind făcute, închise ușa după el. Pe dinafară.

Camera era cam întunecoasă, căci doar într-un colț, pe un birou mare lumina o veioză cu picior arcuit. Ucenicul făcu doi pași și se-mpiedică de un scaun care se afla la perete, chiar lângă ușă. Nu îndrăzni să meargă mai departe, ci se așeză cuminte, încercând să-și obișnuiască privirea cu lumina slabă și să deslușească cele ce se găseau prin sufragerie. Deocamdată nu vedea pe nimeni. De unde ar fi putut veni primejdia?

– Săru... mâna... îngăimă, dar cum nu primi răspuns socoti că e mai bine să lase lucrurile așa cum sunt.

După un minut de tăcere, se ridică și merse tiptil la ușă. Ușa era închisă cu cheia. Atunci se întoarse la loc și se puse iar pe așteptat. Măcar scaunul era ceva sigur.

Cum stătea el așa, abia respirând, auzi deodată un zgomot ușor ca un scrijelit. Ciuli urechile, dar scârțâitul încetă imediat. Apoi se porni iarăși, după câteva clipe, mai tare. Era un scrijelit ascuțit, care parcă venea de nicăierea și-i zburlea părul pe ceafă. Aci se pornea, aci se oprea, ca zumzetul unei viespi furioase, ce-i dădea ocol, pregătindu-se să-l înțepe.

Dar nu-l înțepă nimic. Ucenicul își dădu seama că scârțâiturile vin dinspre veioză. Încet, întinse mâna, găsi comutatorul de lângă ușă și aprinse lumina.

Va să zică asta era domnișoara Verginica studenta.

Tânărul văzu iștindu-se de după biroul mare doi umeri și-un cap ciufulit, de băiat. Nu-i ajungeau tălpile pe podea, iar când îi aruncă o privire furioasă, Neluțu Borangic remarcă mustăcioara brunetă care se potrivea de minune cu buzele subțiri ca ața.

– Mă... mă scuzați, eu n-am...

Verginica pufni de două ori și nu-l mai băgă în seamă, pornind iarăși să scrie pe niște foi de hârtie, cu un creion ascuțit ca sulița. În dreapta ei, mormanul de coli scrijelite cu semne misterioase creștea văzând cu ochii. Parcă s-ar fi aflat la concursul mondial de scrijelit.

Ucenicul stătu multă vreme s-o privească, poate o jumătate de ceas. Din când în când, ea îi arunca o privire dușmănoasă, pe deasupra colilor și-a mustăcioarei. În cele din urmă, mațele tânărului dădură un semnal legat de covrigeii cu apă.

Atunci ea se dădu jos de pe scaun, cu o mică săritură și veni către el, înfiorându-l. Abia îi venea până la scobitura pieptului, dar era lată în umeri și crăcănată. Până să zică el ceva, îl trase în jos de revere și-l pupă pe obraz. Apoi deschise ușa cu o cheie și-i dădu drumul în libertate.

În bucătărie, Taica Mitrea deja desfăcuse sticla de vin începută și, în culmea fericirii, mai scosese o pungă de covrigei. Tăie în două o țigară viceroi, trase primul fum și-l rostogoli visător în tavan.

– Ei, să fie într-un ceas bun! Și ia ziceți, mă copii, când v-ați hotărât să puneți nunta?

Capitolul 3

Unde Ucenicul dă piept cu misterele de nepătruns ale Asiei.

Învățătură.

Mă-ntrebi de-am avut a face cu doamne străine? Mie, frățioare, niciuna nu mi-e destul de străină, toate-mi sunt aproape. Iar dacă te gândești la alte țări, limba mea știe toate limbile. Află că într-o vreme îmi căzuse cu tronc o domnișoară din Bălcik. O să zici stai, nene, că asta-i colea, la doi pași, iar Bălgaria-i un fel de Românica, numai de vreo trei ori mai mică. De unde străinătate?

Ei, află că nu-i chiar așa. Femeia bălgară are sângele migratorilor de pe vremea lui Gelu Glad Menumorut, și-i greu de strunit ca un cal sălbatic.

În fine, o cunoscusem pe duduia asta, într-o vară, la Doi Mai, când făceam un ban de vacanță, cărând cuferele unor turiști. Și unul, care l-am scăpat de-am stat cu unghia vânătă o lună, era chiar al ei.

Și-a cerut iertare în limba ei și mi-a lăsat, pe lângă pumnul de mărunțiș, o carte de vizită, doar numele și-un telefon. Ce nume frumos... Parcă-l aud și-acuma: Ilia Danova. Și ce

ochi... Ca să nu mai zic că se vedea de la o poștă că-i plac hainele care se dezbracă ușor. Și, ca fată frumoasă, degeaba ai minte dacă n-o-mbraci într-un costum de baie.

Până vara următoare am stat pe ghimpi. Când e vorba de necunoscute, mă-nțețesc de la o zi la alta. În gândurile mele, lucrurile se petreceau așa: ajungeam la Bălcik, o sunam, iar Iliada venea să mă ia, proaspătă ca o roză. Mă ducea la dânsa, mă scotea la un club, ceva, și-apoi...

Ei, apoi e-apoi. Se pricep românii să dea din mămăligură, dar firește că eu nu știu boabă bălgărește, iar dânsa românește nici atâtica. Or, câte povești de dragoste nu s-au veștejit din pricina lipsei de comunicare?

Am apelat la un ucenic al meu, absolvent de Litere. Pentru dumneata, Maestre, mi-a zis el, cuceresc și Japonia! Iar săptămâna următoare s-a și înființat cu un ghid de conversație român-bălgar, special pentru mine. Nu unul întreg, ci doar un capitolaș mai important: ăla despre flirt.

Și-așterne-te, Vlăsio, pe buchisit flirtul bălgăresc. De ce citeam, de-aia mă minunam. Va să zică sunt și la bălgari probleme. Nu merge cu „hai, fato, că n-am vreme, ori la tine, ori la mine, huța-huța, treaba-i gata, pa și pu, la revedere!" Sunt subtilități, suspansuri, delicatețuri. Iar fostul meu ucenic se gândise la toate. Rând pe rând le desciframm, le memoram, mi le-nchipuiam traduse în viață, născoceam urmări.

Începea clasic, ca la manual:

„Bună! Pot să m-așez lângă tine? (Zdrasti! Moje li da sedně?)"

„Pot să te invit să bem ceva? (Moje li da te cerpiă edno?)"

„Ce bei? (Kakvo pieș?)"

Ia uite-al naibii, m-am gândit, drept la țintă ghidul ăsta, nu se-ncurcă.

„Ai venit singură? (Sama li si tuk?')"

„Îmi placi. (Haresvăș mi.)"

„Dansezi? (Ște potanțuvăme li?)"

„Îmi place cum dansezi. (Haresvă mi kak tanțuvăș.)"

Cum zic, drept la țintă, fără farafastâcuri. Dar nici cu mitocănii de să-mi crape obrazul. Hai că-i bine.

„Încerci să m-agăți? (Da me svaliș li se opitvăș?')" zicea smucindu-se fata din ghid, cum fac ele, orice limbă ar vorbi.

Însă mie nici că-mi păsa. Îi dădeam înainte cu-ale mele:

„Ești cu cineva acum? (Imăș li si niakoi?')"

„Ai prieten? (Imăș li si gale?')"

„Arăți foarte bine. (Mnogo ti otivă.)"

„Ești super. (Super si.)"

„Ai ochi frumoși. (Imăș krasivi oci.)"

„Ești foarte sexi. (Ti si neveroiatno seksi.)"

Asta, frățioare, numesc eu acțiune. Am băgat de seamă ce bine sună toate-n limba lor. Replicile astea, care la noi ar pune-o pe fugă pe una mai slabă de înger, erau unse cu marmeladă bălgărească, numai bună s-o-nghită „gospojița" cu gurița ei.

Pe urmă am trecut la atac.

„Nu vrei să ne plimbăm un pic? (Haide da se porazhodin malko.)"

„Pot să te conduc acasă? (Moje li da te ispratiă do vas?)"

„Pot să te sărut? (Moje li da te țelună?)"

Ei, dar îți spusesem că lucrurile nu sunt simple nici la ei. Gena de cal sălbatic, migrator.

„Nu m-atinge! (Mahni si rățete!)"

„Aventurile de-o noapte nu-s genul meu. (Ne săm za edna noșt.)"

Se prea poate ca în faza asta să ia haiducul și vreo pălmuță, pe obraz. Însă la urmă și cel mai nărăvaș căluț se lasă strunit.

„Ai un prezervativ? (Imăș li prezervatif?)" zice ea suspinând.

„Este un automat la baie. (V toaletnăta imă ăftomat za prezervativi.)"

„Mă atragi teribil. (Strașno me privliciș.)"

Și nici eu nu mă las mai prejos.

„Sunt nebun după tine. (Lut săm po tep.)"

„M-am îndrăgostit. (Vliubih se v tep.)"

„Mă gândesc la tine tot timpul. (Neprekăsnăto misliă za tep.)"

„Nu pot să trăiesc fără tine. (Ne mogă da jiveiă bes tep.)"

„Te iubesc. (Obiciăm te.)"

Ce domnișoară, chiar dăltuită în gheața Balcanilor, ar rezista unei asemenea avalanșe, ce femeie ar rămâne-n picioare după o așa serie? Să-mi arate careva una și-o iau mâine de nevastă, Doamne ferește! Nu s-a născut...

Ei, și lucrurile mergând așa bine, iată-ne pe-amândoi la așternut, un ceas mai târziu, goi-goluți, suflând greu, dar cu sentimentul datoriei împlinite. Iliada fumează mulțumită țigara de după. Fac tutun bun bălgarii.

Iar eu nu-s din ăia care, când se văd cu sacii-n căruță, își dau arama pe față și-o șterg cu palma-n fund. Susțin elegant conversația de la postludiu:

„Ce faci mâine seară? (Kakvo ște praviș utre vecer?)"

„Îmi dai numărul tău? (Ște mi dadeș li nomeră na telefonă si?)"

„Te sun. (Ște ti se obadiă.)"

Mă-ntrebi, frățioare, cât de bine au mers lucrurile pe teren? Nicicum. Am sunat-o pe Iliada asta o lună, de-am anchilozat cu mâna îndoită la ureche, pe telefon. Nota de plată (smetkătă) m-a sărăcit. N-a răspuns nici până-n ziua de azi.

Mustăcești, muceo, ți-oi zice poate că n-am apucat chestia cum trebuie. Dacă-i pe-așa, să te văd pe tine cum te descurci, când o fi cazul...

Întâia oară, Ucenicul se împiedică de domnișoara Huy pe una din ulițele cu nume latin, din cartierul care fusese odinioară fund de lac, apoi groapă pentru moloazele uriașe aduse la cutremurul din '77, pe urmă grădini de legume, puzderie, împrejmuite cu sârmă pe araci și, în fine, un codru de căsuțe, maghernițe ori palate țigănești, cu pretenții de bunăstare rafinată.

Ucenicul pășea sprinten pe Dinogeția, gonind spre Romula colț cu Sucidava, unde-l trimisese găzdoiul lui din săptămâna aceea, să-i ia tutun și-un pet de bere Noroc, de la minimarketul zilierilor.

Deodată domnișoara Huy îi sări în spinare. Fapta se petrecuse la propriu, fără veste, astfel că Neluțu Borangic se sperie îngrozitor, închipuindu-și că, deși era miezul zilei, o ceată de tâlhari la drumul mare opera nestingherită. Se scutură viguros, descotorosindu-se de cocoașa nedorită, apoi, pregătit de ce era mai rău, dădu cu ochii de agresoare.

– Eee! Eee! făcea dânsa cu ochii mari de spaimă. Eee!!!

Și tot arăta cu degetul, semnalizând o primejdie de moarte ori mai multe. Ucenicul cercetă în direcția indicată, descoperindu-i la mică distanță pe Albici, Laica și Ureche, maidanezii arondați străzii Dinogeția, care nu se încumetau în afara perimetrului lor, căci i-ar fi rupt în bucăți alți titulari de străzi, din cei douăzeci – treizeci ai cartierului. Ședeau sărmanii pe labele dinapoi, fluturând cozile în semn de pace, extrem de curioși, aceasta fiind prima chinezoaică pe care o vedeau în viața lor.

Ucenicul întoarse privirea către domnișoara Huy. Măsura vreun metru cincizeci, la patruzeci de kilograme, părul pana corbului chinezesc, tuns scurt, cu breton, chip copilăros marcat de nelinişte, hăinuțe cuminți, dar şic. Neluțu schiță un salut universal cu capul, căutând să priceapă tâlcurile întâmplării în curs de desfășurare.

Iar domnișoara Huy o ținea una și bună cu chiotele ei chinezești.

– Eee!!! Eee!!! E!!!

– E, ce? se impacientă tânărul.

Pe urmă Albici se ridică prietenos, venind să-și prezinte omagiile. În clipa aceea chinezoaica o luă razna și sări țipând în brațele băiatului, mai-mai să-l doboare.

Care va să zică asta era... Păi cum așa? Nu umblă vorba că pe-acolo, pe la ei, cățeii ăștia sunt o delicatesă râvnită de toată lumea? Nicio masă fără un doberman? Ia te uită ce mai freamăt, ce mai zbucium... Ce mai fițe pentru sărmanul Albici, care dacă te faci o dată spre el nu se mai oprește până-n Obor.

– Nu-i problemă, domnișoară, mormăi Ucenicul, descotorosindu-se din nou de dulcea povară, de data asta cu băgare de seamă și mai fără tragere de inimă, căci prin țesătura tunicii chinezești simțise doi sânișori rotunzi apăsându-i pieptul.

De tulburare, nu mai izbutea să pună cap la cap cele câteva vorbe englezești utile în situații de urgență.

– No danger, îngăima, no problem...

Și apoi:

– Good dog, no bite, nice cuțu... Friends!

Fie că limba lui John Lennon îi era străină, fie că spaima îi paralizase gândirea („ori, mai știi, Doamne iartă-mă, o fi retardată săraca"), încurajările lui nu aveau niciun efect asupra domnișoarei Huy.

– Eee!!! Eee!!!

Atunci Neluțu Borangic luă problema de mână, liniștind-o întrucâtva, iar Ureche, Laica și Albici veniră s-o adulmece plictisiți. Nu prezenta niciun interes pentru ei. Plecară să caute oase prin niște mormane de gunoi proaspăt amenajate de locuitorii cartierului, în vreme ce unghiile frumos lăcuite ale fetei strângeau tare degetele Ucenicului, lăsându-i amintiri de neșters.

– Unde stai? întrebă el în sfârșit, trecând la soluția cea mai practică. Unde mergi? Hai că te duc eu.

Și uite că de data asta parcă pricepe. Desenează un zâmbet chinuit și-i arată direcția, o casă vernil leșinat, dintr-un șir de opt identice, locuite – toată lumea știe asta, de pălmași asiatici aduși să trudească la blocul de zece etaje ridicat în coasta Fundenilor și mici comersanți de chinezării, care-au umplut angrourile, Europa, Dragonul Roșu, câte altele...

Mergeau încet, ca și cum ar fi ieșit la plimbare, mână-n mână, pășind când pe trotuarul străpuns de bălării vivace, când pe carosabilul necirculat, după cum le-ngăduiau mașinile parcate de proprietari. Pășeau în tăcere, fără să îndrăznească mai mult decât priviri furate cu coada ochiului, când unul, când altul. Neluțu Borangic descoperea, asamblând străfulgerările unor astfel de ocheade, un profil delicat, nu ca în clișeele stampelor vechi, ci aducând un pic cu fata de pe eticheta unei conserve chinezești de bame, pe care-o admirase prin copilărie. Țesuse împrejurul ei o poveste după alta, pân-o desfăcuse mă-sa, la o ciorbă cu de toate.

Îi plăcu, vreme de câteva minute, să-și închipuie că și ea îi cercetează plăcut surprinsă profilul bărbătesc, nasul puțin coroiat și-o sprânceană groasă, dătătoare de încredere. Ce pereche frumoasă, ar fi putut să exclame cineva ascuns după

una din nenumăratele jaluzele pe lângă care alunecau uşor, către casa vernil leşinat.

Însă, în cele din urmă, orice frumoasă poveste de dragoste româno-chineză ia sfârşit înainte de-a se aprinde cu adevărat, din diverse motive obiective. Ajunseseră la ţinta vernil. Acolo, ucenicul văzu câteva automobile pricopsite, iar între ele, pitulată ca un şoricel, una minusculă, roşie, cu acoperiş alb şi tetiere imitând mutrişoara lui Mikey Mouse. Minimorisul ăsta drăgălaş nu putea fi decât al fetişcanei de lângă el şi, citind plăcuţa de înmatriculare, „33 – B – HUY", o boteză pe loc „domnişoara Huy". Aşa să-i rămână numele...

Fata îi zâmbi însorit, mulţumindu-i cu nişte ciripituri de-ale ei, se ridică pe vârfuri şi-i pupă obrazul, după care sună la interfon şi dispăru în spatele porţii. Să fie oare această curte teritoriu chinezesc, aşa cum se stabileşte în cazul ambasadelor? se întrebă aiurit Ucenicul.

Aşa se sfârşi cea dintâi întâlnire a sa cu domnişoara Huy.

Câteva zile mai târziu, plecând din nou să facă aprovizionarea cu „Noroc" şi ţigări, Neluţu trecu iarăşi prin faţa casei cu pricina, deşi traseul său obişnuit nu prevedea această deviere. Constată că-i bate inima ceva mai tare pe strada asta („Porolissum", pe-o latură a benzinăriei „Mol"), însă amintirea vie a Petronelei, însoţită de o fulgurantă vedenie a chipului iubit, îi mai temperară pulsul. Descălecase în Capitală ca să dea de urma logodnicei sale, mai ştii, poate chiar s-o scape din te miri ce belele, iar acum aluneca spre o idilă utopică, siropoasă şi lipsită de speranţă, statutul cuplurilor mixte fiind unul fără viitor la Turceni.

Şi totuşi, înainte pe Porolissum...

Odată ajuns în dreptul casei vernil leșinat, crezu întâi c-a greșit strada. Porțile, atât cea mică, dar și cele mari, pentru mașină, erau larg deschise, iar în curte se desfășura cel mai impresionant haos imobiliar din câte-i fusese dat să vadă. Peste tot zăceau împrăștiate mormane de cherestea, pietriș, panouri de rigips, cercevele și uși. Câțiva europaleți cu țiglă alcătuiau, prin neorânduiala în care fuseseră depozitați (zvârliți?) un soi de fortăreață labirintică, în inima căreia se putea petrece orice. Peste toate plouase abundent cu hârtii, rumeguș și pungi de plastic.

Neluțu Borangic mai observă că toate ușile și ferestrele casei vernil leșinat erau larg deschise, dând clădirii un aspect de locuință părăsită în grabă, locatarii sărind pe geam la un incendiu și scăpând cu fuga în ignifuga Chină.

Însă privind în jur descoperi minimorisul Mikey Mouse, staționând ceva mai încolo, poate pentru a face loc camioanelor care descărcaseră toate aceste daravere. Așadar domnișoara Huy nu putea fi prea departe. Iar prin cartier n-o vedea ieșind la plimbare, afară doar dacă subit s-ar fi împrietenit cu-alde Albici, Laica și Ureche.

Fără voia lui, făcu un pas în curte. Atunci cineva râse tare, undeva, sus, speriindu-l.

Erau șapte muncitori chinezi, cocoțați pe unicul balcon al vilei, cu picioarele bălăbănindu-se în gol. Behăiau pe rupte, arătând cu degetul spre el, comentându-i pesemne sperietura, în parametrii lor exotici și indescifrabili.

Ucenicul chibzui cum ar face mai bine să le explice acestor *ninja* (confuzie explicabilă pentru un european) că nu e genul lesne intimidabil cu niște hlizeli, că trecea absolut întâmplător pe-acolo și că, dacă tot s-a nimerit, ce-ar fi să-i dea câteva lămuriri cu privire la persoana care locuia în această casă.

– Hello, spuse pentru început.

Căci nu există, cel puțin așa afirmă lingviștii, individ pe planeta Pământ, care să nu priceapă înțelesul acestei vorbe simple.

Ei bine uite că există. Ciorchinele de chinezi din balcon continua să-l bombardeze cu chicoteli guturale, iar tânărul începu să cântărească varianta unui limbaj al semnelor, care să-i scoată pe toți din impas. Însă cum ai putea să mimezi „locuia aici o domnișoară pe care-am condus-o acasă în urmă cu câteva zile, fiindcă se temea de Albici, Laica și Ureche, fără temei de altfel, ei fiind niște maidanezi tare cumsecade, mă-ntreb dacă știți ceva despre dânsa, nu că aș fi foarte interesat, ci doar așa, ca locatar care vrea o informație despre un alt locatar al cartierului"?

Abia reușise să proiecteze câteva gesturi în legătură cu „locuia aici o domnișoară", când fu îmbrâncit într-o parte, de un al optulea chinez, care se furișase perfid prin spatele lui și pătrunse vijelios în curte, cocoșat sub greutatea a două sacoșe uriașe, doldora de marfă.

Opiu? Jad? Hașiș? Vreun rival tranșat în piesele componente, bine stivuite în sacoșe?

De uimire, Neluțu Borangic își pierdu echilibrul și se întinse cât era de lung în singura băltoacă a curții. Atunci chinezul nou-venit se întoarse rânjind și-l avertiză:

– Poate e noloi!

Fârtații lui de pe balcon își dădură drumul direct pe un morman de nisip afânat, cu chiote de bucurie care aprinseră imaginația Ucenicului. Îl bătură pe spate pe noul venit, ca și cum acela s-ar fi întors dintr-o lungă, eroică expediție și cât ai clipi despachetară sumedenie de pungi de făină albă „trei de zero", cu care dispărură în interiorul bântuit de penumbre al

casei. Vila își reluă îndată aerul părăsit, lucru de mare mirare, căci nici Porolissum nu e strada Mântuleasa, nici Borangic vreun Eliade născut la Turceni.

Seara, Neluțu își luă inima-n dinți și-i înfățișă găzdoiului, la o bere, strania situație.

– Așa, și? făcu Bebe Buican, zis Țeapă, care-o ținuse odinioară pe soră-sa lui Strătilă, singurul proprietar de butică erotică din buza Pantelimonului.

– O fi plecat din oraș, cât lucrează gălbejiții la amenajări, adăugă căscând cu un trosnet de fălci.

Tânărul replică timid că, logic, dacă mașina Mikey Mouse e tot acolo, se cheamă că nici proprietara nu poate fi prea departe.

Țeapă râse scurt.

– Păi ce, trebuia să plece musai cu săpuniera ei? Curvele astea au sponsori bazați, mafioți de pe la ei, care put de parai. O fi luat-o stăpânul cu merțanul, ori vreun lexus, să-i miroasă păsărica ștoarfei pe la Sinaia, Mamaia, alea-alea. Hai noroc!

Ucenicul rămase cu gura căscată un minut întreg. Mintea lui asimilase toate vorbele lui Buican, însă refuza să le asambleze ca adevăr. Monstruozitățile pe care le debita găzdoiul nu se potriveau nici cât negru sub unghie cu imaginea domnișoarei Huy și cu avalanșa de informații pe care le primise prin conexiunea mâinilor împreunate. Iar termenii asociați femeii copil erau atât de îngrozitori încât băiatul nu se lipi de somn până către ziuă, încercând să și-i gonească din cap.

Așa se sfârși cea de-a doua întâmplare cu micuța chinezoaică.

Ehei, dar deapănă-te poveste, că-nainte mult mai este...

Într-o seară, Neluţu Borangic se întorcea de la unul din sfaturile sale de taină cu Tănase Vlăsia, din piaţa Oborului, sfat care se sfârşise ca atâtea altele cu năvala poterei.

– Pe cai, voinicilor, pe cai! mai apucase haiducul să-i strige vorba lui obişnuită, înainte de-a se lăsa dus în mâinile neferilor. Ne vedem poimâine la locul ştiut!

Se întunecase de-a binelea. Ucenicul mergea cu gândul aiurea, socotind, după cum îl instruise mentorul la prima lor întrevedere, cărui loc i-ar veni poimâine rândul, prin rotaţie.

Stelele ieşiseră după ploaie, sclipind răcoros, proaspăt spălate. Tânărul simţi tristeţea năpădindu-l. Iubita lui Petronela e de negăsit, iar el nu-şi află liniştea în această lume greu de înţeles, în care nu găseşte un loc al lui, un tovarăş de-aceeaşi vârstă, măcar un acoperiş de sub care să nu se trezească alungat de la o săptămână la alta.

O luase pe Tibiscum, să iasă în Arubium, la hogeacul lui Bebe Ţeapă Buican, fost cumnat cu Strătilă. Să-i mai asculte vreun ceas însemnările orale despre curve şi ţepe, înainte de-ai fi îngăduit să se culce chinuit pe sofaua deşelată din holul de lângă budă.

O luase pe Tibiscum şi se trezi, fireşte, fără să ştie în ce chip, pe Porolissum.

Vila era tot acolo. Porţile fusesră închise, iar pe zidul negru o singură fereastră, la parter, lumina galben auriu, decupând şi în asfaltul străzii un dreptunghi de ziuă. Ucenicul păşi fascinat înăuntrul lui.

Putea să vadă în camera aceea şi iată ce văzu:

Sufrageria, cât îi îngăduia unghiul să observe, n-avea mobile pe pereţi, dar din tavan spânzura un candelabru strălucitor, sofisticat, ca-n filmele cu nobili şi palate. În mijloc se afla

un pian uriaș, cu coada ridicată aidoma unei vele negre de corabie. Iar de cealaltă parte, pe un scăunel, abia atingând pedalele cu piciorușele ei asiatice, nimeni alta decât domnișoara Huy aștepta cu un aer pierdut, neîndrăznind încă să-și aștearnă vârfurile degetelor pe clapele sidefate.

O simfonie? Un lied? O doină de prin părțile Sichuanului? Ce repertoriu se pregătea în seara aceea? Ucenicul mai făcu doi pași, lipindu-se de gard, putând acum să cuprindă în priviri întreaga scenă înfățișată de fereastra strălucitoare.

Sorbea imagine după imagine. Trupul unduios al fetei era înveșmântat în aur și argint spânzurând numai în niște bretelute subțiri de umerii arcuiți subțire ca o cobiliță princiară, pentru mirese neprihănite. În scobitura decolteului, pe care sânii pe cale de-a se coace nu pridideau s-o umple, aluneca o picătură mică de sudoare, un mărgăritar. În jurul gâtului mai delicat decât al unei lebede adolescente, domnișoara Huy își înfășurase un boa roșu din pene de struț, pe care-l înfiora cu fiecare respirație.

Era cu putință? O făptură de poveste în Porolissumul uitat al Fundenilor, unde numai cucuta, pălămida și ciulinele înfloresc nestingherite?

Neluțu Borangic se cățără pe gard, în transă, gata să-și ia zborul către basmul de la parter, să dea bună seara, ca băiat binecrescut ce se afla și să părăsească această lume cenușie, amestecându-se în culorile minunate de dincolo. Oricare ar fi fost acel „dincolo".

Atunci ușa sufrageriei se deschise și în încăperea magnifică pătrunse un chinez uriaș, cu ditamai goldanul atârnat de grumaz, înțolit într-un costum de ape Armani, care nu reușea să strunească burdihanul peste măsură de încăpător. Până să se dumirească spectatorul ce și cum, grumazul se îndoi

balansând lănțoiul de aur și depuse un pupat sub formă de ventuză lipicioasă pe ceafa sacră a domnișoarei Huy. Ea sări bucuroasă în brațele lui și împreună părăsiră templul luminos, în vreme ce pianul porni să intoneze singur un mișcător marș nupțial chinezesc...

– Și cum, Ucenicule, făcu posomorât Tănase Vlăsia, așa a zis Țeapă, „curvele astea"?

Tânărul dădu din cap rușinat, necutezând să-și privească mentorul drept în ochi. Știa prea bine ce se petrece în mintea și inima haiducului. Vreme de câteva minute tăcură împreună, mărginindu-se să-și soarbă fiecare licoarea din pahar, Tănase o mastică bălgărească, luminată dinăuntru cu mici firimituri de sidef, Neluțu Borangic un suc de mere.

Nori negri se-adunau, atât pe cerul locului în care se reîntâlniseră, așa cum le fusese vorba („Karamel" – bere, mici, pizza), cât și pe fruntea fără vârstă a lui Vlăsia. Deodată, haiducul trânti palma pe masă.

– Asta-i... De mâine îți găsesc alt hogeac. Țeapă mi-a fost ca un frate, dar vremea a trecut urât peste el. Nu pot în ruptul capului să te las sub același acoperiș cu unul care afurisește femeia și-o zugrăvește cu vorbe de stabiliment. El spurcă tot ce te-am învățat până acum. Și cum o să te mai uiți la Petronela când om da de dânsa?

Capitolul 4

În care spiritul războinicului își face de lucru cu o mână de pietricele.

Învățătură.

Gata, ți-ai dat sufletul? Uite la tine, flăcău de șaisprezece primăveri și-abia ții pasul cu unul ca mine, de... Oricum, etatea nu contează. Lucrul ăl mai de seamă e să te simți tânăr și să bagi mare când se ivește prilejul. Acum de pildă, dacă ne moleșim, ne-ajung arnăuții și bine n-o să fie. Până lămuresc ei că tu n-ai a face cu haiduciile mele, îți îngheață ciolanele trei nopți în arest.

Haida, pieptul înainte, fundul înapoi, coatele pe lângă corp, pasul sprinten ca iepurele și lung ca gazela! Rezistă până la colț. Acolo știu o scurtătură prin curtea din dos a unui birt și ne pierdem. Uite cum suflă, zici c-acum dă ochii peste cap...

S-a dus pericolul. Auzi-i ce înjură de ciudă că nu ne-au înhățat și toarnă la vorbe necuviincioase, care nu s-ar cădea să le-asculți. Asta-i viața haiducului. Ci hai să ne-așezăm la măsuța de sub viță, să mai completăm învățătura. Și nu-ți fie rușine cu cămașa sărăcuță, dacă ești curat, ai ceva în cap și

niscaiva putere în mâini. Nu dispreţui umeraşul, căci el îţi ţine haina ţeapănă.

Află dar, dragul meu Borangic, că nimic nu-l îmbărbătează pe-un voinic adevărat ca femeia şi potera. Adică, vorbind înţelepţeşte, primejdia şi amorul. Astea două mirodenii sunt pentru tagma noastră ca sarea şi piperul pentru bucatele alese. Ba mai mult, dacă starea omului o cere, sunt şi piperul, muştarul, ardeiul iute, usturoiul, hreanul şi oţetul.

Căci ce face primejdia când năvăleşte de după cotitură în calea drumeţului? Face să-i sară inima din piept, pune sângele în mişcare vioaie, îi suflă omului jar în ceafă şi-i trage bice peste picioare, de zici că-i armăsar. Adică trezeşte din adormire până şi-un molâu ca tine, scoţând din adâncurile sinelui cele necesare pentru a apuca cu sârguinţă pe calea haiduciei.

Iar femeia, ah, femeia... Ai zice că după atâta alergătură din calea primejdiei ce ia felurite înfăţişări, razii, descinderi, urmăriri, fugarul găseşte adăpost la sânul şi pântecele iubitei, care-l primeşte mereu, cunoscându-i zbuciumul şi nevoile. Băieţi deştepţi, fetele astea. Şi bagă de seamă, în treacăt fie spus, că un adevărat meseriaş ţine în rezervă mai multe adăposturi...

Să nu cazi însă în greşeala de-a crede că acolo e musai liniştea, căci uneori femeia e mai primejdioasă ca primejdia însăşi. Multe îţi deschid zăvoarele Paradisului şi, odată ce porţile s-au închis cu un scârţâit blând în urma ta, se dovedeşte că înăuntru e Iadul. Eu însumi ştiu sumedenie de voinici ce şi-au plătit scump lenevia, fiind acuma bărbaţi însuraţi, cu ciopor de copii, slujbe de ocară şi mame-soacre care-i milităresc mai rău ca pe recruţi. Bine-i să te-ntinzi, dacă ai după ce...

Fireşte, aşa ceva nu mi se-ntâmplă mie, căci eu, Ucenicule, cunosc fiara şi îngerul ce vieţuiesc în concubinaj în aceeaşi femeie.

Dar ca să ne întoarcem la felul în care dânsa îți iuțește sângele, silindu-te să dai tot ce-i mai bun, cred c-ai început deja să prinzi ceva, după ce-ai pătimit cu Alba. Cu vremea ai să înveți și-o să te învăț eu însumi mai multe. Nu de-astea îți arde ție acuma, însă până o găsim pe Petronela Banu poate să mai curgă multă apă pe râul Colentinei. Nu-i păcat să irosești zilele?

Înainte să întâlnească adevăratele primejdii și adevăratele femei, ucenicii ca tine se pot ține în bună stare urmând la oraș unele poveațe bune, privitoare la sporturi pe care le practicăm noi, cei ce ne ducem viața mai mult pe străzi. Așadar, ascultă și bagă la cap câteva șmecherii:

Bea un pahar cu apă în fiecare dimineață, la trezire, pe stomacul gol. Apa limpezește privirile și gândurile, alungă mahmureala și arsura de mațe după chef, răcorește, spulberă gândurile negre și e ieftină.

Când stai cu capul gol în soarele amiezii și nu poți intra într-un gang ori vreo boltă de cârciumă, trage-te după un stâlp, semn de circulație, pomișor, așa încât umbra lui, cât de mică, să-ți acopere măcar capul. Dacă nu se smintește devla, celelalte scapă tefere.

Nu te urca niciodată cu scara rulantă, că ești fecior și-i rău de mădulare. Fii harnic, pornește pe scările obișnuite, atât la coborâre, cât mai ales la urcare, oricâte trepte ar avea. Pe lângă tine, or să urce cu rulanta sumedenie de grași, moși și babe, acrituri, ologi și leneși, care-or să te privească în batjocură, tu singur fiind pe picioarele tale.

Dacă n-ai de fugit de undeva altundeva, ori din fața poterei, poartă mereu în spinare un rucsac greuț, ca să ferești osânza să se prindă de trupușorul tău. Și de altfel mergi cât mai mult pe jos, cât îți îngăduie timpul, dacă se poate de dimineață până seara.

Apoi:

Răreşte-ţi drumurile cu treburi ce nu suferă amânare şi încetineşte-ţi plimbările, să poţi vedea câte sunt în jurul tău, unele frumoase de te ung la suflet, altele dureroase de-ţi seacă inima. Ia-ţi vreme să priveşti. Cu vârsta, vei deprinde şi arta de-a deosebi lucrurile pe care merită să le amâni. Căci dac-o ţii tot într-o fugă n-alegi nimic, cum n-alege ăla care trece cu trenul în loc s-o ia pe jos. Fugi de poteră, nu fugí de viaţă.

Uite şi una pentru minte:

Ascultă doar cântece vesele. Mulţi tânjesc, la o supărare mare, să-şi stingă focul cu-o vadră de vin şi lăutari care-i zic de inimă albastră. N-am nimic cu vadra, dar pune lăutarii să-ţi cânte ce ştiu ei mai voios. Să fii trist şi să asculţi leşinături lăcrămoase, e cum ai bea cucută să scapi de mătrăgună.

Aşadar râzi de câte ori ţi se iveşte prilejul, dar nu uita că prostul râde de ce-şi aduce aminte, iar prostuţul doar zâmbeşte.

Mai sunt mii, însă nu pot să ţi le-nşir pe toate deodată, că nu le ţii minte şi ţi se răceşte bunătate de ciorbă în blid.

– Dar de ce fugim noi mereu, neică Tănase? se miră tânărul Neluţu Borangic odată, când chibzuiau împreună pe cine să mai întrebe de Petronela, unde s-o mai caute. Adică de ce fugi dumneata, că eu mă iau după matale. Credeam că toţi îţi ştiu de frică.

Haiducul îl privi înveselit.

– Dacă vrei să ştii de ce fug aşa, în general, află că nici eu însumi n-am găsit răspuns acestei întrebări. Cum zicea cântăreţul ăla cu chitara, „am furnici pe toată talpa". Eu n-am teamă de nimeni, dar vine aşa, o poftă câteodată, şi mă ia pe sus ca o vijelie. Rareori ştiu unde-o să-mi dea drumul, însă

m-am obișnuit să cad mereu în picioare. Dar dacă mă-ntrebi de ce-am fugit alaltăieri, e din cauza la o încurcătură de afacere, care neferii fac confuzie cu o haiducie a mea de-acum un an ori mai mult.

– Ce afacere? vru să știe Ucenicul.

– Una, nu contează...

– O fi „treaba aceea, cu ăla din partea cealaltă, pe care n-ai sfârșit-o, ci numai ai oprit-o, s-o apuci cum se cuvine pe-aia cu ălălant, de dincolo"? rosti tânărul pe nerăsuflate cele auzite la sfatul lui Vlăsia cu Alba Nicoleta.

– Aia, aia, râse Tănase din toată inima. Eu, măi băiete, să știi că iau deopotrivă și de la bogați și de la săraci, căci harul meu nu e să-i fac pe avuți neavuți și invers – pe sărăntoci boieri, ci numai să așez toate lucrurile cum trebuie, să fie egale. Căci unde nu sunt la fel se iscă pizmă și de la pizmă vin toate nenorocirile: bătăi, omoruri, trădări, câte și mai câte...

– Aha, adică un fel de socialism, cugetă timid Neluțu.

Vlăsia îl privi chiorâș, însă nu-i mai dădu peste nas, căci ajunseseră deja la locul căutat.

Intrară în scara unui bloc părăginit de pe la capătul Pantelimonului, acolo unde întorc tramvaiele când le lasă primăria să meargă și nu sparge drumul ca să le scoată șinele. Gazelei paișpe. Bâjbâiră un pic la parter, până în dreptul unei uși dindărătul căreia răzbăteau icnete, țipete și bufnituri. Încă o dată, Ucenicul dădu înapoi.

– Hai că nu te mănâncă nimenea, îl îmbărbătă mentorul său, arătându-i afișul de pe ușă. „*Karabe Do. Sala de antrenament Malu. Arte marțiale 8.00-18.00*".

Înăuntru, puzerie de discipoli se călcau în picioare, deprinzând loviturile și disciplina sub privirile severe ale lui *sensei*.

Nea Malu se bucură de vederea haiducului și după ce le ascultă pasul fluieră ciobănește cu două degete. Într-o clipă, toată suflarea învățăceilor, atât cei aflați în picioare, cât și aceia ce apucaseră s-o ia pe coajă, se strânse în jurul lor.

– Atențiune, ascultă comanda la mine, tună *sensei*. S-a pierdut domnișoara Banu Petronela, constituție atletică, păr șaten scurt, ochi albăstrii spre verde, fără semne particulare, logodnica tânărului Borangic Neluțu, aci de față.

„*Us!*", salutară băieții.

– Misiunea noastră umanitară este găsirea în cel mai scurt timp a domnișoarei Banu Petronela. Sunteți tineri, sunteți isteți, sunteți mulți. Fiecare dintre voi cunoaște tot ce mișcă prin cartierul lui în materie de domnișoare. Cercetați, colectați informație, raportați.

Tănase Vlăsia îi susură ceva la ureche.

– Și *of* *ză record*: operațiunea de recuperare se desfășoară cu cea mai mare discreție. Fără potere. Mucles!

– Uraaa! izbucniră discipolii entuziasmați, dar imediat își luară seama și se înclinară iarăși regulamentar. *Us!*

– Ai făcut foarte bine, Tănase, c-ai venit la noi, grăi nea Malu mai târziu.

Rămăseseră numai ei trei în apartamentul de patru camere modificate așa fel încât să cuprindă sala de antrenament, biroul și-o odaie de locuit.

– Ăștia mici sunt mulți și curioși și umblă după fete cu balele atârnând de-un cot. Sunt la curent cu tot ce mișcă. 'Geaba mă lupt să le vâr *bușido*-n cap, ei tot la păsărică le e gândul. Deh, hormonul bate onoarea...

Le istorisi apoi, lăcrimând bărbătește, c-a avut și dânsul o mândrețe de fată, Angelica, dar s-a dus după un agent

imobiliar, un terchea berchea care prostește lumea, și nu mai știe nimic de ea.

Planul era simplu. Douăzeci de războinici – douăzeci de zone. Dacă Petronela se va fi aflând într-una din ele, ochiul antrenat să prindă cea mai mică mișcare o va repera negreșit. Ori, dacă va fi trecut măcar pe-acolo, a lăsat o urmă, un semn, ceva.

– Și eu? îndrăzni Neluțu, cam bănuind ce-o să urmeze.

– Rămâi deocamdată cu nea Malu, că poterașii de pe-aicea încă nu te știu la față. Și-apoi, cu el și discipolii săi ești mai ferit decât într-o cazarmă.

– O să-ți aștern în sală, pe *tatami*, rosti nea Malu încântat vorba niponă, numai să te scoli înainte de opt, că vin băieții la primul antrenament și le dai exemplu rău dacă te găsesc dormind.

Tânărul oftă resemnat. Începuse să piardă șirul gazdelor sale și se temea că lucrurile vor continua tot așa. Dar gândul la Petronela l-ar fi făcut să poposească și prin canale, cu aurolacii.

În primele trei zile, discipolii se întoarseră cu o sută de Petronele posibile. Dădeau năvală bucuroși, cu ochii sticlind, dis-de-dimineață, să-și prezinte raportul, vorbind unii peste ceilalți, încât despre antrenament nici nu mai putea fi vorba. Nea Malu scrâșnea din dinți, dar îl chemă de fiecare dată pe Ucenic, să fie de față, să spună dacă vreuna din domnișoarele descoperite de cercetași era Petronela lui. Se dovedi că noile apariții feminine se cam întețiseră în ultima vreme prin mahalale.

Astfel, de pildă, Vărgatu Marin, centură verde, raportă că pe strada Coacăzelor, în Andronache, corespunde descrierii o vânzătoare de covrigi brașoveni, care ia comenzile clienților anapoda, încurcând macul cu susanul.

Istrate Gigi, de asemenea centură verde, a surprins o nou-venită în arealul său, Doamna Ghica – Aleea Plumbuita, care are toate înzestrările pentru a deveni vedetă de showbiz și i-a cântat o oră „Să nu-mi iei niciodată dragostea". Dar nu o cheamă Petronela, se pune?

Gemenii Bogaciu Serinel și Leonid, centuri galbene ca șofranul, sesizează că în seara zilei de... la orele... au auzit într-un grup de femei, de la poalele blocului vizavi de al lor, pe una zicându-i alteia: „Fată, se vede că ești venită de la Turceni!". „Fata" arăta cam de patruzeci de ani.

În fine, Arieșeanu Costel, centură maro, declară misterios că se află pe urmele câtorva suspecte, urmărind niște piste sigure, pe care deocamdată nu le poate face publice, pentru bunul mers al anchetei.

Și așa mai departe.

Neluțu Borangic simțea că-l cuprinde și mai tare melancolia, de la o zi la alta. Mai cu seamă că după o severă, dar dreaptă, mustruluială a lui nea Malu, discipolii își răriră de-a binelea rapoartele, ba chiar începură să-l privească chiorâș pe Ucenic.

– Bagă-te și tu, Neluțule, cu ei la un antrenament-două, îl îndemnă în atare situație *sensei*, să te apropii de colectiv, să simtă că ești de-al lor.

De băgat nu prea-l lăsau să se bage, căci când nu se uita nea Malu îi mai scăpau câte una pe cocoașă, ca din greșeală, astfel că tânărul găsi de nevoie un compromis. Ședea cu spatele lipit de-un colț al sălii, să fie apărat de pereți din trei părți, bălmăjind și dânsul cu mâinile și picioarele ce vedea că fac ceilalți.

– Băieți, așa nu mai merge, hotărî Malu într-o după-amiază. Trebuie să ținem o ședință de strategie pentru căutări.

Dar nu aci, fiindcă s-a văzut că spiritul sălii nu îngăduie alte activități ce întinează puritatea artei marțiale. Știu eu un birt după colț, numai bun să facem acolo o întrunire.

Se mirară tare discipolii, dar îl urmară bucuroși, care în chimonouri, care în treninguri.

Numai că la „Trei chiftele", barmanița se făcu foc și pară auzind că vor să pună cap la cap cinci mese și să se-ntindă la vorbă două ceasuri, trăgând de niște sucuri amărâte.

– Ce crezi tu, Malule, c-o să țin afară bunătate de clienți care-ar comanda de mâncat și de băut la greu, numai ca să-ți tratezi tu ciurda de plozi? Uite la ăștia doi, nici n-am voie să-i servesc, că încă nu le-a crescut flocii pe... și pe...

Să astupe cu numai două palme douăzeci de perechi de urechi nu putea nea Malu, oricât de mare era el, așa încât discipolii auziră vorbele de rușine și căzură pe gânduri. Cătrănit, *sensei* îi mână iute afară, ca pe-o mică turmă de oițe și se-ntoarse să schimbe câteva cuvinte cu neînduplecata femeie. Îi urmăriră cu toții prin geamul mare al vitrinei.

Pesemne, judecând după semnele iuți pe care și le făceau de aproape, unele din ele cam îndrăznețe, între ei doi fusese ceva, cumva, cândva. Cine știe, poate chiar o poveste galeșă, ori focoasă de amor, din acelea care lasă zgârieturi pe inimă și pizmă nestinsă, căci barmanița, tot la două vorbe, se plesnea cu nădejde peste anumite părți ale trupului ce nu se cuvin amintite chiar aici. Ba, când nea Malu ieși dovedit, în urma lui ea apucă în palme două șolduri imaginare și le hâțână de mai multe ori înainte și înapoi, cu un binecunoscut gest.

– Ședința se amână din motive obiective, anunță bărbatul. Replierea pe poziții, la sala de antrenament.

Tânărul Borangic îi urma cuminte în toate aceste peregrinări, întrebându-se ce-i va mai scoate în cale soarta

imprevizibilă. I-ar fi cerut din nou îngăduinţă lui Nea Malu să-şi încerce şi singur norocul pe străzi. Cine ştie, poate de undeva, printr-o minune, printr-o întâmplare, Petronela să răsară de după un colţ, la o coadă în piaţă, ori un coafor, ceva. Sau prin parc. Ce, nu s-au mai văzut cazuri din astea, prin filme?

Nu îndrăznea însă, fiindcă ultima oară marele om îl mustrase aspru.

– Dar ce crezi tu, muceo, că Bucureştii sunt Turcenii? Ieşi pe stradă şi dai de lelea Petronela, la bârfă, la portiţă? Ori facem un lucru ca lumea, ori ne vedem fiecare de drum şi n-o să-i placă lui nen-tu Tănase. Eu la treburi serioase nu mă ţigănesc.

Această din urmă vorbă aprinse peste măsură mirarea Ucenicului, care încă din prima zi luase seama la chipul măsliniu, ochii bulbucaţi şi buzele vineţii ale războinicului.

Către seară, pe când ultimul din antrenamente se apropia de sfârşit, nea Malu îi adună din nou în jurul lui.

– De-ajuns pentru astăzi, discipoli. Aţi exersat toate elementele prevăzute în graficul de instruire. Dar pentru că mai avem o jumătate de oră din timpul alocat, socotesc că e prilejul să studiem câteva tehnici speciale, care ţin de concentrare şi spirit.

Spusele lui erau balsam pentru urechile lui Neluţu, care se-albăstrise rău de-atâtea *mawashi geri*, *kiba dachi*, *nidan chudan* şi altele.

– O să vă arăt un mic truc de exersare a atenţiei, pe care-l puteţi încerca oriunde, oricând, chiar şi pe stradă. După mine!

Îl urmară flăcăii.

Se înserase. Străzile erau cam pustii, căci cartierul nu cunoştea viaţa de noapte a celor din centru. Doar ici şi colo, câte-un grup de prieteni ai omului, javre ori cotoi, îşi dădeau

bineţe. Un privitor din împrejurimi s-ar fi arătat de aceea mirat la vederea formaţiei care se deplasa disciplinat către o destinaţie necunoscută.

Ei, necunoscută... La semnalul pe care *sensei* îl împrumutase dintr-un lung metraj despre grupurile de comando (pumnul drept ridicat în dreptul tâmplei) se opriră înlemnind. Erau chiar pe-un colţ al celor „Trei chiftele", de unde fuseseră alungaţi în chip atât de ruşinos ceva mai devreme.

Prin vitrinele luminate se zărea furnicar de muşterii, care pe la mese, care la bar, care în picioare, lucrând neobosiţi cu paharele şi sticlele, cu furculiţele, lingurile şi cuţitele, cu degetele şi cu fălcile. De câte ori se deschidea uşa, ca să mai intre ori să mai iasă unul către buda din dos, răzbătea afară un vesel muget general şi fum ca la incendiu. „Trei chiftele" avea dever mare.

– Ia, spuse în şoaptă Nea Malu, adunaţi fiecare câteva pietricele, de pe jos. Să nu fie mai mari ca un bob de mazăre. Executarea!

Nedumeriţi, dar şi stârniţi, băieţii se puseră pe brânci, strângând sumedenie de pietricele. Numai Mărin Vărgatu, mai tare de ureche, veni cu un bolovan, însă spre hazul tuturor *sensei* hotărî că-i bun şi-acela.

– Acum fiţi atenţi la mine. Ce ziceţi, se poate sparge vitrina asta cu aşa o pietricică?

Un freamăt trecu printre discipolii disciplinaţi. Exerciţii-exerciţii, dar or fi de spirit ori de golăneală?

– Nu se sparge, *sensei*, îndrăzni unul, ăsta e geam solid, o fi şi blindat. Nici nu simte pietricica asta.

Nea Malu pufni superior. Copii, ce ştiu ei...

– Aflaţi dară că niciun geam, oricât de tare, nu rezistă unei pietricele, fie ea cât de mică, dacă îl loveşti exact în punctul

aflat pe mijloc, la două treimi de vârf și-o treime de bază. Acolo e polul lui vulnerabil. Haideți, să încercăm pe rând.

Alt freamăt clătină trupa.

– Pe bune? Adică e voie să...?

– Ce rahat mănânc eu, băi? se supără maestrul. Păi ăsta e exercițiul de spirit, concentrare și atenție. Trebuie să nimerești exact pe mijloc, la două treimi de vârf și-o treime de bază. Hai, fiecare cu pietricica lui, și mai iute, că n-am de gând să stau aici toată noaptea!

Mai chicotind speriați, mai cu fereală, războinicii merseră pe rând să-și încerce norocul. Sumedenie de pietricele loviră geamul, una după alta. Cu gălăgia dinăuntru, nimeni nu băga de seamă pocnetele mici. Dar al naibii geam, nici că-i păsa.

– Vedeți, mă băieți... oftă *sensei*. Eu ce vă spun? Unde nu-i spirit, concentrare și atenție, nu sunt nici rezultate pe măsură. N-ați nimerit niciunul polul vulnerabil. Ia dați-vă la o parte.

Și se duse el însuși, să le-arate cum se face. O pietricică... Două... Trei... A patra... Nimic.

Discipolii prinseră să murmure pe șoptite. Autoritatea era în pericol.

– Mărine, ia adă bolovanul ăla, ordonă tăios Nea Malu.

Îndată ce vitrina s-a prăbușit maiestuos, cu un zgomot grozav, într-o cascadă de cioburi multicolore, discipolii au făcut proba pregătirii lor temeinice, dispărând în noapte cât ai clipi. Nea Malu îi conducea demn.

Ucenicul o zbughi și el după dânșii, dar un pic mai târziu, căci căscase gura la hărmălaia dinăuntru plus revărsarea mușteriilor pe trotuar. Nefiind de-al mahalalei, se rătăci și greși colțul de stradă. Acolo dădu piept în piept cu o namilă

de poteraș, care-și făcea rondul, ciupind și dânsul ce se putea, de unde se putea.

– Ce fugi așa, puiule? îl întrebă mieros, apucându-l de guler. Te-ai pierdut de mămică-ta? Da' ia stai! Nu umblai tu, acum ceva vreme cu blestematul de Tănase Vlăsia, hoțomanul?

Capitolul 5

Unde o mulțime de oameni au să-i spună ceva lui Neluțu Borangic.

Învățătură.

Te-am văzut, Ucenicule, de mai multe ori înroșindu-te la față, când te prindeam cu câte una mai gogonată și te dădeam în fapt. Ori tinerețea fragedă, ori neștiința de-a minți cum se cuvine, serios și cu bună cuviință, te dau în vileag. Cu cașul de la gură, să știi, nu faci mare brânză. Ce-oți fi învățat la școală, acolo la voi, în Turcenii Gorjului? Părinții tăi nu te-au deprins să mai născocești uneori? Copiii cu care te tăvăleai în colbul uliței nu ți-au arătat cum să tragi câte una de să înghețe apele, ca să scapi nechelfănit după o boacănă?

Bag seamă că nu se mai pune preț în zilele noastre pe minciună și arta de-a minți. Pesemne v-ați lăsat cu toții aburiți de păcăleala că numai adevărul e bun, iar minciuna rea din naștere. Nimic mai neadevărat.

Ce s-ar fi ales de lumea asta dacă de la începuturile ei toată suflarea ar fi spus numai ce este? Dacă oamenii, în loc să cuteze a inventa și lucruri care nu sunt, ori care ar trebui să fie, s-ar

fi mulțumit să repete iar și iar ce se vede cu ochiul liber, ce știu toți și ce te face să cești de plictiseală? Ar fi rămas și-n ziua de azi un macat pe perete, mereu același, țesut cu lână albă și neagră, nimic altceva.

Minciunica, dragă Borangic, e rea numai când face rău altcuiva bun. Altfel, ea e menită să dea peste nas netrebnicilor, ticăloșilor și înfumuraților, să înfrumusețeze ori să îndrepte unele strâmbăciuni, sau chiar să îndulcească amarul câte unuia. Minciunelul iscusit te privește-n ochi fără să clipească și-ți zice „eu când spun o vorbă, vorbă rămâne". Tu înțelegi ce nu trebuie, iar el își ține cugetul împăcat.

O să-mi spui că atunci am trăi laolaltă numai cu mincinoși și nimeni n-ar mai spune adevărul pe pământul ăsta. Și, ce-i drept, în astfel de lume ar fi cam greu de trăit. Vezi cum ești ispitit să sari calul în partea ailaltă?

Din fericire, minciuna adevărată, aceea cu adevărat binefăcătoare, nu-i dăruită oricui i se năzare. Ca să fii maestru al născocirilor, trebuie să deprinzi ani de-a rândul, începând chiar din cea mai fragedă pruncie, arta de-a minți. Numai atunci poți să te-ncumeți pe talazurile oceanului de minciuni, fără teama că la prima furtună o să duci la fund, cu barcă cu tot.

O să-ți împărtășesc câte ceva din această artă, dar numai așa, de poftă, mai mult să te stârnesc a cerceta tu însuți acest domeniu de căpătâi. Da, și eu, când aveam cam anii tăi, îi vindeam grădinarului chiar castraveții lui, și el credea că m-a păcălit la preț.

Află mai întâi că minciuna cea mai de soi nu se depărtează foarte mult de adevăr. Cum se sclifosea și Taica Mitrea: „Eu măcar am furat pe față..." Dar minciuna e de soi și când se duce până-n pânzele albe, unde născocirea e atât de umflată încât nimeni nu mai crede că poate fi altfel decât adevărată.

Minciuna ce nu se depărtează, dând ocol lucrurilor care sunt cum sunt, are folosul că mincinosul (mai potrivit ar fi poate „mințitorul" ori „minciunătorul") se poate întoarce oricând să recunoască adevărul gol-goluț, certându-l pe cel mințit cum că i-ar fi înțeles greșit spusele.

De pildă, vindem unui ins binecunoscut pentru cărpănoșenia sa niște mărgăritare, ori trențe de firmă, telefoane, vinuri nobile, tablouri, giuvargicale, câte și mai câte, cu o mie de lei bucata. După vreo două săptămâni, vine cu-o falcă-n cer și alta-n pământ că toate sunt calpe și că să-i dai banii îndărăt. Apăi nu ți-am zis omule, îi spui tu mirat, că astea-s făcături și nimic altceva? Ce-am vorbit eu și ce-ai înțeles tu? A mea e vina că nu ești atent la ce spun? Ne-am înțeles la preț? Să fii sănătos.

Minciuna care scapă frâiele, ducându-se, vorba căpitanului ăla din cosmos, Picard, unde nimeni n-a mai îndrăznit vreodată să se ducă, se hrănește din tupeu, din ea însăși și din chiar închipuirea celor mințiți. Cu cât e mai dolofană, cu atât sar toți cu bunăvoință s-o ajute, să nu se poticnească. Dacă grăsuna are lipsuri pe alocuri, mințiții le completează cu propria lor imaginație.

De pildă, dacă minciunătorul se răstește într-o adunare cum că soarele se-nvârte în jurul pământului, care e plat ca o farfurie, jumătate din oameni râd și-l huiduie. Dar ceilalți, ce fac ceilalți? Ei cad pe gânduri și-și zic că n-ar fi scornit domnul ăsta așa nemaiauzite, dacă nu s-ar bizui pe ceva solid. Pesemne niște studii serioase tocmai au stabilit ce-i cu soarele și ce-i cu pământul. Ei, de-aici să te ții zaveră...

Zâna adevărată a mincinoșilor iscusiți e chiar femeia. Pe ea, săraca, poți s-o minți în fel și chip, că tot te va ierta. Nu te crede, căci femeia e făcută să simtă minciuna bărbătească de la o poștă, dar o va ierta mereu, dacă te iubește. Și te va iubi mai departe, pregătită pentru alte și alte minciuni.

Umblă de asemenea prin lume o vorbă foarte adevărată despre păcăleli:

Poți să-l minți pe unul de mai multe ori și poți să-i minți pe toți o singură dată. Însă nu încerca să-i minți pe toți de mai multe ori, că dai de dracul. Totuși, mincinoșii de soi sunt aceia care-i mint pe mai mulți de mai multe ori. Asta fiindcă zicala ce-am amintit se potrivește numai într-o adunare de oameni normali.

Cu folos și de multă subțirime sunt minciunile ce lingușesc o generație sau alta. Spune-le bătrânilor ce tineri sunt și-ți vor ciuguli din palmă. Te vor primi în casă, te vor ospăta și te vor găzdui, îți vor da la plecare pensia ori cheile de la casa de bani. Minunează-te în fața tinerilor de cât sunt ei de maturi, bărbați sau femei în toată firea. Îi vei purta de vârful nasului, ca pe prunci, oriunde vei avea nevoie de ei. La război, la miting, în politică, ori la muncă pe degeaba. Unii numesc asta „manipulare", dar eu zic că-i tot minciună și încă una dintre cele mai meșteșugite.

Amar de tine, Ucenicule...

Buzunarele ți-s goale, burta așijderea, bântui pe străzi necunoscute, numai cu hainele de pe tine, căci rucsăcelul ți-a rămas în *dojo*-ul lui Nea Malu, cel spărgător de geamuri cu pietricica. Capul ți se-nvârte ca o morișcă, de nesomn, deznădejde și dor după încă pierduta Petronela. Nici nu mai poți să gândești. Aștepți ceva, însă n-ai habar ce-o să vină. Ce-o fi aproape? Regăsirea iubitei? Potera? Întoarcerea rușinoasă la Turceni? Imposibil de prevestit.

După ce-i dăduse un brânci de pomină poterașului burtos ce-l înhățase în apropiere de „Trei chiftele", lucru pe care nici în visele lui cele mai îndrăznețe nu l-ar fi visat în urbea de baștină,

Neluțu Borangic alergase fără să se oprească, străbătând sumedenie de străzi. Mentorul său ar fi avut de ce să fie mândru.

Poposi într-un gang de bloc, unde căzu lat și dormi iepurește vreme de câteva ceasuri, până-l trezi lumina zilei. Atunci se puse iar pe alergat.

Se opri fără suflare abia când băgă de seamă că dintr-o dată e din ce în ce multă lume în jurul lui, cinci, șase, douăzeci și foarte curând un puhoi de oameni, ceea ce-l liniști pe dată, socotind că la înghesuială mai lesne îi va fi a se face nevăzut. Atunci li se alătură lor.

Dar cine erau aceștia și încotro se îndreptau ei? Tânărul îi urmă cuminte, așa cum se obișnuise în ultimele zile cu plutonul lui nea Malu. Merseră ce merseră, fără să-l întrebe nimeni nimic, ba chiar unii, după privirile ce i le aruncau, păreau încântați că se află printre ei. Când deodată, hop! După un colț li se deschise la picioare ditamai piața, loc larg unde-ar fi intrat jumătate de Turceni.

O mare, ba un ocean de oameni se tălăzuia de la stânga la dreapta, înainte și înapoi, în sus și-n jos, îmbrâncindu-se, dând din capete și din mâini, răsucindu-se, vociferând, făcând mare zarvă. Între vorbele cele mai rostite, Ucenicul deosebi mai cu seamă „jos", „de-mi-sia" și „huooo". Deodată se dumiri și chipul i se lumină de-o bucurie copilărească, cum nu mai trăise de la conserva chinezească de bame, ori de la întâlnirea cu domnișoara Huy.

Va să zică ăsta e un miting, o adunare de protest, o revoltă democratică... Auzise de multe ori despre astea, mai ales la televizorul lui Aurică Morlovacelmare, însă de văzut nu văzuse niciunul în carne și oase. Vai și-amar, cine și pentru ce să protesteze în orășelul gorjean? Babele de la cozi? Gospodarii rezemați în sape?

De unde se ţinuse cât se putea mai pe margini, unde lumea avea loc să respire şi să dea din mâini, Neluţu se lăsă purtat spre inima adunării, acolo unde nu mai puteai să arunci, vorba ceea, un ac. Era aşa o înghesuială încât nimeni nu răspundea de mişcările lui, ci se supunea curenţilor şi vârtejurilor răsucitoare ce străbăteau mulţimea, după nişte legi misterioase, de nimeni ştiute. Vreai să te duci înainte – marea de oameni te împingea înapoi. Dădeai să te opinteşti spre stânga – te trezeai după scurtă vreme la dreapta. Într-un rând, tânărul simţi că nici nu mai atinge caldarâmul cu tălpile, ci se lăsă purtat binişor din dreptul unui stâlp, dădu o roată potrivită şi fu depus înapoi, la locul de plecare.

Dar nici că-i păsa, de vreme ce se găsea în miezul acestui lucru minunat. I se năzări că se află ocrotit la sânul unei fiinţe cu zece mii de inimi. Toţi aceştia îl socoteau tovarăş cu ei şi-i zâmbeau, când nu erau ocupaţi să se-ncrunte, strigând de-ale lor. Treptat, în ciuda hărmălaiei ce-l ameţise de cap, îl învălui o pace stranie, care-l făcu să uite de necazuri, suferinţe şi griji. Cine ştie, îşi zise, dacă nu dau de Petro, iar neica Tănase nu se iveşte curând, pot sta cu dânşii, că sunt mulţi la un loc şi m-or ajuta, care cu un sfat, care cu o bucată de pâine, care cu un loc să pun capul jos. Ba chiar unii or fi întâlnit-o pe fata mea. Îi părea că toţi îi sunt prieteni.

Se făcuse de amiază, judecând după soarele care-i bătea drept în creştete. Marea de oameni sporise şi, din când în când, în faţa lui Neluţu Borangic se ridicau felurite pancarte şi lozinci din cartoane, pânze, ciomege. Ce scria pe ele nu se dumirea, căci spre alea din spate nu era chip să se-ntoarcă, iar cele dinainte îi arătau numai dosul. Doar într-un rând, până ce una mai transparentă să fie trasă în jos, Ucenicul descifră

aiurit câteva cuvinte: *„tpuroc lunrevug sof"*. Ce-o fi fost cu *„tpuroc"* ăsta? Mister.

Deodată, Neluțu se pomeni îmbrâncit în coasta unui tânăr poate doar cu ceva ani mai vârstnic decât el, care țipa cât îl țineau bojocii, atât de tare că nu se înțelegea bine ce.

– Îmi pare rău, zise, n-am vrut...

Tânărul îi zâmbi larg, ca unui prieten vechi, ungându-l pe suflet.

– Salut! îi țipă la ureche. Îi ardem, ce zici? De data asta nu ne mai dau nemernicii peste bot!

Și mai trase câteva „huooo" viguroase. Ucenicul fu cuprins de o mare rușine. Nu știa de ce se află oamenii aceștia aici, dar își îngăduise să li se alăture și să-i lase să-l socotească de-al lor. Ei demonstrau pentru niște probleme, niște *revendicări*, niște *deziderate*. Îl țineau de tovarăș, împărtășeau cu el ofurile lor, iar el n-avea nici bunul simț să știe care-s alea. Cum să-i arate flăcăului ăsta de lângă el, prietenului, că habar n-are de frământările lui?

– I-am ars! îi strigă aceluia. Îi ardem rău!

Și rânji cum putea el mai bine, de-și simți colțurile gurii plesnind. Celălalt îl bătu bucuros pe spate, ba chiar, cât îi îngăduia locul, îl luă pe după umeri. Beat de fericire, Neluțu își luă avânt și mai tare.

– De data asta nu ne mai dați peste bot, nemernicilor! Huooo! Huooo!

După vreun ceas, răgușise de-atâta țipat. Ar fi fost poate momentul să-l cunoască mai bine pe tânărul acela, să se prezinte, să facă schimb de impresii și preocupări. Dar între timp tresăririle mulțimii mai așezaseră vreo trei-patru între ei, și ăia zbierând de mama focului. Nu mai era chip să se apropie. Din când în când, tânărul necunoscut se întorcea spre

Borangic și-i făcea semne de încurajare, ba cu ochiul, ba cu mâna. De ce striga Ucenicul mai tare, de-aia-l îmbărbăta ăla mai mult și invers.

Mai trecu o oră. Nădușiseră toți de-atâta soare și oboseală. Până mai acum ceva vreme umblaseră din mână-n mână sumedenie de sticle cu apă, pentru răcorirea sufletului și dregerea glasului, ba chiar și niște sandvișuri cu brânză de oaie, din care apucase și Neluțu o îmbucătură. Acum fiecare și le păstra grijuliu pe-ale lui. Bătăliile sunt grele, niciodată nu știi ce poate să urmeze.

Și într-adevăr urmă. Deodată, ca o umbră mare, se așternu un soi de tăcere peste toată mulțimea. Adică mai țipa câte unul ici și colo, ca disperatul, dar cei aflați în jurul său îl sâsâiau și strigătura se stingea imediat, sugrumată.

Neluțu Borangic ciuli urechile. De departe, din fața lor, adia un soi de cuvântare tulbure, din care nu înțelegea mai nimic. Părea că vine dintr-un megafon, microfon, ori poate niște difuzoare, încât din sunetele metalice, sparte, nu răzbăteau la urechile lui decât firimituri.

„Averti... neautoriz... încetare... retrageți... contrar... măsuri... form... legi... vigoare..."

Și iarăși, după un minut:

„Miting... măsuri... neautoriz... legi... vigoare..."

Pas de pricepe ceva.

– Ce zice ăștia, nene? îl întrebă unul de lângă Neluțu Borangic pe altul.

– Zice că n-avem autorizație și dacă nu plecăm naiba ne ia.

– Păi de unde să scot eu autorizație la ora asta? Că-n ziua de azi, la orice ghișeu te duci, te-apucă pensia până te bagă-n seamă dacă nu dai șpagă.

– La câți suntem aicea, se băgă altul, puteam să punem mână de la mână pentru o șpagă mică. Nici nu se simțea.

– Ei, stați fără grijă, astea-s prostii de-ale lor, să mai treacă vremea, rânji primul. Încearcă și ei marea cu degetul. Câinii latră, caravana trece...

– Nu mor caii când vor câinii...

– Câinele moare de alergătură și prostul de...

Ucenicul căută febril în minte un proverb cu câini sau cu cai, să poată participa și el la discuție, însă ei le epuizaseră pe toate.

Dar mesajele trunchiate continuau cu încăpățânare, ca și cum cineva ar fi pornit o înregistrare și-ar fi plecat să-și vadă de alte treburi, cum ar fi să meargă la pescuit, ori să-și viziteze o mătușă bolnavă. Părea că nimeni nu le mai dă atenție.

– Ei, făcu grijuliu un nene din fața lui Neluțu, omul mai vine, dar mai și pleacă... Eu m-aș cam duce, că trebuie să trec și prin piață. Mă omoară a mea dacă mă-ntorc fără leuștean.

– Viu și eu cu matale, că-i greu leușteanul, încuviință altul. Ai drum spre Matache? Tinere, îi zise lui Neluțu, ia mata sandvișurile astea ale mele, că nu mă mai întorc cu ele.

- Ia-le și pe-ale mele, mai săriră vreo doi.

– Eu la patru trebuie să-mi iau nifedipinul, îi avertiză unul. Și-a zis doctorul să nu stau mult în soare. Hai că mai venim și altădată. Cred că le-am băgat de-a binelea frica-n oase.

– Așa e, așa e! întăriră mai mulți dimprejur.

Și toți începură să-și facă loc binișor, ba cu un „pardon", ba cu coatele, spre marginile dinapoi. Lucru anevoios altminteri.

De fapt, astfel de mișcări se petreceau în mai multe locuri, ca și cum ar fi pornit să se formeze niște nuclee de topire care tot creșteau. Astfel că, după scurtă vreme, mulțimea se rări

și Neluțu, încărcat de sandvișuri cu brânză ce răzbătuse prin șervețele, se putu apropia din nou de tânărul care-i plăcuse.

– Să nu te lași, să nu cedezi, îi spuse acela serios, de data asta luându-l cu adevărat pe după umeri. Astea-s numai trucuri și manevre ale Puterii. Nu trebuie să ne lăsăm manipulați!

– Niciodată, îngăimă Ucenicul înecat de emoție.

Simțea într-adevăr că în momentele acelea n-ar mai putea să cadă pradă niciunei manipulări de pe lume, fie ea minciuna cea mai meșteșugită, după cum îl instruise nen-su Tănase Vlăsia. Oare cum s-ar fi purtat haiducul într-o asemena adunare? Negreșit că ar fi sărit imediat în ochi, iar lumea l-ar fi urmat fără să pregete.

Să tot fi fost patru ceasuri după-amiază când un murmur străbătu adunarea ce mai rămăsese pe poziții, la vreo cinci mii și ceva de suflete. Tânărul Borangic, care de câtă pâine cu brânză primise abia mai putea să sufle, dar era hotărât să lupte până la capăt, se sili să înțeleagă despre ce este vorba.

„Scutierii", zicea murmurul, transmis de la unul la altul, prin întoarceri scurte de capete, ca la telefonul fără fir. „Au venit scutierii!" Îndată alți vreo două mii plecară la piață, ori să-și ia medicamentele, iar Ucenicul pricepu, punând indiciile cap la cap, că „scutierii" ăștia nu sunt niște ajutoare de nădejde ale unor cavaleri înzăuați, ci tot așa, un fel de poterași, doar mai bine înzestrați, cu scut, cască, baston de cauciuc și altele. Înainte de-a se lămuri care „altele", lui Neluțu Borangic îi și trecu prin cap că poate va trebui, mai știi, s-o rupă din nou la fugă. Însă nu se clinti din loc, o dată fiindcă nu putea să-și închipuie trei mii de oameni în alergare, ca la maraton, apoi că s-ar fi făcut de baftă la tovarășul de lângă el.

Și cum stătea el așa și cugeta și se frământa, deodată, cât de soare și senin fusese până mai adineaori, într-o clipită se porni

să tune și să fulgere, și deasupra lor se învolburară niște nori galbeni, vineții și albicioși. „Gaze!" zbierară câțiva și zăgazurile mulțimii se rupseră cu o iuțeală de pomină. Fugeau care-ncotro, rătăciți prin norii înecăcioși ce coborâseră peste ei, făcându-i să lăcrimeze și să tușească amarnic. Se izbeau unii de ceilalți, doborându-se, călcându-se în picioare, vârându-și degetele-n ochi și vreo doi-trei (apucă să zărească Ucenicul până să-l orbească fumul) vârându-le prin buzunarele altora.

În câteva clipe, se golise locul de ziceai că n-a fost o mare de capete acolo, iar cei rămași, vreo două-trei sute, fură luați la bumbăceală. Ploua torențial cu bastoane, așa încât nimeni nu rămase fără porție, ba chiar unii, mai răsăriți, primeau supliment. Neluțu Borangic își acoperi capul cu brațele, numărând cu exactitate șapte bastoane pe spinare și unsprezece peste țurloaie. Se întinse pe caldarâm, așa cum îi vedea și pe alții făcând, și-atunci ploaia de bastoane se opri ca prin farmec.

„Măcar n-am fugit", își zise cu un pic de fudulie Ucenicul.

Scutierii ăștia înaintau încet, urmați de un autobuz cu geamurile acoperite cu plasă. Erau ditamai namilele, ferecați ca niște cărăbuși în carapacele lor, cu scuturi de plastic alb și căști rotunde. La față nu-i putea vedea, căci luciul vizierelor întorcea privirea.

Cât putea să-și dea seama uitându-se pieziș, la rasul pământului, toți cei culcați ca el erau ridicați, scuturați de praf cu bastonul și luați la întrebări scurte. Unii dintre ei apucau mai apoi calea autobuzului, pesemne ca să fie duși acasă după atâta osteneală și tevatură.

Când scutierii ajunseră în apropiere, cei trei sau patru bărbați din jurul lui Neluțu fură ridicați și poftiți în autobuz.

– Da' pe dânsul de ce nu-l luați? se răţoi unul din ei. Că a strigat mai tare decât noi toţi la un loc!

Şi-l tot arăta cu degetul pe tânărul de care Ucenicul se legase sufleteşte în ultimele ore. Băiatului i se strânse inima.

Atunci tânărul se ridică plin de vitejie, şi înfruntându-i pe toţi, cum i se păru lui Neluţu, se duse către cel ce vorbise, pe care-l ţinea strâns un scutier.

– Ce spui, băi pulică? râse tânărul la el. Am ţipat şi eu cu voi ca să văd care sunteţi mitingiştii ăi mai tari. Ce să zic, tu te-ai descurcat foarte bine.

Şi-i şterse o pălmuţă peste obraz, aşa, mai mult în glumă de simpatie.

– Ia, săltaţi-l şi pe ăla micul, de colo, spuse apoi, arătându-l pe Ucenic. Să vedem ce-o fi cu el.

– Am înţeles, dom' inspector!

Neluţu Borangic fu ajutat să se ridice. Îl scuturară şi pe el de praf, după care fu dus la dom' inspector.

– Ce-i cu tine, muceo? Ce cauţi cu ăştia, că parcă nu eşti de prin părţile noastre.

Neluţu Borangic bufni într-un plâns molcom, numai icnete şi sughiţuri. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe piepţii cămăşii, străvezind-o ca la concursul de tricouri ude.

– Tur... ceni... Petro... nela... scăpa printre sughiţuri. Eu nici...

Cu greu şi răbdare stoarseră de la el un rezumat al poveştii care-l adusese la Capitală, mânându-l în toiul unor întâmplări atât de furtunoase. O vreme, dom' inspector îl cercetă îngândurat.

– De, mă băiete... îi zise în cele din urmă milos. Ştiu şi eu ce să zic? Prea vă lăsaţi şi voi, tineretul ăsta, manipulat.

Miting de protest îți trebuia ție? La ce să protestezi, ca abia ți-ai pornit viața?

Și-i dădu una după ceafă, trimițându-l mai încolo.

– Hai, marș acasă la tine, de unde-ai venit. Să-ți fie învățătură de minte și mișcă mai repede, până nu mă răzgândesc.

– Am înțeles, dom' inspector, bolborosi Ucenicul, luând poziția de drepți.

Capitolul 6

În care apare un autobuz numit dorință, cu șoferul lui cu tot.

Învățătură.

Neluțule... Neluțu Borangic... Au nu auzi tu oare glasul meu cum te cheamă de nicăirea? De ce te uiți înfricoșat în jur, cum ți-ar sufla în ceafă un strigoi? Sunt eu, nen-tu Tănase Vlăsia, care te-am cules din Gara de Nord, flămând și gol, fără-adăpost și te-am hrănit și te-am păzit și dascăl eu ți-am fost... Și-acum glasul meu te înspăimântă?

Eu nu-s lângă tine, Ucenicule, ci numai gândul meu ți-este aproape, oriunde te-ai afla, și te călăuzește, așa cum se-ntâmplă cu cei ce leagă tovărășie pe viață, ca o forță uriașă, stăpânind toată firea. Forța fie cu tine...

Nu-ți pierde curajul, că toate prin câte-ai trecut în ultimele zile vor fi uitate curând, iar mâine va fi o zi cu soare și soarele îți va da puteri. Acum o să adormi prin cine știe ce cotlon, dar eu o să-ți vorbesc în vis, să te liniștesc, ori să-ți mai dau câte-o povață, căci strică să înveți ceva chiar și în somn?

Află dragul meu Borangic, c-am plecat având de încheiat niște socoteli în Calea Călărașilor; unde un ticălos de angrosist

a vrut să siluiască pe fata unei prietene de-a mele mai vechi. Ori asta eu nu îngădui în ruptul capului, după cum nu îngădui nici chiar faptul că doar a-ncercat și n-a putut, alegându-se cu frumusețe de gherăituri pe obrazul puhav. La mine și tentativa se pedepsește.

Între cele ce mă îngrețoșează și mă răscoală cel mai tare pe lume, sunt leprele de bărbați care se poartă rău cu femeile, le-njură, le fură și le sărăcesc, le bat, le-nspăimântă ori le iau cu sila. Minte femeia cum se cuvine, că de-aia e făcută, s-o minți frumos, adu-o unde vrei tu, iubește-o cu foc, s-o treacă sudorile și să țipe de plăcere, întâi „nu, nu, nu", pe urmă „da, da, da", după cum îi e obiceiul. Însă n-o atinge, cum zice vorba, nici cu-o floare, și-apăi dacă țipă doar „nu, nu" și-o ține tot așa, înseamnă că-i „nu" adevărat, n-ai ce-i face, trebuie s-o lași. Măcar până data viitoare, când trage dânsa de tine.

Căci ce mare bărbăție dovedești omorând un pui de vrabie, speriind o pisicuță, ologind un porumbel? Dumnezeu ți-a dat puterea ca să te-ncumeți la fapte mari și potrivnici pe măsură. Te mai și lauzi după ce-ai târât de păr la tine-n iatac pe una care n-a avut destulă snagă ca să-ți smulgă inima din coșul pieptului? Măcar de-ar fi avut ce găsi acolo.

Puțini mai sunt bărbații adevărați pe lume. Și piticul zice despre sine că e bărbat, dar cu măsură...

Și mai e o socoteală pentru care mă necăjesc când se fac astfel de nefăcute:

Acei ce chinuiesc femeia în felurite chipuri, după cum îi învață ticăloșia fiecăruia, nu sunt decât niște barbari care vânează cu ghioaga. Nu-i pic de dichis în ce fac ei, ci numai mârlănie de bivol corcit cu porc. Dar apoi se-mpăunează și se făloșesc prin cârciumi, cu tovarășii de pahar, care și cum ce-a prins, care are povești mai deocheate și pradă mai multă, fie ea

adevărată ori nu. Căci poofta de viață vine mâncându-i altuia zilele, vezi bine. Dar te-ntreb ce laudă e aia cu cât de multe ai trecut prin pat? Dacă numărul ar conta, cioburile ar fi mai prețioase decât vasul întreg...

Pe vânătorul de soi îl cunoști dintr-o mie, prin modestia cu care se codește să răspundă pe șleau la întrebările ascultătorilor ațâțați, despre expedițiile sale. Și-asta în timp ce toate damele din jur, cliente singure ori neveste și fiice de mușterii, ospătărițe, meseriașe sau gură cască ce s-au nimerit pe-acolo, îl mănâncă și-l sorb din priviri pe față, fără sfială, nădăjduind în taină că unele din săgețile lui viitoare vor fi pentru ele.

Înțelegi acuma că astfel de javre față cu femeia, cum ar fi braconierul pe urma căprioarei nevinovate, nu fac decât să lovească de-a valma, fără nicio cumpătare. Ei nu probează eleganță, galanterie, ori cum vei fi voind să-i zici, ci doar poofta lor nepotolită, de lighioane, pentru propria îndestulare. Să simtă durerea ei, asta vor, și să-și treacă în rușinosul catastif cât mai multe suflete schilodite și trupuri mutilate.

Ori, lovindu-le pe ele, mă lovesc pe mine. Întâi că suferințele lor sunt și-ale mele, mi se transmit mie prin auz, văz, miros, gust și pipăit, adică toate simțurile ce mă slujesc să simțesc femeia.

În al doilea rând, vorbind ca de la bărbat la bărbat, ticăloșii sperie vânatul în așa hal că nu te mai poți apropia nici la un kilometru. De-ajuns să treacă o dată un bătăuș din ăștia, pe la marginea cartierului, și să-i facă rău uneia, că apoi te privesc toate chiorâș și chiraie numai dacă te uiți la dânsele. Și se-nchid în casă și-și strigă bărbații să se-ncaiere cu tine. Știi ce pătimesc după aia, ca să fur o sărutare, la asfințit, pe prispa unei case?

E multă suferință printre cei neputincioși. Nimeni nu e mai presus de lege, dar mai ales oamenii mici. Și-atunci, când ei

se strâng unii-ntr-alții să-și încălzească durerile, oare ce e mai bine să fii pe lângă turmă, câine ori măgar?

Dormi, Neluțule, dormi, că le-oi deprinde tu și pe-astea, când ți-o veni vremea. Mâine la amiază să-ți pui coada pe spinare și să te-ntorci la nea Malu, să-ți iei înapoi salteaua din sala de antrenament și ciorba discipolilor. Să aibă cine sta cu ochii pe tine și să te pot lua după ce sfârșesc ce-am de sfârșit. Apoi, cine știe, între timp or fi aflat câte ceva ochii și urechile despre Petronela ta. Că doar n-o fi intrat în gaură de șarpe...

Iar dormise Ucenicul într-o tufă, din grădina Cișmigiului, căci după pățania cu mitingul era prea sleit să se mai țină pe picioare. Noaptea fusese caldă și-n ciuda celor pătimite de când poposise întâiași dată la București, nu coșmaruri ci sumedenie de vise frumoase îl împresuraseră, croindu-i somn de prunc. Mai cu seamă unul, deosebit, îi stăruia și-acum în minte, după ce-l trezise un măturător care-i vârâse mâinile-n buzunare, să vadă, zicea, dacă n-are o țigară-n plus, fără să-i strice odihna.

Se făcea că el și Petronela erau la biserică, să se lege cu sfânta cununie. Iar nași le erau nimeni alții decât neica Tănase Vlăsia și tanti Nicoleta cea albă. Aici nu-i apărea prea limpede cum puteau aceștia doi să-i nășească, știut fiind că nașii trebuie să fie ei înșiși cununați. Unde mai pui că amintirea unei nopți anume, cu votcă și versuri, îl cam rușina să dea ochii cu nașă-sa. Dar visul de-asta e vis, să le rezolve pe toate, cât ar fi de încurcate.

Petronela era frumoasă cum numai stelele de film sunt. Afară din biserică o pândeau cinci sute opt fotografi de Capitală, *paiparași*, așteptându-i să iasă ca să-i tragă în mii de poze. Căci pasămite Petronela Banu ajunsese un nume rostit

la toate jurnalele. Și nici el, Neluțu Borangic, nu era mai prejos. Pe lângă *paiparași*, leșinau tot la un minut câte două-trei doamne ori domnișoare, afectate de cununia lui, căci ca flăcău putred de bogat devenise o partidă din cele mai râvnite.

Slujba se terminase. Dădură să iasă din sfântul lăcaș, când deodată o matahală se repezi din mulțimea ce nu mai contenea cu uralele. Era chinezul uriaș care-i cumpărase pian și minimoris domnișoarei Huy, cu nasturii de la Armani descheiați și goldanul zdrăngănind în vânt. Se repezi la Petronela s-o înșface și s-o ducă cine știe unde, poate pe vreo orezărie de-a lui, să sporească productivitatea cu chipul ei frumos.

Atunci se aținu Tănase Vlăsia haiducul. Într-un fel neexplicat de vis, nu mai era la țol festiv, ci purta cușmă, cojocel și două pistoale încrucișate în chimir lat de piele, ca Avram Iancu. Neica se opinti, îl prinse pe chinez de brăcinarii Armani, îl învârti deasupra capului și când mi ți-l repezi o dată îl vârî în pământ până la umeri. Apoi ceru celor ce se aflau primprejur ceva cu care să-i poată reteza capul.

Amintindu-și ciudatul vis, pas cu pas, Ucenicul se-ntinsese la drum și, întrebând din om în om pe unde-ar putea să vină străduța Gazelei, iată-l curând la locul căutării sale, sprinten ca un iepuraș. Într-adevăr, gândul la dușul fierbinte, ciorba aburind și salteaua pentru repetarea piedicilor, îi cususe aripi la glezne. Iar soarele îi dădea puteri, vorba neichii. Se repezi la parter.

Când colo, ușa era zăvorâtă bine. Degeaba se opinti în ea cu firavele lui cunoștințe de *karabe do*. Din afișul cu program mai spânzura doar o jumătate, și-aceea sfâșiată. Asta ce-o mai fi, Neluțu Borangic?

Un horcăit din spatele său îl făcu să se-ntoarcă speriat. Prin întunericul palierului se-apropiase o băbuță cocârjată,

numai piele, oase și dinți de lână, plus ochelari cu funduri de sifoane, basma și toiag. Horcăi iarăși, cu ecou, iar tânărul pricepu că așa respiră ea.

– Ai venit la nea Malu?

– Ăăă... mda... adică... eu... șovăi Neluțu încurcat.

Dac-o fi și asta inspector?

– Ești ucenic de-al lui Tănase?

– Mmm... păi... poate...

Bătuța îi dădu atunci un răvaș împăturit, se-ntoarse și se făcu nevăzută în direcția uneia din celelalte uși. Ucenicul rămase prostit, cu răvașul în mână.

– Mamaie, dar dumneavoastră cine sunteți? îndrăzni.

Trecură câteva secunde, apoi un nou horcăit îl ajunse din întuneric.

– Madam Vinerescu...

Se făcuse de amiază. După a treia farfurie de ciorbă, Neluțu Borangic râgâi sfios și-și ceru imediat iertare la madam Vinererescu, care-l urmărea cu drag din capătul toiagului ei de cireș.

– Să-ți fie de bine, dragul babei! Ce zici, mai merge o ciorbiță?

– Nu, sărumâna pentru masă, mulțumi Ucenicul, după care se-aruncă hulpav asupra răvașului ce-l primise.

„Să nu te sperii, Borangicule, zicea acesta, pe nea Malu și copiii lui i-au săltat arnăuții să-i cerceteze pentru spargerea unui amărât de geam, sau, cum se zice-n ziua de azi, distrugerea proprietății private. Până una alta, sala s-a-nchis, iar tu, sărmane, ești din nou pe drumuri.

Am lăsat vorbă madamei Vinerescu, care de-atâtea ori m-a ocrotit în fugile mele, că dacă te-oi ivi să-ți dea ajutor,

s-ajungi astă-seară în Cotroceni, la adresa... unde sălășluiește prințesa Excelsia, prietenă de-a mea. Nu-i prințesă cu avere și curteni, doar prin nume și amintiri, însă asta contează cel mai mult. La ea ne vom reîntâlni și rătăcirile tale vor lua sfârșit.

Nu ți-am lăsat bani de taxi, căci babornița, pe cât e de miloasă, pe-atât e de lacomă. Însă un fecior de-al ei, șofer pe 104, fiindu-mi îndatorat după o daraveră cu niște tone de benzină, te va duce unde trebuie să ajungi.

Să nu-ți pierzi nădejdea orice-ar fi să fie, după întristare vine bucurie... TVH".

– Ce zice, dragul babei? Zice de bine?

– De bine, de bine, încuviință Ucenicul bucuros. Abia aștept să-l întâlnesc pe feciorul matale, Sfântă Vineri... ăăă... madam Vinerescu.

Baba îl mângâie cu blândețe pe creștet.

– Ucenicii lui Tănase sunt ca copilașii mei. Da' niște bănuți de taxi nu ți-o fi lăsat ghidușul de el?

Duțu Vinerescu, șofer pe autobuzul 104, apăsă ambreiajul, ambalând motorul la maxim, ca să umple strada cu fum plumburiu, asortat pomilor verzi și cerului albastru. Era nervos cu măsură, cum se cuvine unuia din neamul lui Manivelă. Tot la cinci-șase zile, devia linia, să treacă pe la mămică-sa, căci îi purta bătrânei mare grijă. Cei mai mulți din pasageri, care-l știau, priveau răbdători pe geam. Numai vreo doi-trei, începători, întrebau pe șoptite ce stație-i asta și ce se petrece.

– 'Aidi, băi băiete, îi strigă Ucenicului, că nu pot să stau toată seara după tine! Am un traseu de parcurs.

Porniră hurducăindu-se prin gropile din fața blocului, în vreme ce madam Vinerescu, înlăcrimată, le flutura o batistuță la despărțire.

– Stai pe locul din spatele meu, ordonă Duțu. Dacă se suie controlul, fă pe retardatul. Știi să faci pe retardatul, nu? Toată lumea știe.

Mergeau conform graficului, bifând stație după stație. Unii coborau, alții se urcau în locul lor, ca-n viață.

– Mi-a zis mami c-ai venit la București după drăguța ta, îi zise Vinerescu lui Neluțu după câteva opriri, când călătoria, fără gropi și fără controlori, se mai relaxase. Eu pentru prietenii lui neica Tănase Vlăsia mă dau și peste cap, cu autobuz cu tot. Ce, mă, e vreo problemă? mârâi amenințător în retrovizoare la niște călători care căscaseră ochii când venise vorba de dat peste cap.

Ucenicul mulțumi frumos.

– Unde mai pui, adăugă șoferul, c-am fost și eu tânăr îndrăgostit la vremea mea. Uite, de pildă când eram vatman pe paișpe. Am compus și-o poezie atunci:

Ieri, în paișpe, când la gară aveam ceva de făcut,
Am zărit-o-ntâia oară și normal că mi-a plăcut.
Când cu șarm și cu tandrețe complimente îi făceam,
Ea zâmbea nepăsătoare și fila un tip pe geam...

– Îți place? Normal că-ți place. Ia dă poza aia la care te tot holbezi, să văd ce bunăciune ți-a sucit mințile.

Ucenicul îi întinse fotografia Petronelei, șoferul aruncă o privire scurtă și în clipa următoare toți pasagerii dădură cu capetele de spătarele din față, căci autobuzul era aproape nou-nouț și-i mergeau frânele prima-ntâi.

Se porni mare zarvă. Toată lumea întreba ce s-a întâmplat, ca și cum musai trebuie să se petreacă ceva grav ca să pună omul o frână. Ei ce să se petreacă, uite, i-a trecut prin cap o *revelație*, care-i problema?

– Băi băiete, băi băiete, se crucea Duțu Vinerescu la volan, păi eu o știu pe-asta, băi băiete!

Neluțu simți că-i sare inima din piept.

– Am luat-o pe bună... pe fata asta dimineață de dimineață, vreo săptămână. Mă și minunam în retrovizoare ce artistă-mi urcă-n mașină. O merge la filmări? Ochi dulci nu i-am făcut. Nu agăț femei aici, că femeile nu-s interesate de ăia care umblă cu autobuzul, fie ei chiar și șoferi.

– Când a fost asta, nene? țipă Borangic.

– Apăi, să tot fie. Acum vreo jumătate de lună, dacă nu și mai mult.

– Și de dus unde-ai dus-o?

– Nu mai țin minte chiar bine. Ba stai, parcă pe lângă Operă a coborât. Mă gândeam c-o fi vreo primadonă, vreo sopranetă, ceva... C-avea mereu la ea niște caiete, partituri, știu eu?

Tânărul ar fi vrut să-l ia în brațe pe Vinerescu și să-l pupe, dar îl opriră ceilalți călători, îngrijiți de siguranța lor.

– Și de-atuncea n-ai mai văzut-o?

– N-am mai văzut-o, dar dacă mergi câteva zile la rând pe traseul ăsta poate apare din nou. Sau o văd eu și-i las vorbă c-o cauți de nebun.

În momentul următor, jumătatea de sticlă de bere pe care-o fărâmase de cu seară, chiar în drumul lor, Dardanela – una din fetele noi ale lui Gică Fișu, se vârî sub roata din față dreapta, tăind pneul de-a curmezișul. Autobuzul oftă, se clătină pe roțile celelalte ca un om beat și trase la trotuar suspinând.

– Futu-ți soarele și luna cui te-a fătat și nu te-a mâncat! declamă șoferul, coborând să evalueze avaria.

Ceilalți rămaseră liniștiți, așezați la locurile lor.

– Da' ce-i, mă, aicea, turul orașului București? se borși Vinerescu. Ia, toată lumea jos!

Coborâră cuminți și Ucenicul odată cu ei.

– Asta e, hotărî Duţu, înainte ca bărbaţii, cum le şade bine bărbaţilor, să-nceapă a-şi da cu părerile tehnice. N-am ce-i face, trebuie să mă remorcheze înapoi la garaj.

– Păi nu mai bine vă schimbă roata aici? îndrăzni unul obraznic, mic şi negricios.

– Te-a-ntrebat cineva de vorbă? îl puse Vinerescu la punct. Eşti şef de garaj?

Apoi se întoarse spre Neluţu Borangic, vorbindu-i mişcat:

– Tu, dacă vrei, te-ntorci cu mine. Dacă nu, aştepţi autobuzul din urma mea şi-i spun eu şoferului să te ia.

– Îl aştept pe dânsul, alese Ucenicul pe nerăsuflate. Că oricum s-a făcut aproape seară şi trebuie s-ajung la neica Tănase, cum mi-a poruncit. Şi-apoi, mai e mult până la Operă? Aş merge câteva staţii pe jos, poate-mi iese în cale Petronela.

Duţu Vinerescu râse gros.

– Poate-ţi iese o... N-auzi, mă, că umblă numai de dimineaţă? Ce faci, o aştepţi până la ziuă? Ei, mare curvă mai e şi dragostea...

Călătorii se strânseseră curioşi în jurul lor şi parcă ar fi comentat un pic pe tema asta, dar şoferul îi zburătăci imediat, căci avea nevoie de spaţiu şi linişte, să anunţe garajul la telefon, cu detalii. Nici nu-şi mai luă rămas bun de la Neluţu.

Iar tânărul o porni plin de nădejde spre Operă, după ce mai mulţi binevoitori îl îndrumaseră.

Se-ngâna ziua cu noaptea. Pierduse dimineaţa căutând drumul înapoi spre sala lui nea Malu, amiaza şi ceva pe deasupra, bucurându-se de ciorbele madamei Vinerescu, şi toată după-amiaza aşteptându-l pe Duţu să vină la mă-sa cu autobuzul. Plus că mai stătuse şi după ăsta, până răsese şi el două farfurii, sub privirile pofticioase ale călătorilor.

Dar dacă nu s-ar fi înșirat astfel întâmplările, ar mai fi dat de urma preaiubitei sale Petronela? De bună seamă că nu. Erau scrise toate într-un fel anume, iar el trebuia numai să învețe a le citi cum se cuvine.

Mergea din ce în ce mai sprinten. Coborî dealul către Piața Unirii, trecu prin intersecția mare ca și cum ar fi fost o cursă expres și-o luă pe cheiul Dâmboviței, minunându-se, ba la dreapta – de casele cele frumoase, cu mai multe etaje, poate de pe vremea prințesei Excelsia, ba la stânga – de chipul galben al lunii, făcându-se fărâme plutitoare pe luciul râului.

Deodată drumul se deschise iarăși larg și în fața lui se ivi Opera.

Șovăi doar o clipă, sub impresia primei priviri, apoi se apropie respectuos.

Nicicând nu mai văzuse ceva atât de minunat. Clădirea mare era luminată de reflectoare puternice, care-i sporeau albeața și-o învăluiau parcă în fuioare de fum auriu. Părea chiar că de sub acoperișul grandios cerne o ninsoare fină de pulberi prețioase, ori, după cum sclipeau cu milioanele, fără număr aripioare de fluturi și alte gâze mici din cer. Coloane puternice de marmură, picioare de uriași, rezemau acea boltă, sub care nu se puteau petrece decât întâmplări și fapte pe măsură, istorii din acelea ce rămân scrise pe vecie prin cărți și basoreliefuri. Numai oameni de seamă puteau viețui într-o astfel de clădire.

Și apropiindu-se de intrare (asemenea porți nu mai întâlnise nici măcar la ei, la termocentrala Turceni), Neluțu Borangic auzi brusc o muzică pentru care urechile sale nu erau nicicum pregătite. Sunetele, fiecare dintre ele fără seamăn, se împleteau în funii subțiri de mătase și argint și fir de păianjen, și se răsuceau în jurul lui, legându-l fedeleș. Era muzica pe care-o

îngână stelele-n amurg, înainte să intre în schimb, cântecul vântului când se face suflare sfințită, notă cu notă picurate dintr-un ciubăr unde-a stat la dospit geniul omenesc.

Merse câțiva pași pe sub coloanele uriașe. În melodia care-l prinsese cu puterea vrăjii ei, cu neputință de refuzat, deosebea acum un cor, mai multe voci înfrățindu-se ca firele de iarbă proaspete, ca picurii de apă în concertul ploii. Și cumva, într-un fel care-i făcu inima să-nceapă a-i bubui în piept, i se păru că se-alege din vocile acelea îngerești una subțirică, vie, drăgălașă, aceea a Petronelei.

Căci în ce alt loc dacă nu acesta, ar fi putut-o găsi pe draga lui dragă? Ce templu i s-ar fi potrivit mai bine iubitei lui atât de frumoase și de talentate?

Se scutură de vrajă, încercând să cugete limpede. „Înăuntru nu pot intra, își zicea, căci ăsta nu-i un loc pentru de-alde mine și îndată se va ivi vreun poteraș, ori mai mulți. Și-atunci ce-am făcut? O să stau colo, în ungherul dintre ultima coloană și zidul clădirii, și-o să aștept să se termine concertul. Și după ce-o să plece toată lumea, și-or să înceapă să iasă artiștii... Oh, Petro, iubita mea Petro..."

Se-așeză pe marmură, cu spatele sprijinit de coloană. Corul îndepărtat aci îl sălta la cer pe brațele lui de aer cântat, aci îl cobora binișor, aproape de Pământul frumos, legănându-l. Adormi.

Și imediat deschise ochii, speriat. Soarele îi gâdila genele. Un mâț tărcat se cuibărise în brațele lui, la căldurică. Neluțu îl mângâie duios. Muzica minunată încetase, dar locul ei fusese luat de păsărelele din pomii înconjurători și-un escavatorist vesel. Ucenicul se uită împrejurul său și iată ce văzu:

Marmura era toată căcată de porumbei, iar pe lespezi se lipise multă gumă de mestecat, biluțe. Pereții coșcoviți își

păstraseră albeața numai pe alocuri, bătând în rest spre verzuliul igrasiei. Porțile crăpate se țineau în câte-o balama ruginită. Pe una din ele un briceag scrijelise vorba cu „f", de-atâtea ori sughițată de Alba Nicoleta. Un moș râcâia în genunchi la gumele de mestecat.

– Moșule, gata concertul? întrebă nedumerit Neluțu Borangic.

Moșul se-ntoarse să-l privească și scuipă într-o parte, unde deja curățase.

– Ce concert, mă, aurolacule? Abia la anul s-o deschide sala, dac-or fi bani. Ai tras prea mult din pungă?

Către prânz, ajunse la adresa pe care i-o dăduse Vlăsia. Urcase în primul autobuz, fără să-i mai pese de nimic. Controlorii, văzându-l cum strângea la piept mâțul tărcat și privindu-l în ochi, îl lăsaseră în plata Domnului. Iar vreo câțiva călători mai miloși îi vârâseră prin buzunare hârtii de-un leu.

Prințesa Excelsia îi deschise ușa.

– Ai, măi copile, ce pisicuță drăgălașă! Pentru mine-ai adus-o?

Era înaltă și mlădioasă prințesa, dar Neluțu o dădu la o parte și se târî spre cel mai apropiat fotoliu. Din ușa băii, numai în chiloți, îl privea surâzând haiducul.

Capitolul 7

Unde Prințesa pune pe jar inima unui teribil fărâmător de mașini.

Învățătură.

Cum se strică, mă-ntrebi, casa femeii măritate? Lesne.

Ai zice că nimic nu-i mai strâns în lumea asta, și de nedesfăcut, ca jurămintele din dragoste, acelea care le faci într-o cumpănă sau alta a vieții, cu aleasa inimii tale, nu cu alta. Căci jurămintele sunt de multe feluri și trebuie să iei seama când le-mpletești, ca să știi de fiecare dată cu care ai a face. Mai târziu, băgarea de seamă îți va folosi negreșit.

Însă oridecare ar fi acestea, ele se supun obiceiului cu care au venit pe lume, de la Adam și Eva. Se leagă și se dezleagă. De aceea, dragul meu ucenic, ia aminte la cea mai însemnată povață pe care ți-o dau acum, odată ajunși la acest capitol. Ea trebuie urmată cu sfințenie, fără să te abați nici cu un milimetru, de câte ori ai a face cu o femeie măritată:

Leagă-ți lucrurile așa fel încât să le poți dezlega și dezleagă-le cumva să le poți lega la loc.

Ce-o mai fi și asta? Par a spune ochii tăi beliți ca la broscoi. Ți-oi explica la sfârșit, după ce terminăm partea de pilde practice, care sunt, după cum bine știi, neprețuite.

Află dar, dacă n-oi fi bănuit și până acum, că femeile măritate se împart, pentru ușurința demonstrațiilor ce vor urma, în trei cete mari. Este mai întâi ceata celor nefericite în căsnicia lor. Acestea fie că țin bărbați care se poartă rău cu ele, cum ți-am povestit odată; fie că au ajuns, după ani mulți ori puțini, la lehamite și plictiseală și li se năzare că o altă viață mai sclipicioasă le-așteaptă, decât cratiță și copii; au făcut ele multe compromisuri, dar de la vreo două au rămas gravide; ori se mai întâmplă că nu-s chiar nefericite pe termen lung, dar într-o bună zi pățesc vreo nepățită și nu se pot bizui pe murătura de bărbat cu care s-au pricopsit. Ca o paranteză, o astfel de nepățită poți pune tu însuți la cale pentru ele...

În cazul uneia din acestea, lucrătura de dezlegare e cea mai lesnicioasă. Tot ce ai de făcut e să-i sporești nefericirea care deja o macină și să-i ații calea acolo încotro o să fugă de ea. Iar ca să-i ațâți nefericirea, trebuie numai să picuri cucuta în urechile femeii, picătură cu picătură, niciodată în grabă. Tu pune un pic, și lasă-l să lucreze, căci restul va face ea singură.

Miră-te doar așa, în treacăt, că o minune ca dânsa s-a lăsat prinsă de-un bărbat cenușiu, ursuz, neatent. Nu zice astea pe șleau, ci doar, când vine vorba de el, scapă un „hm" îndoit și cere-ți imediat iertare. Roagă o prietena a ei, care ți-e mai prietenă ție, să i te laude în taină. Umflă-i înzestrările cu pompa și uită-i cusururile, ca ea singură să se-ntrebe ce-o căuta lângă mârlan, în loc să-și veselească sufletul c-un drăgălaș ca tine. Dar mai cu seamă spune-i mereu, oftând greu, că-i respecți mult cununia, că de n-ar fi legată, o-ho-ho... Așa însă, să-ți îngăduie numai cinstea de-ai fi prieten bun, duhovnic, umăr ce

poate fi stropit cu lacrimi. Și azi așa... mâine-așa... Începe să i se pară dragostea mai frumoasă în zilele fără soț.

Vine apoi ceata femeilor fericite în mariajul lor, cea mai anevoioasă. Acelea care-și sorb bărbățelul și copilașii din priviri, ciripesc voioase cât e ziulica de lungă, stau cocoțate pe soclu, ca un monument al căsniciei și nu mai vor în ruptul capului să se dea jos.

Ei, dar orice monument, fie cât de solid și-nmărmurat, tot are micile lui fisuri, pe care le sapă nu vântul și ploile, ci chiar credința bărbatului că, orice-ar face, femeia lui tot fericită o să fie. Începe să fie neatent la fleacuri, lipsa de primejdii îi anchilozează băgarea de seamă. De la o săptămână la alta, o zbârcește tot mai rău. Mai o glumiță usturătoare când nu trebuia, mai un răspuns în doi peri când e-ntrebat cum vine rochia cea nouă... Toate se-adună și sunt socotite odată, să ții minte de la mine.

Ca să nu mă întind, calea cea mai lesnicioasă să-i dai brânci nevestei de pe soclu și, hop! s-o prinzi în brațe înainte de-a se dezmetici, are două mișcări. Mai întâi i te-nfățișezi ca un ins nefericit tare, bărbat de bărbat dar fără noroc la femei, mai cu seamă la cele deosebite, ca ea. Când te-a luat sub aripă și-ți dă sfaturi și-ncearcă să-ți lipească o amică după alta, treci la mișcarea a doua:

La fel, cu picătura, arată-i că nu te poți lega cu totul de-o femeie, că orice om, cât de fidel, are nevoie să-i rămână ceva numai al lui, pe care să nu-l pună la un loc, în ciorba căsniciei, pentru burțile amândurora. Știu și eu, un secret, o pasiune, vreo prietenie, un romantism, o aventură, vreo nebunie... Și asta va fi de folos ambilor soți, căci îi va feri de plictisul anilor și le va păstra dragostea proaspătă.

Spune-i astea o dată și-n ceva vreme i se va năzări că la fel ar trebui să se petreacă lucrurile la ea. Or, tu ești cea mai

cuminte nebunie pe care ar avea-o la îndemână. Și chiar dacă-și dă seama că nu te va putea lua de bărbat, măcar să te ia de băiat...

Ar mai fi, desigur, și ceata cea mai numeroasă, a femeilor care nu sunt nici fericite, nici nefericite, ci așa, călduțe. Dar de acestea un vânător de soi trebuie să se ferească pe cât îi este cu putință. Întâi că ele nu pot ațâța văpăi adevărate. Al doilea că sunt cele mai primejdioase. Omului simplu nu-i trebuie mult ca să-ți ceară enorm. În preajma lor, mai ales, cată să-ți amintești cât mai des cele ce ți-am spus la începutul poveștelor mele:

Leagă-ți lucrurile așa fel încât să le poți dezlega și dezleagă-le cumva să le poți lega la loc...

Prințesa Excelsia se purta doar în camizoluri din pânză de păianjen, azurii sau învăpăiate ca amurgul, ce se-nfiorau la cea mai mică adiere, când se deschidea vreo fereastră, ori dacă unul din încăpere vorbea ceva mai tare. Trecea fluturându-le și uneori ba i se-nfășurau strâns pe trestia trupului, ba se făceau nevăzute dacă lumina zilei o bătea într-un anume fel. Atunci Ucenicul închidea ochii strâns, să nu pară necuviincios față de prințesă și de mentorul său, dar păstra sub pleoape clipe în șir, ultima imagine – pieptul mic și șoldurile de amforă...

Haiducul îl luă tovarăș pentru un mic dejun princiar, punându-l la încercare cu o omletă din zece ouă, patru perechi de crenvurști, brânză telemea, roșii, pâine prăjită cu unt și câteva felii de cozonac, stropite cu ceai de mușețel. Neluțu Borangic nu-l făcu de rușine.

– Ei, grăi prințesa, cam la a patra felie cu rahat și nucă, să-ți aștern pe canapea să dormi, sau...

– Poate să se culce la noi, în dormitor, spuse cu viclenie Tănase Vlăsia, ce să se mai chinuiască pe canapea?

Prințesa Excelsia zâmbi, desfăcând șiretenia.

– N-o să se lipească somnul de bietul copil într-un pat unde s-au petrecut asemenea fapte mari, nu demult.

Ucenicul roși la fel de tare ca roșia din farfurie, iar Vlăsia și Excelsia râseră cu mare poftă. Ți-era mai mare dragul să-i vezi cum se sorb din priviri, cum și-ating degetele când caută pe masă untul ori telemeaua, cum se potrivesc unul altuia ca măslina fragedă cu țuica bătrână.

– Cum spui tu, înțeleapta mea Elsa, se supuse haiducul.

– Atunci, până una-alta, zise dânsa, am și eu o vorbuliță cu privire la căutarea Petronelei.

Ucenicului îi veni s-o pupe că nu greșise numele, dar așa ceva nu se cuvenea încă.

– Gândesc, scumpul meu Tănase, urmă prințesa, că de vreme ce domnișoara Banu a venit la Capitală să-și croiască faimă în șoubiz, întâiul loc în care s-ar opri ar fi vreo televiziune, unde se pun la cale preselecții pentru aflarea celor înzestrați. Acolo, la coada talentaților, mai degrabă am da de ea decât aiurea pe străzi și cine știe ce mahalale.

Tănase Vlăsia, haiducul, rămase cu gura căscată la stolul de porumbei ce-i zburaseră frumoasei de pe buzișoare, iar Neluțu Borangic nu se lăsă mai prejos.

– Și... unde-ar fi asemenea loc? îndrăzni Ucenicul.

Fu rândul haiducului să-l lămurească.

– Nu-i așa simplu, Neluțule. În orașul ăsta suma televiziunilor e întrecută doar de cea a spectatorilor. Seară de seară, ele se-ntrec în a-i lua mințile omului de rând, făcându-l să creadă că e cel mai deștept și că stă-n puterea lui să hotărască ce și cum. Cu premii și răsplăți din cele mai sclipicioase,

tineri și bătrâni sunt ademeniți să se dea în stambă ca vedetele de hârtie ce le sunt vârâte pe gât și să-și dea cu părerea în te miri ce, chit că nu se pricep la mai nimica.

– Dar ei se lasă? se înfioră tânărul, îngrijorat de soarta Petronelei.

– Ba bine că nu. Chiar se roagă și dau din coate și se calcă-n picioare, ca să fie primii la astfel de mârșăvii. Mai mult decât atât. Când pățesc câte-o rușine, sunt învățați să se laude cu ea peste tot. Cu cât mai mare rușinea, cu-atât mai mare lauda.

Excelsia puse una din minunatele ele mâini pe umerii Borangicului, care începuse să sufle greu, liniștindu-l.

– Ce-i de făcut? întrebă acesta.

– Las' pe mine, îi răspunse ea.

În doi timpi și trei mișcări, puse la punct un plan de cercetare a celor o sută de televiziuni, și-a programelor de preselecții, pe zile și pe ore. Prințesa și haiducul fiind ocupați peste cap, rămase în cârca Ucenicului să acopere acest grafic simplu și cu folos. Nu putea să-i ia mai mult de câteva luni, vreme în care micul palat al prințesei (prefăcut într-un apartament de două camere, la etajul al treilea, în Eroilor) îi era deschis.

Toate fiind gata, Neluțu merse să se culce pe canapeaua ce-i fusese hărăzită și se bucură, până să adoarmă, de priveliștea noului său cămin.

În sufrageria nici prea mare, nici prea mică, se strânseseră de-a valma toate lucrușoarele ce străbătuseră veacurile pentru a răzbi, din vremurile de glorie ale strămoșilor fanarioți, până-n timpurile moderne. Două-trei macaturi de lână, înfățișând bătălii din viața unui stră-stră-străbunic de-al Excelsiei. Ciubere și blide princiare, din care vor fi ciugulit

bucate zemoase degetele unor boieroaice și boieri ce știau să-și trăiască zilele cu plăcere. O sabie curbată, cu tăișul mâncat, pentru care Prințesa avusese belele cu stăpânirea, privind regimul armelor. Jumătate de portiță de cuhnie, o roată mică de car și niște lanț. Dacă roata mică va fi folosit la caznele vreunui haiduc prins, el fusese foarte mărunt.

Adormi Ucenicul, cu drag de acea căldură care-l împresura din toate părțile.

Iar în zorii zilei următoare, el și Vlăsia haiducul săriră într-un taxi nervos, lăsând în urmă pe Excelsia, lipită de-un vis de mărire, moale, pufos, blând.

– La tevere! porunci apăsat haiducul. Ca vântul și ca gândul!

Aceasta călca un pic cele ce-l povățuise pe Neluțu Borangic, cu privire la amânarea treburilor ce nu suferă amânare, însă haiducia înseamnă, pe lângă altele, să nu te supui mereu și întocmai poveților.

Cât ai clipi, ajunseseră la mărețul sediu al televiziunii de stat.

– Cât avem de plată? se răsti Tănase.

Șoferul de taxi, lăsând la o parte obrăznicia tagmei sale, se ploconi slugarnic.

– Nimic pentru domnia ta, Tănase Vlăsia. Îți voi mulțumi astfel prea puțin pentru un bine ce l-ai făcut unei verișoare de-a cumnatei mele de-a doua...

Și-i lăsă cu binecuvântări chiar la cea mai mare coadă de preselecție, unde viitorii preselectăței, organizați pe câteva rânduri întortocheate, făceau o zarvă ce-amintea de-o grozavă manifestație. Nici aceștia nu se-adunaseră să dea, ci să ceară, iar Ucenicul, după ce Tănase Vlăsia se duse

într-ale lui, îi cercetă cu de-amănuntul, unul câte unul, în căutarea prea iubitei sale Petronela Banu din Turcenii Gorjului...

Erau acolo tineri și vârstnici de-a valma, fără deosebire, mulți bărbați, și mai mulți băieți, dar și, vorba poetului, sumedenie de bătrâni, femei și mume și copile... Cât despre starea fiecăruia, vorbeau mai ales hainele de pe ei, fiind strânși la un loc și mai sărăcuți, și mai pricopsiți, și mai așa și-așa. Cu toții însă fuseseră adunați la un loc de talentele care-i căzneau zi și noapte, îndemnându-i, ba chiar împingându-i să apuce pe cărările abrupte ale gloriei.

Colo, o domnișoară, să tot fi avut nu mai mult de vreo treizeci de anișori, optzeci de kilograme și zece-cinșpe centimetri de fustiță, știind pe de rost toate operele lui Ludvig Amadeus Wagner, le cânta fără încetare, ca să nu-și piardă exercițiul, spre încântarea urechilor din jur.

Dincoace, un bătrânel pricăjit socotea în cap numere de câte zece cifre și anunța pe loc cât i-a dat, cu glas triumfător. Fără îndoială că dacă vreunul dintre cei de față ar fi avut timp și tragere de inimă să-și lase talentul lui deoparte și să verifice, rezultatul s-ar fi dovedit adevărat.

Iar dincolo, un copil de școală se-nnoda în fel și chip, scoțând capul printre buci, înfășurând mânuțele de trei ori în jurul taliei, ori înnodându-și picioarele după ceafă. Când nu-i ieșea bine aceasta din urmă, părinții drăgăstoși îl trăgeau fiecare de-un picior, ca de capetele unei funii.

Ehei, ce mai bâlci și reprezentație! Ucenicul simți curând că s-a amețit de mințile capului și nu mai știe încotro să privească mai degrabă. Însă oriunde se uita, oriunde se ducea, Petro a lui nu se găsea pe-acolo. Cine știe, poate că asta nu era grămada ei...

Șase ceasuri mai târziu, după ce coada se consumase, dezamăgit, dar nu descurajat, Neluțu Borangic se-ntoarse cu același taximetrist îmblânzit, la palatul Prințesei.

– Să nu-ți pierzi nădejdea, îi spuse dânsa, cu blândețea care preface mărăcinii în trandafiri înmiresmați. Aceasta e doar cea dintâi încercare. Fii mereu pe calea ta, ca un bărbat adevărat și curând vei izbândi.

Iar Ucenicul îi sărută mâinile, plin de recunoștință.

– Neică, se-ncumetă Neluțu într-o dimineață, înainte de-a se avânta la cine știe a câta televiziune, mi-este îngăduit să întreb una ori alta despre prințesa Excelsia?

Haiducul prețui buna cuviință.

– Ți-este, Ucenicule, și chiar eu am să-ți împărtășesc câte ceva din viața neprețuitei mele Elsa, firește nu foarte multe.

Să știi că ea chiar este prințesă, prin moștenire de nume, după una din cele mai nobile stirpe ale domnitorilor de-acum ceva veacuri. Dar politicile și prostia oamenilor, care n-are măsură, au făcut-o să nu se poată bucura de ceea ce i se cuvenea de drept. Însă Excelsia nu s-a lăsat doborâtă de aceste nedreptăți și-a ales să trăiască asemeni fiecărui om de rând, la bloc, având serviciu și-un drăguț din cei mai grozavi, cum aș fi eu, de-o pildă. Cu toate că, de-a lungul și de-a latul istoriei, prințesele și haiducii n-au legat cele mai bune prieteșuguri, uite că noi doi ne-am împotrivit acestei prejudecăți.

– Mai află, dragul meu Borangic, adăugă Prințesa Excelsia, care se strecurase pe nesimțite în spatele lor, că unii mă socotesc pe mine drept una din vrăjitoarele ce se supun necuratului și fac rău oamenilor.

Zicând acestea, zvârli pe masa din fața Ucenicului un ziar. „Glasul Bihorului, 32, număr nou".

Curios, tânărul se puse îndată pe citit.

„Revenim, pentru cititorii noștri fideli, cu noi informații privind fărădelegile odioasei Excelsia, care și-a făcut un obicei din a jupui pielea de pe sărmanii județului nostru, și-așa greu încercat de asprimile economiei de piață. Reamintim că odioasa Excelsia este de baștină din putredul București, locul celor mai înfiorătoare fapte de corupție.

Odioasa Excelsia a șpăguit autoritățile locale, obținând aprobarea de-a deschide sumedenie de căpșunării pe teritoriul județului. Acestea urmau să fie lucrate cu sudoarea oamenilor sărmani care, momiți cu te miri ce, s-au repezit să se tocmească la această odioasă.

Treaba a mers cum nu se poate mai bine, fiind și soare, fiind și ploaie, fiind și hărnicie, de s-au făcut niște căpșuni cât verzele de mari, iar consumatorii străini salivau toți și-ncheiau contracte uriașe pentru fructele care la dânșii nu s-au pomenit.

Numai că, odată sosit sorocul de plată, când s-au prezentat sărmanii muncitori să-și încaseze salarul cuvenit, ce să vezi? Birourile odioasei erau ferecate, iar pe dânsa ia-o de unde nu-i.

Degeaba s-au dus la autorități, degeaba s-au plâns în stânga și-n dreapta, văicărelile lor au rămas fără răspuns. Cât despre bani, au luat praful de pe tobe, dar nici măcar cu tobele nu s-au ales. Adevărat este că șpaga face vrăjitorii, dând dreptate celui-ia care greșește și năpăstuindu-l pe-acela ce se poartă cu cinste.

Să afle însă această odioasă Excelsia că noi nu ne vom lăsa și vă vom ține la curent cu faptele ei odioase...

Semnat

Dănuț Mărăcineanu"

– Dar cine este acest Mărăcinean? făcu Ucenicul înfiorat.

Vorba „odioasă" nu se potrivea în capul lui nicicum Prințesei, după cum altădată nu potrivise alte vorbe domnișoarei Huy. Oare se pot alătura femeilor cuvinte care nu se cuvin?

– Un biet sărman, oftă haiducul, jurnalist de felul lui, care pierzându-și într-o tristă împrejurare locul de baștină la un anume ziar, a ajuns să scrie pentru mai multe, să ciupească un bănuț de ici, de colo, cât să-și ducă zilele.

– Ciudată, ispititoare poveste. Ce împrejurare a putut fi aceea? Și ce i-a cășunat pe Prințesă? Și...

Tănase îl opri c-un gest și-un zâmbet.

– Învață, Neluțule, că nu se cade să pui atâtea întrebări, mai ales cu privire la viața particulară a unei doamne.

– Dă-i pace copilului, zise Excelsia (cuvântul „copil", fără să știe de ce, îl mâhnea pe băiat), că n-o fi cine știe ce taină. Poate să mai învețe câte ceva despre încontrările dintre bărbați și femei.

Și era gata să dea drumul poveștii, când deodată o mare gălăgie se iscă sub ferestrele apartamentului. Ai fi zis că ditamai vaporul transoceanic s-a rătăcit pe aleea din spațiul verde și sună de zor din sirenă, ca să se dea blocurile la o parte, să poată trece. Se repeziră tustrei la geam, Ucenicul astupându-și urechile din mers, să nu rămână fără ele.

– Ăsta-i Mureșul, rosti înciudată Prințesa Excelsia, după ce aruncase o privire. Iar s-a-nfățișat să-și facă numărul.

– Cu ce-a venit acum? întrebă Tănase înveselit.

– Cu cadilacul. Săptămâna trecută a adus merțanul, iar ailaltă un lexus. Mai are vreo trei și le termină, dar apoi le ia de la-nceput.

Neluțu Borangic se uita la mașina din fața blocului și nu-și mai putea desprinde privirile. Așa frumusețe nu văzuse decât într-un film american care venise odată la Turceni, dar și-acolo tânărul bănuise că sunt trucaje. Ce mai caroserie, ce mai bare, ce mai faruri și genți... Și albăăă... Și mare cât să te muți în ea fără chirie.

Tocmai când își clătea ochii și se-ntreba de ce-o fi Prințesa Excelsia supărată, din mașină coborî anevoie ditamai omul, la vederea căruia Neluțu își înghiți vorba. Dacă până adinea-ori nu mai întâlnise așa o mașină, adevărat e că nici asemenea bărbat nu-i fusese dat să vadă de multe ori. Numai cu vreun deget mai mic la stat decât Aurică Morlovacelmare, iar pe neica Tănase, cu tot respectul pentru voinicia acestuia, putea să-l vâre într-un buzunar. Și, lucru de groază, în mâna omului atârna un topor.

– Ăăă... îngăimă Ucenicul. Să nu chemăm poliția?

Imediat își mușcă limba, știind c-a spus o mare prostie, pentru care multe înțepături își va lua de la nen-su Tănase Vlăsia, o vreme de-aci înainte. Așa că rămase cuminte, curios peste fire de ce-avea să se petreacă.

– Să mă duc să-i vorbesc? întrebă haiducul.

– Nu, lasă-l în plata Domnului. O să-și facă bâlciul și-o să plece.

Ce bâlci? Unde să plece? Cine-i omul cu nume de râu vestit?

Mureșul vui de câteva ori sirena vaporului, apoi slobozi pe gura lui proprie niște strigăte mai înfricoșătoare.

– Elso! Elso! Elsooo!

Claxoanele și zbieretele însumându-se, mulțime de locatari bufni la ferestre, să vadă ce-i. Însă râului, odată revărsat din matcă, nici că-i păsa.

– Elsooo! Fă Elsooo! Sunt eu, Mureșul! Tot eu! Vino, Elso, mânca-ți-aș gurița ta, numai să stăm de vorbă un minut, să-ți zic ce-am pe suflet! Doar un minut, fă Prințeso, și plec! Numai să stăm de vorbăăă!

Ceea ce, judecând după toporul din mâna lui, putea fi o discuție cu-adevărat scurtă.

Obosind însă, după vreo zece minute, să urle la peretele blocului, Mureșul se propti pe picioare și ridică toporul deasupra capului, aținându-l către minunăția de cadilac.

– Nu vii, ai? Nu vreai să vii... Uite-acum o fac fărâme, futu-i cilindrii ei de mașină, uite-acum! Să-ți arăt că nu-mi pasă de rable, de aur, de averi, dacă nu ești cu mine! O fac praf, cum le-am făcut și pe ălelante! Uite-acum!

Un sfert de ceas mai târziu, coborând în fața scării, Ucenicul fu martor milos la hohotele de plâns ale acelui uriaș cu topor, care se cutremura la pieptul lui Tănase Vlăsia haiducul, stropindu-l cu lacrimi cât oul de porumbel.

– Și ce-am iubit-o, mă Tănase, ce-am iubit-o, icnea. Dar nu știam unde să dau mai întâi cu toporul. În parbriz? Păi știi tu cât e un parbriz de cadilac? Trei mii de parai ca popa. În retrovizoare? Face și-aia vreo mie. Parcă-mi seacă puterea din mână. Aoleu și ce-am iubit-o...

Capitolul 8

În care se înfățișează peripețiile de la botezul unui copilaș nevinovat.

Învățătură.

Care din noi, te-ntreb, și nu da buzna să-mi răspunzi înainte de-a cugeta, nu se silește să-și umple viața cu lucruri ce n-a mai întâlnit? Cine nu se simte ispitit să-ncerce mereu ceva nou, ceva care să-i coloreze cenușiul zilnic, să-l bucure și să-l uimească? S-ar petrece altfel toate într-un continuu căscat de plictis, s-ar auzi în lumea-ntreagă numai trosnete de fălci și mormăituri lehamitisite.

Viața în sine, fără mirodenii, n-are nimic nou: o treime e retrăită, o treime reamintită și-o treime repovestită. Iar vârsta e o boală care trece cu vremea. Așa că, de plictiseală, poți ajunge într-o bună zi să-ți zici „dacă scap de viața asta, ce mi se mai poate întâmpla?"

Așadar cată, Neluțule Borangic, să-ți aduci dinainte, cu fiecare prilej ceva ce n-ai mai văzut, n-ai mai încercat, n-ai mai avut. Vezi doar să nu cazi în patima ce-i stăpânește pe cei de-o seamă cu tine, jinduind la cele mai noi mărci de telefoane ori

tabletele de-acelea cu ecran, unde-ți faci prieteni pe care nu-i întâlnești vreodată.

Dar eu nu spre asta te-ndemn, căci tânăr fiind ai în tine din belșug pofta de nou și fără să mă străduiesc eu a ți-o deștepta. Eu voi să te ademenesc, Ucenicule, către știința de-a-ți agonisi un șir de obiceiuri, tabieturi și prejudecăți, da-da, ai auzit bine, prejudecăți. Căci acestea din urmă, cum bine zicea un bun prieten al meu, acum trecut în lumea celor drepți – dacă vor mai fi existând destui drepți ca să alcătuiască o lume, sunt de folos omului, scutindu-l de-a face alegeri obositoare și poate greșite.

Împrejurul tău, tot poporul zice că negrul e negreșit rău și albul e bun, că sarea-i numai pentru lucruri sărate, iar zahărul se cuvine adăugat doar celor dulci, că să te ferești de prea frig, dar și de prea cald, că noaptea-i de dormit, seara de ospețe și ziua să ți-o petreci asudând. Ori că-i bine să vâri la răcoare corupții și criminalii, doar să nu exagerezi.

Astfel au fost toate hotărâte și chiar de-ți vine vreodată, de pildă, să torni un polonic de zahăr în ciorbă, să umbli-n pielea goală pe răcoare și cu palton în toiul verii, să chefuiești până-n zori, iar ziua să dormi ne-ntors, e mai bine de tine dacă faci cum zice lumea.

Cât despre tabieturi, nu trebuie să-ți mai deschid eu ochii. Ele sunt acelea ce-ți fac viața lesnicioasă, de cum te trezești și până pui din nou capul pe pernă. Dacă n-ai obișnui să faci cutare și cutare lucru în cutare și cutare fel, ai trăi la voia-ntâmplării, purtat de vânt. Nu că asta ar fi rău, dar vine o vreme când călăritul vântului se dovedește cam lipsit de folos.

Pune-ți de cu seară hainele în ordine, să le găsești lesne de dimineață, ori, dac-ai înoptat prin așternuturi străine, să poți fi pe stradă, la un caz, în doi timpi și trei mișcări.

Culcă-te la o anume oră și scoală-te tot așa, în fiecare zi la fel. Niciun minut mai devreme, niciun minut mai târziu. Dacă te-a prins ceasul tău într-o adunare de oameni, cere iertare că te retragi și nu te lăsa înduplecat de rugăminți le lor fierbinți.

Dormi pe partea stângă sau pe spate, niciodată pe dreapta ori pe burtă, să nu-ți vină din mațe toată acreala.

Fă câte puțină treabă în mai multe zile, să nu fii nevoit mai apoi să faci multă treabă în puține zile.

Între tabieturi, spală-ți dinții cu pasta ta, mereu aceeași, n-o schimba în fiecare zi. Bea-ți ceiuțul tău, mereu același, la aceeași oră. Ascultă-ți muzica ta, cu aceiași lăutari.

Prânzește la aceleași cârciumi, unde gătesc cel mai bine bucatele ce-ți plac: colo te duci că fac cea mai bună tuzlama; dincolo au un ciolan cu fasole de-ți lingi degetele; apropo, între brânzeturi, preferatul meu e cash-ul; iar dincoace vinul casei e fără seamăn și ciorba de burtă ca la mama acasă. Dă-le ospătarilor bacșiș în procente egale.

Fă-ți numai câțiva prieteni buni, nu o droaie. Iar la aceștia poposește nu mai des de-o dată pe săptămână, cu rândul. Așa nu vor da ochii peste cap când te văd, zicându-și în sinea lor „iar a venit ăsta".

Ferește-te de lăcomia omenească. De-atâta câtă e în jur, nici câinii nu mai au loc la ciolane. Dar folosește-o din belșug, spre bunăstarea ta.

Nu lua bani cu împrumut, însă nici nu da, nici fraților de cruce, oricât de strâmtorați ați fi, și tu și ei.

Ține bunul obicei de-a duce din când în când un buchet de flori, o prăjitură cu ciocolată, o zdrăngănea, femeii cu care ești, femeii cu care ai fost, precum și femeii cu care ai de gând să fii într-o bună zi.

Nu-ți încălca, de asemenea, obișnuința de-a da uneori o țuică lefegiilor de care ai trebuință, ori de-a cinsti câte-un poteraș sau altul...

– Neică Tănase, se-ncumetă tânărul, când haiducul trăgea aer în piept ca să urmeze, te supui dumneata tuturor acestor minunate obiceiuri?

– Niciodată, îi răspunse Vlăsia.

– Haide, Neluțu Borangic, spuse mentorul într-o după-amiază nici mai bună, nici mai rea, să ieșim diseară la o petrecere a unor cunoștințe de-ale mele, căci ți-o fi ajuns și ție de când alergi după Petronela aia a ta. Câteodată mă-ntreb dacă n-oi fi visat o asemenea fată, la tine, la Turceni, și-acuma te sileşti să dai carne visului.

Ucenicul îl asigură că lucrurile nu stau așa și-l întrebă despre ce petrecere este vorba.

– E vorba, îl informă haiducul, de botezul unui nepot de soră al unui mai vechi potrivnic al meu, cu care multă vreme m-am încontrat, până a trebuit să recunoaștem amândoi că nu va sfârși niciunul învingător cu adevărat. În semn de prețuire, căci dușmanii adevărați se respectă între ei, m-a poftit la această ocazie și vreau să mă însoțești.

– Bine, grăi încurcat tânărul, dar eu n-am decât hainele astea de pe mine, pe care le spăl tot la o săptămână și-atunci trebuie s-aștept în maieu și chiloți, să se usuce. N-am țoale de zaiafet.

– Vei avea, îl înștiință haiducul. Cât despre cele de pe tine, am cunoscut pe vremuri un poet strălucit, care tot așa proceda cu spălatul hainelor, iar muza nu se jena de chiloții dânsului, ci mai abitir îl inspira. Până le-aștepta să se usuce, trăgea două poeme și-o caricatură. Și uite de la mine încă

o povață, bonus: dacă-ți săpunești rufele, clătește-le cu apă rece.

Prințesa Excelsia, tocmai trecând pe-acolo, în drum spre una din întrunirile sale de la salonul coafezei Gina Gândeac, găsi de cuviință să intervină.

– Ai grijă de copil, Tănase, dacă mergeți în bârlogul lui alde Flocea Capon, că știi de ce-s în stare ăia când dau cu ochii de prospătură...

Of, iarăși această vorbă... „Copil"...

Să tot fi fost nouă ceasuri de seară când cei doi coborâră din taxiul deja știut, taman pe trotuar, în fața unui local luxos din spatele facultății de pompieri de pe Morarilor. Sutele de lumini ale firmei îl orbiră câteva clipe pe Ucenic, însă făcând palma streașină la ochi putu să citească ce zice: „Casa Capon. Since 2001". Ușor nedumerit cu privire la cine va fi fost acel Since, își urmă mentorul înăuntrul fascinantului așezământ.

Se zguduiau pereții, dușumelele și lustrele din tavan de puterea înfricoșătoare a tarafului modern.

– Coane Vlăsia, răcni întâmpinându-i un munte de badigard, căci altfel nu se putea face auzit, prezența matale ne bucură și ne onorează!

Haiducul înclină capul binevoitor, nu mai mult de un milimetru.

– Poftiți, răcni iar badigardul la urechile lor, aproape doborându-l pe Neluțu cu răsuflarea ca un taifun de usturoi și odicolon, să vă duc la stăpân! Tare se va bucura că v-ați făcut timp!

Și-i împinse, dar fără să-i atingă, în sala cea mare, unde lumina era mai mică, iar petrecerea în toi.

Era acolo strânsă toată floarea cea vestită a clanului Florea Flocea Capon, cu aliaţi şi vasali pe deasupra. Veniseră, să le fie îngăduit a se bucura de bucuria stăpânului, Florică şi Floricel, vlăstarele sale de sânge. Nevestele şi ţiitoarele acestora. Gică Fishu, din industria divertismentului stradal, cu fetele sale – Dardanela, Spuma Mierii şi Grecoaica. Bili Barosanul de la Parlament. Mangă, Retezatu, Creţu şi Nicu Ştoi. Leancă Îngeraşul din Ferentari, Adrian Popescu de pe Tunari, Nicuşor Malacul din Mătăsari şi Delea Nouă.

Erau mulţi alţii încă, toţi însoţiţi de consoartele lor, cu ori fără hârtie, şi de copilărime adusă să deprindă principiile de bază ale clanului. Ba, într-un ungher, Ucenicului i se păru că-l zăreşte chiar pe Bebe Ţeapă Buican, foindu-se stânjenit la vederea lor. Însă nu scoase o vorbuliţă.

În mijlocul tuturor, la masa din mijoc, gemând de nemaivăzute bunătăţi şi bogăţii, împărăţea însuşi bătrânul Florea Flocea-Capon, negru, umflat, acoperit cu aur, în toată puterea celor optzeci de ani ai săi.

Iar pe scena peste care zburau sute de licurici colorați, roşii, albaştri, verzi şi liliachii, atârnat de-un microfon mai mare ca dânsul, vrăjea auditoriul Mihăiţă-guşă-de-platină, cel mai vestit manelist al veacului.

„Duşmanii-mi poartă pică,
Dar n-au avere grea
Şi cât îmi ştiu de frică
Nu calcă-n urma mea...”

Deodată, cu un singur gest, bătrânul Florea închise guşa-de-platină, cu tot cu taraf, şi mătură jumătate din mesenii ce-l înconjurau, spre a face loc noilor veniţi.

– Onorată asistență, rosti cu glas tremurat, ridicându-se pe umerii urmașilor, dați-mi voie să salut în mijlocul nostru pe ăl mai vestit haiduc al vremurilor, faima cartierelor, spaima poterașilor și-a nevolnicilor... Tănase Vlăsia!

Adunarea izbucni în urale, pe loc retezate cu încă un gest.

– Fii bine venit la această bucurie, Tănase, drag al meu dușman, cel mai pizdos bărbat pe care-l cunosc... Afară de mine!

Toată lumea se prăpădi de râs la gluma voinicească și chiar haiducul mustăci măgulit. Apoi se-așeză pe locul de lângă Florea Flocea-Capon, cu Ucenicul de-a dreapta sa.

Și se puseră pe chefuit.

Felurile de mâncare, din cele mai scumpe, ca și șampania și sticlele de uischi matusalemic, căci nimic altceva nu era îngăduit a se bea, se perindau unele după altele pe la mese, abia lăsând petrecăreții să respire, încât aceștia în mare și plăcută primejdie se aflau. Mihăiță-gușă-de-platină nu mai prididea cu dedicațiile, ba pentru „nașul-ul-ul", ba pentru „coana mare-re-re", ori pentru „scumpii nepoței-ei-ei", după cum mărturiseau reverberațiile stației de amplificare.

Fără a mai aștepta să-l îndemne din ochi neica, Neluțu își făcu în burtă o provizie importantă pentru zilele ce puteau să urmeze, poate chiar pentru toată viața, căci când avea el să mai pună gura pe fazan fezandat, patedeofoagra ala parizien, ori icră de caviar din cea scârboasă, neagră și unsuroasă?

Numai de pahar nu se-atingea, știind că asta nu i-ar fi pe plac mentorului. În schimb, ciulea urechea atent la ce-și răcneau între ei Florea și Tănase.

– Îl botezăm creștinește pe Floricică, copilașul soră-mii. Uite-l colo, la masa din stânga, băiețandrul de paișpe ani, cu mustăcioară subțire.

– Aha, răcni şi Vlăsia fără să clipească. Şi fetiţa de lângă el?

– Aia-i sor-mea, Speranţa. Mă-sa. L-a făcut de tânără, săraca.

– Foarte bine, încuviinţă haiducul. Unde-i dragoste nu-i tocmeală. Iar uscatul ăla galben e bărba-su, ta-su copilului bag seamă. Cumnatu-tău, Floreo.

Bătrânul necheză mânzeşte.

– Ei... Bărba-su e, că n-are-ncotro. Dar ta-su copilului nu. Aşa ceva nici chiar eu, cât mă vezi în putere, nu poci schimba...

Şi cu asta discuţia trecu la altele.

Pe măsură ce zburau ceasurile, cheful scăpa tot mai tare din hăţuri. Începură bătăile cu copane de curcan frumos rumenit şi mieji de cozonac, între mese şi meseni. Ca să nu rămână pete, ei se stropeau cu şampanii bine scuturate ori tradiţionale sifoane. Fireşte, nicio firimitură ori vreun strop din toate acestea nu-l atinse pe Florea Flocea-Capon.

Iar când douăzeci de femei, fete şi neveste, se repeziră pe ringul de dans, încingând o sârbă îndrăcită, vreo două-trei veniră la Ucenic să-l ia cu de-a sila. Tănase Vlăsia îngădui.

– Iii! Iii! chiuiau acele nedomolite păstrătoare de folclor, învârtindu-l pe Neluţu de curând nu mai ştia de el.

Care mai de care se băga să se lipească de dânsul în vârtejul jocului, una strângându-l tare de mână, alta strivindu-şi la pieptul lui podoabele bustului, a treia suflându-i fierbinte-n ureche. Tinere şi mai coapte, ba chiar şi-o mamaie numai balonaşe în pielea ei de lamé şi paiete, se-ntreceau să-i soarbă sufletul de copilandru.

Când îl lăsară să se-ntoarcă la masă, tânărul era mai mult mort decât viu, cu sângele zvâcnindu-i în cap şi mădularele încordate. Se-aşeză împleticit şi dădu peste cap un pahar de

vin, fără știința protectorului său, care, profitând de pauza tarafului electric, schimba vorbe normale cu gazda. Neluțu trase cuviincios cu urechea.

– Ne-ntrecutule Tănase, spunea bătrânul, știi bine că tare-aș avea trebuință de-un bărbat ca tine în rândurile mele...

– Asta nu-i cu putință, i-o întoarse Vlăsia, căci suntem trăitori în lumi diferite, care n-au a face una cu cealaltă...

– Și dacă totuși s-ar putea potrivi aceste lumi, pentru un preț cumsecade, ba chiar mai mult?

– Prețul acela nu-l poți domnia ta să-l plătești, venerabile dușman.

Și-o ținură tot așa, în doi peri, încât Ucenicului începură să i se-nchidă ochii de plictiseală și fum. De altfel, orele fiind mici, mulțime de invitați lăsaseră capetele de-a dreptul în farfuriile cu foagras, iar unii alunecaseră pe podele, ca-n plăpumi moi.

Când, deodată...

Ușile sălii se izbiră și-n prag se ivi supus muntele de badigard, purtat de-o ureche de altul, la fel de mare ca el. Pesemne între așa namile asemenea dezmierdări își aveau farmecul lor.

Toată lumea încremeni cu răsuflarea tăiată. Și musca, dacar fi fost invitată la botezul clanului Flocea-Capon, ar fi sucombat de uimire. Numai ucenicul, uitându-se mai bine la noul venit, scăpă din degete un alt pahar de vin, ce-l înhățase pe furiș. Paharul se sparse cu zgomot, pătând masa și făcându-l de rușine.

– Ți-e aițea? tună cu glas pițigăiat uriașul ce ținea urechea sărmanului badigard. Petleți fală mine?

Și, scârbit, dădu drumul urechii.

Ucenicul căscă ochii mari, căci recunoștea în acest musafir nepoftit chiar pe matahala de chinez pe care într-o seară îl pândise când o pupa pe domnișoara Huy. Același Armani... Același goldan... Aceeași față de eunuc împărătesc... Iar în spatele lui ședeau trei locotenenți, copiați la un xerox chinezesc, doar ceva mai mici.

Îndată, prin semnul lui Florea, li se făcu loc la o masă lângă taraf.

– Dar cine-i acest Cichi Cean din cale-afară de îndopat? se interesă amuzat Tănase Vlăsia. Și de ce căutați cu toții a-i face pe plac?

Șeful clanului oftă obidit.

– Află, dușmanul meu de nădejde, că Miang Ling Ciang aci de față e chiar tatăl nepotului ce botezăm. M-am fofilat să-l chem la chef, căci ca și bărbații din clanul nostru este și el iute la mânie și, deși nu ne dăm în lături de la orice însuflețită încăierare, n-am fi vrut să stricăm bunătate de zaiafet. El însă a aflat cumva.

– Ei, râse haiducul, vorba ceea – petrecerea fără bătaie e ca cearta fără lăutari.

Încet-încet, mesenii își veneau în fire după spaima dintâi. Unii începură chiar să ciocnească între ei, întâi cu sfială, apoi vârtos, iar alții, care se ridicau din farfurii și de pe podele, întrebau ce s-a mai petrecut și reluau petrecerea din mers. Astfel că, foarte curând, mașinăria ospățului mergea iar ca unsă, cu toată viteza înainte.

Însă după nu mai mult de jumătate de ceas, Miang Ling se ridică iar pe două picioare, răsturnând masa. Petrecăreții mai înlemniră o dată.

– Dalul! zbieră marele chinez, acoperind taraful și-o frumoasă doină despre gura de Rai a Ferentarilor, în interpretarea

lui Mihăiță-gușă-de-platină. Dalul!

Ce dalul? Care dalul? Se-ntrebau cu toții și nu deslușeau înțelesul.

– Aaa... se dumiri Flocea Capon. Darul, mă! Vrea să se strige darul!

Răsuflară ușurați.

Se porni atunci una dintre cele mai frumoase tradiții românești și de alte naționalități conlocuitoare, care-l captivă într-o clipită pe Neluțu Borangic din Turcenii Gorjului. Nu că pe la ei nu s-ar fi practicat acest obicei, însă nu-l urmărise niciodată la asemenea dimensiuni de grandoare.

Taraful porni să îngâne o manea blândă, cu ritm ușor și mai ales lungă, în vreme ce Gușă-de-platină făcea anunțuri solemne. Rând pe rând, mesenii cei mai cu dare de mână veneau în fața microfonului și se propteau ca pistolarii din filme.

– De la Nicușor Malacul, din Mătăsari! Pentru stăpânul Florea și nepoțelul său iubit, Floricică! Fără număr!

Iar Nicușor Malacul începu să zvârle de la șold sută după sută, ca pe confeti, într-adevăr fără număr, căci curând bancnotele ce-i ținteau pe lăutari alcătuiră la picioarele lor un mic covoraș. Ucenicul înghiți în sec văzând atâta bănet la un loc.

– De la Adrian Popescu de pe Tunari, urmă Mihăiță la microfon, pentru coana mare, și nepoțel, pentru Speranța, sora stăpânului! Fără număr!

Și iarăși, alimentat cu zvârlituri de la șold, covorașul de sute mai crescu un deget.

Mai veniră vreo câțiva, între care și bărbatul de împrumut al Speranței, făcând ca rânjetele de spectacol ale tarafului să se prefacă în zâmbete prea încântate, ce le înconjurau țestele ca și cum i-ar fi decapitat.

Când se-ncinsese tirul de bani mai tare, îşi făcu loc către linia de tragere a poligonului însuşi Miang Ling Ciang, pus pe fapte mari. Lătră un ordin scurt şi imediat un locotenent dădu fuga afară, la maşină, de unde se-ntoarse cu o valijoară mică, dar pântecoasă.

– De la bădia Miang Ling-ing-ing, anunţă voios celebrul manelist, băgând iar reverbul în semn de mare preţuire, pentru copilaşul lui drag Floricică-că-că, pentru iubita Speranţa-ţa-ţa şi pentru stăpânul stăpânilor-or-or! Fără număr de număr-ăr-ăr!

Chinezul se duse în mijlocul tarafului şi răsturnă valijoara peste lăutari. O cascadă de-alde cinci sute se revărsă amuţind asistenţa, care în clipa următoare explodă în laude ori huiduieli cu fluierături. Miang Ling ridică braţele, primindu-le pe toate şi se pregăti să părăsească scena, plin de modestie.

Chiar atunci însă, ca un făcut, unul din reflectoarele ce-i poleiau gloria, se clătină, descoperind grupul de la masa principală – Florea Flocea Capon, Tănase Vlăsia şi Neluţu Borangic. La vederea acestuia din urmă, tatăl copilului mustăcios scoase un muget înfiorător, care-ţi dădea fiori pe şira spinării şi îndată smulse microfonul din mâna lui Mihăiţă-guşă-de-platină, aproape cu tot cu degete. Un potop de vorbe stâlcite, sigur nu de bine, fu împroşcat în direcţia celor trei.

– Ce zice? se interesă calm haiducul.

– Zice, traduse deodată înveselit bătrânul Flocea Capon, că l-a prins pe ucenicul tău că s-a dat la fie-sa acum o vreme, c-a luat-o-n braţe şi-a dus-o de mânuţă pe străzi şi într-o noapte s-a urcat pe gard s-o spioneze.

– Fleacuri, spuse la fel de calm Tănase. Prostii.

– Şi că-n minuta asta, urmă stăpânul, îl va jupui de pielea cea afurisită şi-şi va croi din ea altă valijoară pentru bani.

O vinișoară prinse a se zbate rău prevestitor pe tâmpla dreaptă a haiducului. Cine erau toți aceștia care cutezau să-i amenințe, ori să lase a-i fi amenințat ucenicul? Cine era acest umflat de orez pigulit cu bețigașe, să ignore prezența sa, a lui Tănase Vlăsia? Ce ospitalitate în derâdere mai era și-asta?

Când chinezul se-apropie de masa lor, crăcănându-se, făcând spume și rotindu-și ochii în cap într-un fel caraghios, mentorul lui Neluțu sări în picioare.

– Îndărăt, mârșave, mârâi dânsul, încât toți cei de față simțiră caviarul venindu-le înapoi. Ți-ai pierdut mințile, ori ți s-a urât cu viața de nu mai vrei să-ți revezi frumosul Shanghai?

Și grăind acestea, ridică furculița pentru curcan. Nici pomeneală de cușmă, cojocelul lui Avram Iancu, chimir și pistoale, precum în visul de-odinioară al Ucenicului.

Poporul se văluri de groază, însă pe sub mese prinseră a luci ici și colo șișurile cele împungăcioase, ba chiar de sub ditamai platoul de baclavale răsări o macetă curbată.

Degeaba răcnea Flocea Capon, cu brațele depărtate, „Sanctuar! Sanctuar!". Degeaba Borangic însuși îl ruga pe nen-su Vlăsia să lase furculița. Treaba era coaptă.

Într-o clipă, oștile se repeziră una la alta. De-o parte Tănase și-alde Flocea Capon, de cealaltă Miang Ling Ciang, locotenenții săi și, trădare, unii din invitații până mai adinea-ori lingușitori. Mult sânge urma să păteze fețele de masă.

Dar atunci se sculară de la masa cu Bebe Țeapă Buican cinci-șase vlăjgani, care cu costița de porc, care cu tortul tiramisu și prinseră a fluiera din niște țignale. Pasămite erau cu toții poterași mascați, atât în slujba bătrânului Florea, dar și a tinerei democrații. Se vădeau, care va să zică, agenți dubli, dacă nu chiar tripli ori mai rău.

– Nu-ți fie teamă, îi spuse Tănase lui Neluțu, pe când erau duși cu toții la dubele de-afară, mascate-n limuzine. În două ceasuri ne scoate Florea.

„Teamă nu-mi mai e demult, se gândea Ucenicul, ba chiar sunt cumva bucuros să aflu că domnișoara Huy îi este fiică și nu iubită chinezului cu goldan. Numai să nu afle Petro…”

Capitolul 9

Unde cele mai de seamă dame se-adună în păr să dezbată problemele lumii.

Învățătură.

Ce spun femeile despre alte femei? Au, mamă... Dac-am putea să așternem pe hârtie toate ce le gândesc, grăiesc și scornesc unele pe seama altora... Dacă o armată de scribălăi s-ar tocmi să consemneze zi și noapte, vreme de-un an încheiat, vorbele de duh ale unor doamne cu privire la semenele lor, prietene ori neprietene... Dacă ar fi cu putință să adunăm cumva toate câte ne-ajung la urechi, pe stradă, la cârciumă, prin parcuri, la mall ori la piață... O bibliotecă aproape cât Casa Poporului, cu mii de camere și pereții acoperiți de sus până jos cu rafturi, gemând sub greutatea unor tomuri grele ca valizele, și tot n-ar fi de-ajuns.

Deci nu mă mai întreba așa ceva, căci mi-ar trebui câteva vieți să te lămuresc, ori eu am alte planuri cu viețile mele. La vorbele femeilor și gândurile din spatele lor, care-au dat naștere acestor spuse, o fi cugetat marele poet național Eminescu, haiducul de netăgăduit al simțirii versificate: „Nu cerceta aceste

legi, căci eşti nebun de le-nţelegi..." Cu toate că, de multe ori, gândul cel mai de seamă ce bântuie lumea lor este „Sunt disperată... Permanentul meu durează mai puţin..."

Fiindcă m-ai prins totuşi în toane bune, am să-ţi dau câteva pilde grăitoare de ce va să zică imensitatea acestui ocean, urmând ca tu însuţi să-ţi desăvârseşti cunoaşterea, cheltuind poate tot restul tinereţii tale.

Femeia adevărată are tot timpul ceva de spus despre o seamănă de-a ei. De-l întrebi pe un bărbat, prieten al tău să zicem, ce crede despre altul, necunoscut, care tocmai ce-a intrat cam neobservat într-o sală mare, gemând de lume, prietenul o să te-ntrebe şi el, buimac: „Care, mă, cine?"

Aşa ceva nu vor face nicicând cucoanele ori duduile.

Când văd pe una mai slabă ca ele, zic: „Vai, săraca, poate-i bolnavă. Ce-or fi văzut, dragă, bărbaţii la ea, nici n-ai pe ce să pui mâna, cum se cuvine la o femeie..."

Dacă aceea e mai trupeşă decât privitoarele, se-ntoarce roata: „Aoleu, se vede că-i plac dulciurile. Ar trebui să se mai abţină, tu, că se face de râs cu rochiile astea strâmte, la greutatea ei..."

Când fac cunoştinţă cu o femeie atrăgătoare, damele o compătimesc pe-ntrecute, căci „degeaba ţi-a dat Dumnezeu frumuseţe, dacă nu s-a-ndurat să-ţi lase şi nişte minte. Şi uite-o cum se mai bate cu pumnii în pieptul de silicon..."

Dimpotrivă, dacă cealaltă bubuie de deşteaptă, dânsele tot strâmbă din nas: „Mda, ceva-ceva o duce mintea, însă ce păcat că-i urâtă ca porcul..."

Una în jurul căreia roiesc vrăjiţi bărbaţii e mai mult ca sigur uşuratică, prostovană, prefăcută, rea de muscă...

Alta de care nu se lipeşte niciun curtezan este pesemne, comentează expertele, răutăcioasă, zgârcită, ciudată, frigidă...

„Ai văzut-o, dragă, cum se îmbracă?" se-ntreabă unele pe altele când apare câte-o duduie cu haine de firmă, pantofi și poșetă la fel, bijuuri de Paris. „Țoapa tot țoapă, habar n-are să le asorteze. Și sub astrahanul ăla e tot o oaie..." Sau, o altă variantă populară: „Normal că-și permite țoalele de pe ea, la cât fură bărba-su..."

Dacă, în schimb, trece una mai sărăcuță, știu și eu, cu-o rochiță de stambă și niște pantofi încălțați a doua oară: „Lasă-mă, fată, că nici pe mine nu mă dau banii afară din casă, dar am am bun simț când mă-mbrac să ies în lume. Doar nu suntem cerșetoare..."

Când au de-a face cu vreo prietenă, vecină, cunoștință, care pare că-și dă mai multă osteneală în gospodărie decât dânsele, o taxează și pe-asta: „Gospodină-gospodină, dar ce mai știe altceva, sărmana, decât coada cratiței? Și-a mâncat viața..."

Iar despre alta care n-a fiert în viața ei un ou tare, că trebuie să-și ocrotească minunățiile de unghii lăcuite: „Hai, că-i chiar nesimțită. Mereu îl văd pe-al ei cu sacoșa la piață. Păi eu n-aș avea manichiură? Însă unui bărbat trebuie să-i speli, să-i calci, să-i gătești..."

Dar dacă, Doamne ferește, să presupunem, se ivește la un moment dat una și frumoasă – și deșteaptă, și gospodină – și elegantă, nici prea slabă, nici prea grasă, cu mare succes la bărbați și bogată de-nvârte banii cu lopata? Ce ne facem acum, fetelor?

Ei bine, geniul feminin nu se află la ananghie nici într-un astfel de prilej. S-a născocit ceva și pentru o asemenea arătare: „Secretul succesului ei e că și-a folosit fundul cu cap. Dar știu de la cineva sigur, nu pot să vă spun de la cine, că sub spoiala asta de fericire se-ascunde o tragedie îngrozitoare... Vai și-amar... Numai în pielea ei n-ai vrea să fii..."

Să împingem acum lucrurile și mai departe, închipuind o altă candidată, care însumează, dimpotrivă, toate lipsurile ce pot face nefericită o femeie: e urâțică, nu prea o duce mintea, se poartă mai mult șleampătă, cu gătitul, spălatul și călcatul nu se omoară, nici bani n-are, iar la asemenea paradă, lesne de-nțeles, nu vezi picior de pretendent în preajma ei, pe-o rază de-un kilometru.

Nici nu trebuie să ne sforțăm prea tare imaginația, căci astfel de cazuri se ivesc, din păcate, destul de des în lume.

Ei bine, asta e femeia ideală, pe care imediat neobositele observatoare o iau sub aripile lor ocrotitoare, o îngrijesc și-o povățuiesc, îi îndrumă pașii, o mai ajută din când în când cu vreun fleac de bluziță („nu mai mult, să nu-și ia nasul la purtare"), o feresc de bărbați ca de pojar, într-un cuvât și-o fac cea mai bună prietenă.

Ce spun ele? Mai bine taci și-ascultă-le...

Într-adevăr, Flocea Capon îi scosese în mai puțin de două ceasuri din arest, plouând cu șpăgi de-i făcuse ciuciulete pe toți lefegii din aparatul de poteră. Dar chiar și-așa, tânărul Neluțu Borangic apucase să vadă cu ce se mănâncă preventivul și aproape să se scape pe dânsul de frică. Noroc cu haiducul, care-l îmbărbătase necontenit.

– Astfel de pățanii ai să mai pățești, dar ele sunt trecătoare „ca nouri lungi pe șesuri".

Rămăsese de bună seamă într-o fază eminesciană.

Merseră să prânzească la „Terasa mieilor", în Plumbuita, așa cum se cuvine după un tur al arestului, cu toate că peste noapte se îndopaseră la greu. Dar potera face întotdeauna poftă de mâncare.

Când îi văzură chelnerii la țol festiv, se porni focul sub cazanul cu ciorbă de burtă și se aliniară mititeii pe plutoane.

Iar cei doi se așezară la o masă mai ferită, care nu se clătina prea mult. Cine unde-i grăbea?

– Iată-mă-s, cugetă cu voce tare Ucenicul, fugărit după numai o vreme cum n-am fost fugărit eu în întreaga mea viață de la Turceni. Poterile matale sunt cu ochii pe mine ca pe butelie, de când ne-am însoțit amândoi. De-ajuns să ne zărească undeva împreună că și trebuie să-mi iau picioarele la spinare unde văd cu ochii. Sumedenie de doamne necunoscute m-au fugărit azi-noapte de era să-mi dau sufletul. Iar chinezul Miang Ling Ciang crede că am ceva cu fiică-sa, vrând să-mi pună bunătate de piele la saramură. Și, în ciuda celor două sute de kilograme ale sale, nu mi se pare deloc lipsit de sprinteneală. Nu-l mai trec la socoteală pe Taica Mitrea, cusătorul, care era cât pe-aci să-mi pună pirostriile cu sărmana sa struțocămilă, și de la care a trebuit să fug în toiul nopții, ca un hoț. Viața mea de-acuma e toată numai o fugă. Măcar dacă la linia de sosire aș afla-o pe drăguța de Petro...

Și sfârșind acest trist discurs rostit dintr-o suflare, făcu o asemenea mutră că haiducul scuipă ciorba, înecându-se de râs.

– Ei, lasă, îl consolă el, că ești tânăr și-ai picioare lungi. Eu ce să mai zic? Hai, nu te lenevi, mai bagă doi-trei mititei în mustar!

Apoi Tănase vârâ mâna în buzunarul de la piept, de unde pescui mereu dolofanul său portofel. Dar nu pentru bani îl scosese la aer, ci extrase de-acolo un card mic, verde, pe care i-l înmână solemn lui Neluțu Borangic.

– Ce-i asta? se miră tânărul.

– Un abonament pe toate liniile, o lună de zile. Dac-ar fi după mine, tot țurloaiele-ți sunt tovarășii de nădejde, dar atât m-a bătut la cap Excelsia, că ți s-a urât de bântuit orașul, că

te-ai jigărit peste poate, că ești plăpând și-o să cazi la pat (hm, hm), încât i-am făcut pe plac. Eu zic că abia acum ești în formă, dar fie, să zicem c-ai absolvit cu bine școala de mers. De azi înainte treci în clasa următoare. Ia-l, să-l porți cu cinste și să-ți fie cu noroc!

Ucenicul primi abonamentul emoționat și abia aștepta să-l folosească în următoarele sale cercetări, dar mai aveau încă multe bucate în fața lor.

Însă ce să vezi, mai pe după masă, când se-ntoarseră la palatul Prințesei Excelsia, obosiți dar mulțumiți, mlădia făptură le ieși înainte sâcâită și ascunzând în dușumele o privire oarecum rușinată, le spuse următoarele.

– Bine c-ați venit, că nu mai știam de unde să vă iau. Dragul meu Tănase, tu mă știi de mulți ani. Când e să pun inimă în ceva, nu mă zgârcesc, o pun toată. Cred că ți-am dovedit asta de-atâtea ori, iar acum și de copilul acesta (!) m-am legat tare. Dar soarta nu le potrivește pe toate așa cum am dori noi...

– Nu te mai învârti atât în jurul trenei, Alteță, o opri vesel haiducul, spune-ne odată ce-ai de spus. Trebuie să ne găsim alt hogeac?

Prințesa încuviință îmbujorată, tot cu privirile-n dușumele.

– Doar o vreme, iubite Vlăsia, doar o vreme. S-a-ntâmplat că azi dimineață iar a venit nebunul de Mureșul, deși încă nu se făcuse săptămâna. Tot cu toporul și de data asta a adus un ferari, o bomboană. Am rămas cu gura căscată și cu ochii lipiți, mai ceva decât Neluțu când cu cadilacul. Și ce crezi, dragă, după ce-și face strigăturile, odată ridică toporul și zdrang! în bara de protecție a minunatului meu ferari. Firește

c-a făcut-o praf și-a sărit și niște vopsea de m-a-njunghiat la inimă...

– Mare-i puterea dragostei, râse iar Tănase. Iar Mureșul se vede că s-a hotărât în sfârșit la fapte mari. Dar stai, cum adică „minunatul meu ferari"?

– Păi... spuse Prințesa cam agasată, nu zice, dragă, mereu, că toate-s ale mele? Că mi le pune la picioare dacă-i mai ofer o șansă? Firește că mă-ngrijorează să-mi văd parcul auto în pericol.

– Care va să zică te-ai hotărât, pentru protejarea investiției, să-i dai șansa a doua. Dar de ce vine Mureșul la Prințesă și nu se duce Prințesa la Mureș?

De data asta, Excelsia nu numai că ridică ochii, dar și trimise cu ei un asemenea fulger că Neluțu îl crezu pe Tănase scrum și cenușă.

– Cum adică, drăguțule, o femeie la numele și valoarea mea să fie văzută intrând singură, seara, în casa unui bărbat? Ce-ar zice presa mondenă? I-am pus clauză: mori să mă vezi – vii noaptea după unșpe și-o ștergi frumușel înainte de crăpatul zorilor. Vrei – bine, nu – *adieu et jamais couché avec...*

Ucenicul se uita când la unul, când la altul și fiind băiat isteț pricepu că, deși nu știa boabă, franțuzeasca asta nu era a bună.

– Adică... șopti el, înseamnă că trebuie să mă mut iar?

Frumoșii ochi princiari se umeziră sub încondeială.

– Numai câteva săptămâni, până-i scot Mureșului gărgăunii din cap și-l dau pe brazdă. Pe urmă vii înapoi, dacă nu cumva o găsești pe iubita ta Petronela. Ăstimp, ți-am aranjat la o amică de-a mea, stailista Gina Gândeac, care ține salonul „Moțul șic".

– O să fie de toată pomina, se hlizi haiducul, auzind numele.

Iar tânărul Borangic căzu din nou pe gânduri, socotind.

– Întâi Petronela... Apoi domnișoara Huy... Acum și Prințesa... Oare câte femei or să mă mai părăsească?

Salonul „Moțul șic" se găsea la acea vreme pe strada Știucii, cum treci podul prin spatele pieții Delfinului, pe-o insulă a lacului Pantelimon. Se mutase de multe ori, dar cum pe această insulă toate ulițele au nume de pești, până și temutul Fisc se-ncurcase, pierzându-i urma în câteva rânduri. Strada Somnului... Strada Crapului... Strada Păstrăvului... Și tot așa.

Însă clientele fidele nu se rătăceau, găsind-o mereu pe stailistă, care le aranja coafurile – cele mai importante avuții ale lor, după care urmau doar la mică distanță consorții.

Această Gina Gândeac le ieși în întâmpinare Prințesei și lui Neluțu Borangic, purtând pe cap un incendiu mistuitor.

– Mmmoa! Mmmoa! se pupară femeile în aer, iar Ucenicul primi și el la sărutat un dos de palmă înmiresmat.

– Ăsta e? întrebă stailista, deloc supărată de aspectul general al tânărului. Cu un retuș – două pe claia asta de păr, scoatem din el un mic gigolo, să le bage pe babele mele-n călduri. Dar cu ce l-ați spălat, dragă, cu gaz?

Prințesa gunguri înveselită.

– Hai, mă Ginuțo, că-mi sperii copilul...

– Las' că facem leu din el... Fată, să știi că dacă nu erați tu și Tănase eu nu-mi luam belea pe cap. O să-i aranjez în cămăruță, unde ținem șampoanele, bigudiurile americane și periile. Dar din când în când să mai iasă și el să dea o mătură la părul de pe jos, ca un angajat, să nu-mi scoată scorpiile vorbe că mi-am tras puișor în așternut.

Iarăși se sfecli la chip Ucenicul.

– O să iasă, că-i băiat harnic și cuviincios.

– Nici prea cuviincios nu-i bine, mormăi stailista Gina Gândeac.

– Mmmoa!

– Mmmoa!

Neluțu începu măturatul chiar de-a doua zi, printre picioarele clientelor. Cum era rușinos și ținea ochii în podea, la început nu văzu decât mătura, sumedenie de buclișoare de toate culorile curcubeului și pantofii femeiești, perechi-perechi, din care răsăreau ba niște glezne fine, ba altele mai osoase, ba adevărate buturi de fotbaliști, cu brobonele de la severa epilare. Acestor glezne le lipea diverse glasuri, în timp ce doamnele ciripeau, comentând de toate.

Văzându-l nou, ele se abținură o vreme, cam zece minute, după care se năpustiră pe dânsul ca vulturii pe porumbel.

– Dar de unde-ai răsărit, pui mic, așa frumușel și cumințel?

– Mămica te lasă să lucrezi la un loc cu atâtea doamne drăgălașe?

– Vai, uită-te cum s-a-mbujorat! Hai, scumpete, mai fă o dată pentru tanti!

– E adorabil, fetelor, ce mi-ar plăcea să am și eu unul din ăștia pe-acasă...

– Să ți-l mănânce ursul de Stamatescu de viu, ha-ha-ha!

– Lasă, dragă, că-l ascunde-n dulap, cum e așa cuminte, și-l scoate numai când are nevoie!

– Păi ea are nevoie tot timpul nu știi? Ha-ha-ha!

– Ginuțo scumpă, nu-l dai, fată, cu-mprumut?

– Cu ora sau pe abonament? Că-i cam plăpând...

– Ce plăpând, nu vezi cum strânge coada măturii?

– Și ce coadă! Mare, tare și dreaptă! Ha-ha-ha!

Se prăpădeau de râs și, fiind fumătoare, de câte ori trecea prin dreptul uneia primea în nas un norișor de tabac. Mai de voie – mai de nevoie, trebui să le privească și-n ochi. În fața lui se etală atunci o frumoasă galerie de doamne stilate.

Era madam Bârsan, care îngropase trei bărbați angrosiști și se pregătea să facă la fel cu-al treilea. Zoe Stamatescu, limba cea mai ascuțită pe trei cartiere, consoarta miliardarului din salubritate. Florica și Veronica Marcu, gemene, surorile lui Marcu, vestitul șef din primărie. Cici Dragomirescu, nevastă de comisar cu experiență, pe informațiile căreia își verificau toate bârfele. Aceasta schimba un permanent după altul, iar la săptămână altă culoare. Și încă vreo două, care nu ziceau nimica, dar râdeau cu devotament la tot ce se spunea în salonul „Moțul șic".

Întărâtate de prospătura ce le trecea prin fața ochilor, doamnele prinseră a se scoate în evidență pe-ntrecute. Colo se căsca abisul unui decolteu dantelat, în care dacă te uitai te lua amețeala și puteai să te prăbușești. Dincolo poala unei rochii își lua avânt și urca nestăpânită până, hăt, deasupra tivului de chiloțel. Iar încoace ori se mai desfăcea un fermoar, ori mai aluneca o breteluță... Ce mai, cât stăteau ele sub căști, ori cu șampoanele-n cap, se petreceau de-acestea sumedenie, încât Ucenicul simțea că-și pierde mințile și mânuia mătura cu-atâta vârtoșenie că ziceai că-i paloș.

Însă mătura mai departe, zi de zi, ca să-și merite adăpostul și nu numai. Stailista Gândeac le împărtășise „fetelor" povestea despărțirii celor doi iubiți, Neluțu și Petronela, adăugând de la dânsa multe înflorituri.

– Neluțule, îi zisese într-o seară, după încheierea programului, nu fi prost. Damele au ochi și urechi peste tot, iar

amicii și cunoștințele lor ar alcătui lesne un corp de armată. Dacă gagică-ta mai e încă în București și n-a ajuns prin Italia, Turcia ori mai știu eu unde, astea ți-o dibuie imediat.

Într-adevăr, clientele îmbrățișară povestea de amor cât ai clipi. Aceste făpturi de pradă, în stare să stoarcă și ultima picătură de bârfă dintr-o victimă ce le pica în gheare, se scremură un pic și, minune, vărsară câteva lacrimi, ținute pesemne în rezervă prin cine știe ce cotlon al sufletelor uscate. Romantismul situației, leșinătură pe care altfel o batjocoreau la altele și chiar între ele, le dăduse gata. Promiseră solemn că vor face totul ca să dea de urma misterioasei Petronela, punându-și în funcțiune relațiile.

Și-astfel, Neluțu Borangic prinse să mature mai voios, făcând adevărate minuni cu instrumentul muncii sale. Era din nou plin de speranțe.

Dar într-o bună zi se petrecu un incident care amenința să schimbe bunul mers al lucrurilor.

Era într-o după-amiază din cale afară de productivă la salonul „Moțul șic". Scaunele și căștile erau toate ocupate, ba chiar pe o băncuță mai așteptau vreo trei cliente noi, care încă nu apucaseră să se integreze spiritului. În văzduh zburau bârfele ca viespile dintr-un cuib zdruncinat. Și ce nu se analiza în după-masa aceea?

Situația politică externă, extrem de încordată („Dragă, dacă iese război, eu mă mut la vila de pe Riviera"); ultimul divorț al fetei lui Corneanu; recesiunea, ce este ea de fapt și dacă se mai întoarce; Oproiu o bate pe nevastă-sa de-o rupe; America, mapamondul, terorismul; nu Oproiu o bate, fată, are ea un amant care o-nvinețește; o să avem încălzire globală sau glaciațiune; Mihăileasca nu recunoaște c-a intrat la menopauză. Și câte altele...

Productivitatea salonului se vedea și pe munțișorii de păr pe care-i adunase din loc în loc măturătorul Neluțu Borangic, socotind să-i reunească într-unul mai mare.

Pe negândite, o mână înhăță coada măturii pe care o manevra Ucenicul cu atâta știință. Ridicând ochii, tânărul se pomeni față-n față cu doamna Cici Dragomirescu, clienta cea mai experimentată a salonului. Aceasta tremura ca la un ger mare, cu toate că prin ușa întredeschisă răzbătea dogoarea de pe strada Știucii.

– Vă rog să dați drumul cozii, ca să mătur mai departe, spuse Neluțu sfios.

Atunci doamna Cici izbucni într-un plâns cu spume. Lacrimile îi curgeau șuvoi pe babețica ce i-o prinsese stailista la gât, iar hohotele ce-i izbucneau nestăpânit pe gura larg căscată îl umplură iute pe tânăr cu scuipați mici, dar deși.

Ucenicul se sperie. Toate celelalte persoane din salon tăcuseră, uitându-se avide, să nu scape nimic din cele ce se petreceau. Din când în când, perechi-perechi, doamnele se priveau cu subînțeles, zâmbind subțire. „Ți-am spus eu..." Pentru dânsele, era o adevărată mană cerească.

– Haideți, doamna Cici, vă rog eu frumos... mai făcu Neluțu o încercare.

Dar Dragomireasca se lăsă în genunchi, fără să dea drumul măturii, și începu să culeagă, cu mâna liberă, câte-un smoc verzuliu.

– Buclișoarele meleee! hohotea ea mai departe. Unde vă duceți vo-oooi? Ce-o să se-aleagă de vo-oooi? Aoleu, buclișoarele meleee...

Stailista Gândeac veni să gestioneze criza.

– Hai, mă Cici, ce dracu', că e numai păr. Crește altul la loc.

Doamna se puse însă și mai tare pe bocit.

– Nuuu! Că nu mi-am luat rămas bun cum se cuvineee! Nuuu!

Când colo, de pe unul din scaunele de la cască, Stamateasca sâsâi veninos:

– Las-o, dragă, să-și ia la revedere, că la cum îi cade nici chiar tu n-o să mai poți drege nimic într-o lună. Îi ia Dragomirescu o perucă de la turci.

O goarnă militară n-ar fi sunat mai bine semnalul de atac.

Într-o clipă, cu un răget de groază, Cici dădu drumul măturii și se ridică, gata să se repeadă în beregata blasfemiatoarei. Dar aceasta, pregătită deja sub babețică, năvăli ea prima, în puțina verdeață rămasă după tuns pe creștetul adversarei. Ucenicul și mătura lui se pomeniră la mijloc.

Clientele se împărțiseră în două tabere, susținând ba pe una, ba pe alta dintre combatante. După scena de adineaori nu cutezaseră să spere și la o bătaie, însă iată că bunul Dumnezeu le-ascultase rugile. Tânărul Borangic le tot implora pe luptătoare, cu glasul pierit, să se liniștească, dar degeaba. Atunci, mai mult ca să se ferească de ghearele ce tot scânteiau prin fața ochilor săi, cuteză a o împinge ușurel pe Zoe Stamatescu. Încăierarea se stinse într-o clipită.

– Ce faci, mă, bolborosi înfricoșător împinsa, dai în mine? Nemerni... cu... le...

Nu se mai auzea nici musca în salonul „Moțul șic".

– Da' chiar, dragă, ce obraznic, spuse și madam Cici, numai zâmbet. Ia uite ce pui de șarpe și-a adus stailista. Gino, ai grijă, fată, că ăsta-ți violentează clientele de nu mai ridici capul în biznis. Ia să-i zic eu lui Dragomirescu să-l cerceteze un pic, că de când l-am văzut mi-a părut cam golan...

Capitolul 10

În care Ucenicului i se oferă ajutor din lumea minunată a feisbucului.

Amețit de poveștile de succes pe care le-nșiră ca pe mărgele programele și filmele de la televizor, tu crezi, Ucenicule, că sculele cele mai tari cu care se cucerește femeia sunt banii, puterea, faima. De la un tocșou la altul, de la o manea la cealaltă, din moft în balivernă, crește-n puietul din ziua de azi credința că nu sunt pe lume afrodiziace mai puternice ca limuzina, carnetul de cecuri, scăunelul de senator și șleahta badigarzilor. Dacă un bărbat le întrunește pe toate acestea, stolurile de doamne și domnișoare, care mai de care mai mondenă, dau din aripioare să migreze găgăind spre tropicul reședinței sale.

Ei, dar nimeni nu e vinovat că se naște copil... Însă noi știm alta, tinere Borangic. Ispita adevărată, magnetismul, nu stă-n lucruri, ci mai ales în gânduri și drept urmare în vorbe. Nu flecăreala fără noimă, firește, calpă, seacă, dar vorbele iscusite, cărora nu li se poate împotrivi niciuna din femeile ce-și merită numele. O juca și averea rolul ei, nu zic, însă el este unul de mâna a doua, greu de premiat cu Oscar.

Vorbele măgulitoare, dacă știi să le-alegi și să le drămuiești, sunt acelea care, intrând prin urechi, umplu sufletul femeii de mulțumire și îndestulare. Ele prind zgaibă pe rănile vechi, deschid altele noi, suflă aur peste simțăminte și amintiri de plumb, dar mai ales iscă o așteptare neostoită, un soi de lăcomie, sete care nu se stinge deât sorbind neîncetat, ca să se aprindă iar, imediat după ce-au fost înghițite.

Dacă ești înzestrat cum se cuvine, vorbele iscusite pot fi spuse în fel și chip. Cu toate astea, credința mea este că ele merită bună cuviință, fiind fie rostite cu gura, dinaintea femeii căreia-i sunt hărăzite, fie așternute cu meșteșug pe hârtia albă a scrisorii.

Am avut mai demult un discipol pe care mi-am dat osteneala să-l învăț câte ceva din cele ce-am deprins eu însumi în acest tărâm întortocheat și gingaș. Pot spune, fără să mă laud prea mult, că după numai un an de zile făcusem din dânsul, cu stăruință când mai blândă, când mai aspră, un mic meșter al vorbei. În ultimele săptămâni, cum ar veni vremea de practică, mergeam amândoi la felurite întâlniri și-l lăsam mai mult pe el să vrăjească. „De minune să-ți fie, scumpe Tănase, îmi ziceau unele din femei, cu ochii holbați, iscusit tovarăș ți-ai găsit..." „Ce semizeu...", spuneau după aceea, privindu-l de la brâu în jos. Dar pe vreo două tot le-am prins cum îi vârau prin buzunare hârtiuțe cu numere de telefon.

Ce se-ntâmplă... Nu l-am mai văzut vreo câteva luni. Când ne-am întâlnit iar, mergea țanțoș pe trotuar, cu câte-o damă atârnată de fiecare braț, iar în urmă, la distanță cuviincioasă, veneau încă vreo trei, tânjind să se facă loc liber.

„Ei, bărbate, l-am băgat în seamă, văd bine că ți-a priit ce te-am învățat."

„Maestre, mi-a zis (îndatorat, ce-i drept), m-ați făcut om! Mi-ați binecuvântat viața. Nu mai fac față la doamne și

domnișoare câte mă asaltează. Trebuie să le scriu programare și, cinstit să fiu, uneori nu sunt de invidiat. Mă văd nevoit să le dau dilit din lista de prieteni, ori chiar să-mi schimb conturile și să fac altele, pe nicneimuri."

„Ce dilit? Ce conturi? Ce nicneimuri? l-am întrebat aiurit, dar cuprins de-o sumbră presimțire.

„Cum, maestre, iertați-mă, în ce secol trăiți? Conturile de feisbuc. Imeiluri, ceat, saituri, bloguri... Credeți c-aș putea desfășura această industrie a seducției fără mijloacele mileniului trei?"

„Adică..."

„Adică îmi trimit vorbele iscusite, datorate neprețuitei dumneavoastră învățături, pe calea internetului, la orice oră, oriunde, instant. Lucrez și trei-patru doamne deodată!"

Ca să n-o mai lungesc, l-am părăsit chiar în clipa aceea, după care am dat peste tot de veste că i-am retras titlul de discipol și absolvent al învățăturilor mele.

Vorbele închinate femeii pot fi nenumărate, ca stelele din cer, ori grăunțele de nisip de pe malul mării. În afară că sunt sumedenie acelea de temelie, cu imaginație visteria lor poate fi sporită, prin puterea creației, aș zice artistice. Poți să le-nveți papagalicește pe-ale maeștrilor, sau poți să ți le născocești pe-ale tale, fără teamă că vreodată ar seca puțul. De-aceea n-aș ști de unde să încep ca să-ți dau pildele după care văd că tânjești.

Există însă una, între aceste vorbe iscusite, o nestemată între juvaeruri, un luceafăr între aștri, care nu dă greș niciodată, potrivindu-se oricând și oricui. Vorba aceea sună așa: „Ești frumoasă..."

Trupul femeii urâte este în această lume a noastră și mânăstire și pușcărie... Tu spune vorba ce ți-am destăinuit fiecărei femei în parte, de destule ori, și-o vei vedea cum înflorește

pentru tine. Spune-o frumoasei, urâtei, slabei, grasei, fetei ori babei, bogatei ori săracei. Nu vei da greș, nu vei afla împotrivire. De fiecare dată îți vei zice, precum Casanova ăla: „Am făcut-o și pe-asta...”

Câte una, care se lasă mai greu, va zice: „Eu, frumoasă? Dar nu vezi ce nas mare am? Părul mi-e ca mătura, dinții de cal, buzele subțiri, țâțele lăsate. Pe deasupra merg crăcănat și nici suflarea n-o simt de roze...” E drept că sunt unele femei atât de urâte că nici geniul nu le mai salvează. Atunci tu vei spune fără să clipești că frumusețea adevărată vine dinăuntru și nu ține seama de fleacurile pe care le-a înșirat dânsa.

Ce nu poți și nu trebuie să-i spui femeii care-ți place, dar încă nu te place? Asta-i floare la ureche: nimic din ce n-ar vrea ea s-audă.

După pățania de la „Moțul șic” Neluțu Borangic căzu iar în putina cu melancolie, de astă dată una mai pântecoasă, ca pentru zaibăr. Firește că stailista Gândeac îi făcu vânt cât ai zice „freză” și chiar el se grăbi s-o șteargă, să n-aștepte ca madam Dragomirescu să-și aducă de-acasă ditamai comisarul. După ultima clientă (una nouă, cu păr de sârmă, ce stricase două foarfeci), Gina îl scoase binișor pe trotuar și-i puse rucsăcelul în brațe, oftând de vreun vis erotic neîmplinit.

– Spune-i lui Tănase că eu atâta am putut să fac...

Dar când el se-ntoarse să plece, îl ciupi o dată de fund de-l învineți.

Ei, încotro, din nou, Neluțule?

Treaba nu se dovedi însă atât de încurcată. Haiducul fu găsit lesne, potrivit planului de rotație a cârciumilor, și-l liniști la o iahnie cu ciolan și murături, din cele împăciuitoare.

– Mai bine așa. Te-ai fi tâmpit curând între cotoroanțe, ba și mai rău, ai fi ajuns să crezi că și-acelea-s femei.

Îi spuse că încă nu s-a făcut loc la Prințesa Excelsia, dar în doar vreo două-trei zile se vor putea întoarce la ea. Ucenicul se feri să întrebe despre fărâmătorul de mașini scumpe.

– Până una alta, uite, s-a ivit cu noroc ceva provizoriu, numai bun să treci și de hopul ăsta. Un tânăr pe care l-am scos odată dintr-un bucluc a rămas singur acasă pentru o săptămână, ta-su fiind conțopist pe la ambasada Kârgâstanului. Auzit-ai tu de Kârgâstan?

– Nu, recunoscu Neluțu.

– Ei, auzi acum și diseară dormi acolo. Nu în Kârgâstan, ci la locuința ăstora. Băiatul e cam de vârsta ta, numai cu vreo șapte ani mai mare. Student.

Așa că, spre seară, după o masă copioasă și leneșă, Ucenicul o porni iar după mentorul său, ținându-se strâns de rucsăcelul de care nu se despărțise nicio clipă de la-nceputul fugilor sale bucureștene.

Nu merseră prea mult, că și intrară pe-un bulevard nici prea lat, nici prea strâmt, dar lung de nu i se vedeau capetele și tivit tot cu arbori din cei mai făloși, dinaintea unor case boierești cu unul sau chiar două etaje, nu mai mari. Încă o dată, Neluțu Borangic privea și se minuna.

– Fie că frumoase clădiri, cugeta el cu glas tare. N-am habar cum se va sfârși aventura aceasta a mea, însă știu că m-am săturat de privit în orașul dumitale, neică. Iar dacă va da Dumnezeu și-o voi găsi până la urmă pe scumpa mea Petro, așa o casă aș vrea să ne facem împreună, s-o locuim.

– Și s-o umpleți cu plozi, nu? i-o-ntoarse cam zeflemitor haiducul. Ce rost să-ți faci ditamai căsoiul, să-ți iei pe cap griji și angarale și tot la trei-patru zile să ți-o vezi plină ochi

de fufe și bețivani, chefuind neobosiți, lăsând în urmă-le, după ce mai scapă câte-o furculiță de argint prin buzunare, un balamuc de vase murdare, pahare rujate și mucuri de țigări? Nu mai bine îl lași pe altul să și-o facă, să stea la el angarele și banul cheltuit, iar tu să fii oaspete de câte ori ți se năzare?

– Mai bine, încuviință Ucenicul. Dar cum îi zice bulevardului ăsta?

– Dacia. Și cu tot numele lui falnic, o să ostenești zadarnic căutând pe-aici vreun picior de dac. Uite colo ambasada Sudanului. Dincoace, ambasada Belgiei. Ceva mai la vale, pe mâna stângă, Cehia și Japonia, iar peste drum de ele, un pic ferit, consulatul Belizelor, niște insule de pe lângă Cuba. Nu mai zic de altele, că nu-mi vin toate acuma-n minte, dar în capăt de tot e și ambasada Turciei. Aferim!

Neluțu îl asculta fermecat.

– Am ajuns îl anunță haiducul. Aici, în blocul ăsta frumos, de diplomați.

Intrară ca la ei acasă, pe lângă portarul care-l salută militărește pe Vlăsia, și luară liftul până la etajul al șaselea. Acolo sunară la o ușă mare de nuc ferecat, care se deschise îndată.

– Neică Tănaseee! zbieră un găligan de vreo doi metri, slab ca sfoara, de parcă ar fi fost tras de-amândouă capetele, ca să fie lungit. Mare bucurie îmi faci călcându-mi pragul!

Se îndoi tare de mijloc, luându-i în brațe și-i pofti să intre, ceea ce ei și făcură, pășind cu mare atenție, să nu pățească ceva.

– Fă cunoștință cu Iuliu Paște Junior, din neamul Paștilor, Neluțule, zise haiducul. Ăsta-i Neluțu, ucenic de-al meu.

– Atunci asta-i casa lui, îi anunță voios tânărul de sfoară.

Camera mare, unde intraseră și-n care cu greu ghiceai un soi de sufragerie, aducea cu balamucul pomenit de Tănase Vlăsia nu multă vreme înainte. Turnulețe de farfurii se clătinau la tot pasul, amenințând să se prăvale pe trecătorii imprudenți. Noroc că erau de plastic. Din ele picurau în răstimpuri ba o linguriță, ba o bucată de cârnat, ba fulgușori albi de frișcă. Pe podele se-nșirau ca soldații în linia de bătaie, afară de cei răpuși, sumedenie de pahare, mai pline ori mai goale. Bere trezită, vin acrit, uischi de cel clocit, lichioruri zvântate pe parchet. Iar din puzderia de scrumiere cu vârf, orice adiere stârnea mici avalanșe de mucuri și scrum.

– Chef mare, răspunse Iuliu fețelor uimite, făcându-le cu ochiul. Neică Tănase, șezi, te rog! Neluțule, vezi ce mai găsești prin farfurii, că ți-o fi foame!

Mătură cu lungile-i mâini două fotolii pentru oaspeți, și-și făcu un pahar întreg din mai multe pline pe sfert, cu votcă, bere și vin.

– Îți mulțumesc, Lungimea Ta, spuse haiducul, dar am afaceri de care nu mă pot rupe. Ai grijă de tânărul ăsta al meu, aciuiește-l într-un locșor unde să poată dormi fără grija de-a fi strivit sub farfurii și ascultă-i pașul. Poate vei fi în stare să-i întinzi o mână de ajutor, cum și ție ți-a fost întinsă altădată.

– Îl culc la mine-n cameră, sări Paște Junior. Ca pe fratele meu am să-l țin și-am să-l ajut. Mergi fără grijă, neică.

– Mă duc acuma. Rămâneți sănătoși!

După ce ferecă ușa de nuc în urma haiducului, tânărul sentoarse cu ochii sticlind, căci dăduse paharul peste cap chiar în prag, la despărțire.

– Neluțule, grăi, călăuzindu-l pe Ucenic prin capcanele sufrageriei spre o altă cameră, simte-te ca la tine. Fă un duș, râcâie prin cratițele frigiderului, uită-te la televizor, culcă-te

dacă vrei. Trebuie să plec și eu, la o întâlnire. Tu stai fără grijă, că suntem numai noi doi. Bătrânii au plecat o săptămână la Bișkek, capitala Kârgâstanului. Când mă-ntorc, să-mi povestești de-a fir a păr necazul tău.

– Am înțeles, spuse Neluțu Borangic.

Nu se-arătase Iuliu Pește Junior până la ziuă. Ucenicul își așternuse hainele cum se-nvățase și-adormise tot așa, pe-o pernă, dar cu rucsăcelul sub cap. Pe la opt ceasuri, îl sprijini de subsuori pe noul său amfitrion, călăuzindu-l el de data asta, printre turnulețele de farfurii și scrum.

– Nu, că nu mă culc, îi spuse răgușit tânărul. Fă-mi numai un pahar cu ceva, să mă dreg. Apoi așează-te lângă mine, la povestit.

Ucenicul îi alcătui un cocteil după capul lui și după prima strâmbătură a lunganului își zise c-a nimerit-o. Îmbărbătat, se-așternu la istoriile cu Petronela, depănându-le din suflet. Iuliu deschidea ochii din când în când, clipind des.

– Doar îmi odihnesc pleoapele, se scuză el și dacă ți se pare că auzi și-un mic sforăit, e că-mi mai intră câte-o picătură de cocteil pe nas. Te pricepi să le-amesteci, prietene...

Dar după vreo jumătate de ceas, tocmai când Neluțu începuse să se-ntrebe dacă să-l fluiere ori să-l zgâlțâie, sări ca ars în picioare, pocnind din palme.

– Gata, s-a făcut! Stai fără grijă, bărbate, că fata-i ca și găsită! Îți spun că n-o să treacă trei zile și-o să vă-ntreceți la nebunii și ghidușii în patul de-alături, pe care vi-l pun la dispoziție.

Neluțu Borangic se înfioră tare la această imagine nemaivăzută, pe care nici în visele sale cele mai îndrăznețe nu cutezase s-o zugrăvească. Simți că speranța renaște în dânsul ca pasărea feonix din cenușă. Dar cum? Cum ar fi posibil?

– Simplu, răspunse Paște Junior, toate încurcăturile din lume se descurcă la un chef. Nu-nțelegi? Dacă trimit veste prietenilor mei, unul câte unul, m-apucă Anul Nou. Mai bine-i chem pe toți la paranghelie și le dau temă de casă. Până acum ori ai întrebat pe cine nu trebuia de Petronela ta, ori te-ai bizuit pe doar slabele-ți puteri, în acest oraș care te-nghite de viu. Eu adun sumedenie de amici care și ei cunosc, fiecare, mulți alți amici, care... O rețea uriașă, ca un năvod din care nu scapă nimeni, pricepi?

– Pricep, făcu Neluțu covârșit.

Așadar asta era temuta rețea de socializare de care auzise pe unii și pe alții, mai pricopsiți, din Turcenii Gorjului. Căscase gura la ei și se-ntrebase mereu ce va să zică, ce putere poate să aibă asemenea împletitură. Și-acum, uite-o. Unde-i unul nu-i putere la nevoi și la durere, dar unde-s mulți...

Hora Unirii.

– Doar ce trag iute un duș și m-apuc să-ți fac un eveniment pe feisbuc, iubite suferind. Numai o rugăminte am și eu la tine. Strânge un pic pe-aicea, să facem ceva loc pentru petrecăreții ce vor veni, cu toții prieteni ce-or să-ți sară-n ajutor.

Dușul și crearea evenimentului ținură vreo două ceasuri, iar Neluțu se bucură că are destulă vreme să dezgroape sufrageria de sub ce era îngropată. Spălă farfurie cu farfurie, neștiind, sărmanul, că mai bine-ar fi fost să le arunce. Clăti paharele până le apucă sticlitul. Goli scrumierele și frecă podelele de le făcu lună. La sfârșit, deschise larg ferestrele, să bată pernele fotoliilor și să intre aer proaspăt. Cu ocazia asta, văzu prin copaci câteva frunze gălbioare.

Un singur gând îi cam umbrea bucuria noii încercări de-a da de Petro. Oare nu se va supăra haiducul Tănase

Vlăsia, aflând că s-a lăsat momit să folosească acest rușinos meșteșug, de legat prietenii ușurele, netrainice, al feisbucului? Dar încet-încet își zise că neica i-ar da dreptate, gândind că la suferință este îngăduit să te slujești și de-un asemenea mijloc.

În sfârșit, Iuliu Paște Junior apăru în cadrul ușii, prea scundă pentru el, radiind de fericire.

– Gata evenimentul! îl anunță radios. Hai!

Se-așezară în fața ecranului de calculator, ce-i părea acum lui Neluțu o fereastră fermecată, pe care se vedeau numai lucruri minunate. Studentul îi prezentă rodul ostenelii sale pe feisbuc.

– „Eveniment!" psalmodie dânsul. „Titlu: Adu-i-o lui Neluțu pe bunăciunea Petronela! Locul: Clubul Iuliu, Bd. Dacia, blocul diplomatic, etajul 6! Data: astă-seară! Grăbește-te să fii acolo pentru cheful vieții tale și să comiți o faptă bună! Adu-ți de băut (obligatoriu), de mâncat (opțional) și câțiva prieteni! Găsește-o pe bunăciunea Petronela!" Ei, ce spui?

Ucenicul rămăsese fără glas, dar se sforță să-și revină.

– Și crezi dumneata, Iuliu, că asta îmi va fi de ajutor?

– Ba bine că nu! Nimic nu rezistă feisbucului și evenimentelor sale. Și nu există pe lumea asta secret ori taină ce poate fi ținută în preajma lui. Mie-n sută! Din gaură de șarpe o să ți-o scoată pe bunăciune!

Asta-i plăcu lui Neluțu, încât îngădui chiar și acest cuvânt, „bunăciune", alăturat iubitei sale. Cine știe, pesemne era un titlu de apreciere pentru fetele deosebite din marile orașe. Și chiar simți un pic de mândrie.

– Acuma, Neluțule, să-mpărțim treburile. Eu am s-o iau pe cea mai grea, având experiență. O să stau la calculator și-o să distribui evenimentul în cele patru zări, pe-un *friendlist* cât

mai mare. În timpul ăsta, tu dă o fugă până-n piața Gemeni, numai la vreo juma de kilometru, pe bulevard în jos, să iei legume de salăți, mezelicuri, ape minerale și plate, pâine, alune, ce-o mai trebui. Uite colea niște bani, nu te zgârci, că-s ai bătrânului Paște Senior.

– Am zburat! răspunse voios Ucenicul.

După miezul nopții, cheful era în toi. Zecile de invitați se răspândiseră în largul lor prin sufragerie, trei dormitoare, bucătărie, băi, holuri și chiar două terase, unde se-nghesuiau primejdios pe balustrade. Dar chiar dacă ar mai fi căzut vreo doi-trei, n-ar fi fost așa mare pagubă, căci veneau alții în loc, soneria clopoțind fără încetare.

– Dă muzica mai tareee! zbiera Iuliu Paște Junior, ținând paharul într-o mână și trabucul în cealaltă, cocoțat pe-o măsuță cu trei picioare, care se clătina vioaie.

Zece perechi de mâini se repeziră și dădură sculele mai tare.

Era o hărmălaie de muzici în care se împleteau niște zbierete de ajutor, bubuituri de tun, cârâituri, cotcodăceli și chiuituri, motoare de mașini, șuierături de gloanțe, crătiți și oale zvârlite pe caldarâm, împușcături, drujbe și fierăstraie, mugete, răgete și behăituri.

Pe acordurile acestei simfonii pentru surzi, unii se luptau îmbrățișați strâns, perechi-perechi, ca și cum s-ar fi ostenit să se pună voiniceşte la pământ. Alții se smuceau singuri, dând din mâini și din picioare atât de tare încât erau în primejdie să și le desprindă, lovind din zbor pe cine știe cine. Iar alții, care-și bălăbăneau capetele plecate, de la stânga la dreapta și de sus în jos, sigur nu mai erau cu multe minți la ei.

La mâncat, dar mai cu seamă la băut, parcă se deschiseseră jocurile olimpice. Rând pe rând, cădeau vechile recorduri,

doborâte de cele noi, și se-alegeau campionii la palpitantele probe de bere, vin, ori tărie. Iar turnulețele de farfurii de care scăpase Neluțu Borangic, ca și scrumierele cele îndestulate, ce întrețineau fumul gros să-l tai cu cuțitul, se făcuseră la loc.

Prin băi și bucătării se strânseseră la discuții grele intelectualii, filozofii și scârbiții de viață. Abia zărindu-se prin fum, ei se-ncontrau cu oricine, pe orice. Dacă-i bine sau e rău în Uniune (tainic cuvânt pentru Ucenic). Dacă-i mai breaz premierul ori președintele. Dacă economicul creează politicul sau viceversa. Dar și altele, ca la salonul stailistei Gina Gândeac: de pildă, cu ce bani și-a pus silicoane Oana Greuceanu. Cu banii contribuabililor, vezi bine.

Neluțu se-nvârtea și el fermecat prin toată această mulțime, minunându-se și întrebându-se când va porni campania de căutare a Petronelei. O fată frumoasă, având ochii încercănați cu albastru de Voroneț, îl opri împotrivindu-i-se cu pieptul.

– Tu ai făcut salatele acestea grozave, Neluțule? Neluțu te cheamă, nu? îi zbieră ea la ureche.

Ucenicul simți că-i crește inima-n piept.

– Eu! Ca și platourile cu mezelicuri, tartinele, cocteilurile și alte gustări!

– Ești un băiat grozav! Îmi place de tine! Când o să-ți dea papucii parașuta, să mă cauți! Uite numarul meu de telefon!

Îi vârî un bilețel în buzunarul pantalonilor, zăbovind acolo cu mâna mai mult decât ar fi fost nevoie, și-l pupă apăsat pe buze. Neluțu Borangic leșină o secundă, însă își veni iute în fire. Pe când alcătuia un răspuns potrivit acestei fete, îl ajunse din urmă un nou muget al lui Iuliu Pește Junior, singurul în stare să acopere uraganul de muzici.

– Borangic, s-au terminat tartinele! Mergi degrabă și unge altele, țărane!

Iar toți ceilalți râseră ca nebunii și-l îngânară:

– Du-te, țărane, și unge la tartine!

El și pornise către bucătărie, când soneria clopoți încă o dată. Se abătu să deschidă unei noi serii de invitați, noi prieteni care aveau să-l ajute s-o caute pe sortita sa.

Când deschise ușa de nuc, se miră un pic, căci în prag aștepta un cuplu cam bătrânel.

– Poftiți, poftiți și luați-vă de băut, îi îndemnă prietenos. Aduceți-i-o lui Neluțu pe bunăciunea Petronela!

Ei se cam codeau.

– Ăăă... familia Paște? se interesă bătrânelul.

– Dar ce, Iuli, te-ai căpiat? îl apostrofă bătrânica. Nu mai recunoști casa noastră?

Și făcură câțiva pași înăuntru, necrezându-și ochilor.

– Doamne-Dumnezeule, ce se petrece aici? Iuliii! țipă doamna Paște, picând leșinată în brațele consortului diplomat.

Capitolul 11

Unde prințul jurnaliștilor face dezvăluiri despre încontrările cu haiducul.

Învățătură de minte.

Și-acuma, puișor de escroc, uite c-ai ajuns și la lecțiile mele. A fost bine cu nen-tu Tănase, câtă vreme i-ai ținut hangul ori i-ai cântat în strună. N-ai avut altceva de făcut decât să cești gura la bazaconiile lui, că te-a ținut pe masă, casă și dame, ca să mă exprim eufemistic (e timpul să te-nveți a vorbi ca la capitală, provincial înapoiat), de-o calitate îndoielnică. Și multe din ele nu mă deranjează că sunt sărace cu duhul, ci cu dușul...

Dar de-ajuns! Scot eu poveștile din tine. Te-aduc eu cu picioarele pe pământ, îți smulg vălul de pe ochi, te trezesc la realitate, îți ard câteva după ceafă! Iar mai târziu ai să-mi mulțumești și-o să râzi de nălucile și prostiile cu care ți-ampuiat capul hoțomanul ce-și zice sieși „haiduc", fără nicio rușine.

Până acum, ți s-au arătat numai chipurile, cică fermecătoare, ale acestor fiare ce trăiesc printre noi, amăgindu-ne cu așa-zisa lor slăbiciune, îndemnându-ne să le ocrotim și să

le-ncălzim la sân, până le vine prilejul cel mai nimerit, acela în care adormi cu beregata pe colții lor, ca pe-o pernă. Și n-au atunci a face nimic altceva decât hat!

Nu ți s-au dat drept învățături decât poze retușate la greu, înfățișând mironosițe cu privirile plecate, mâinile împreunate în poală și bujorii sfiiciunii lucind pe obraz. Dacă ai fi fost un minut mai deștept, sătene, și-ai fi râcâit cu unghiuțele tale spoiala, ai fi descoperit sub toate astea ochii holbați asupra prăzii, degetele cu gheare răschirate, gata să înșface, colții ascuțiți. Și chiar așa – fotografii neînsuflețite, mare mirare dacă nu te-ar fi sfâșiat înainte să clipești.

Astea nu ți le-a arătat Vlăsia. Înainte de toate fiindcă, ocupat tot timpul să-i păcălească pe alții, să le vândă negrul drept alb, amarul drept dulce, ori recele drept cald, tinicheaua ca aur și argint, noaptea ca ziuă și dracii ca îngeri, a ajuns să nu mai știe el însuși unde se află. Al doilea fiindcă oricât de șmecher s-a dovedit o viață-ntreagă, l-au ajuns și pe el bătrânețile. Are nevoie de unul mai tânăr lângă el, să-l sprijine și să-i facă trebușoarele murdare în locul lui. Căci își simte neputința aproape, iar Moartea n-o poate haiduci. Dacă totuși, Doamne iartă-mă, va dovedi că poate, eu o să-i cad la picioare și-o să i le pup.

Stai pe lângă mine, deocamdată de nevoie, dar cu vremea o s-o faci cu voie. Am să-ți arăt eu cu adevărat cine este femeia și ce poate ea asupra ta. O să te-nvăț eu cu adevărat ce cuvinte trebuie să-i spui și mai ales care sunt acelea cu care ea te prinde ca păianjenul în pânză și de care trebuie să te ferești. Eu o să fiu catargul de care te vei lega fedeleș, ca Ulise, să nu-l tragă pe fundul mării curvele de sirene.

Ai să-nveți cu încântare că nu există iubire, ci doar sex. Că fetele mari abia așteaptă să ajungă femei, ca să tragă cât

mai mult folos din dotarea lor naturală. Că neprețuitele au cele mai mari prețuri. Că babele vânează pofticioase băieți cât mai tineri, iar fetișcanele săgetează cu arcurile din sprâncene, amețindu-i cu țâțișoarele, boșorogi bogați ori temuți. Că dacă o calci în picioare și-apoi o dezmierzi, așa-zisa iubită ți-e mai credincioasă decât dacă doar o dezmierzi. Că tu trebuie să ai un motiv pentru orice, iar ea dimpotrivă, tu cauți deslușirile, dar ea le ghicește pe loc, ție ți-e imposibil s-o atingi, căci o vezi peste măsură de înfofolită, pe când în ochii ei tu ești ca și în pielea goală. E mai multă minte într-o cupă de sutien decât într-o întreagă bibliotecă.

Din toate aceste pricini, și încă multe altele pe deasupra, între voi se cască o prăpastie care nu se poate umple decât cu bani și cu sex, dar și această punte de umplutură este nestatornică, mistuindu-se îndată ce s-au terminat banii sau sexul.

În acest ceas al vieții tale, paralele fug de tine ca bucuriile de amărăștean. Banii nu sunt gratis în lumea noastră. Ți-ar trebui jumătate de viață ca să agonisești cât să roiască damele în jurul tău fără să te mai ostenești, și când se va petrece asta, fiind scârbit de viață și de neajunsurile datului în brânci, la ce ți-ar mai folosi ele? Dacă banul e ochiul dracului, atunci în Iad se încheie toate socotelile. Așa că doar tinerețea ți-e la îndemână, mucosule, și vitejia din pat. Cu astea trebuie să te scoți.

Vrei o femeie în așternut? Atunci fă în așa fel încât să fii, decât bou, mai bine porc. Uită prostiile lui Vlăsia și lucrează-o unde-i mai slabă, fără să te căiești. E mândră și n-o să recunoască niciodată că se jenează să facă niște lucruri mai porcoase, ori să vorbească deschis despre ele. Atunci fă-o să se jeneze de propria-i jenă, să facă pe dezinhibata (notează-ți toate vorbele noi, țărane), pe moderna. Să fie stingherită, dar să ascundă asta, ca să n-o credeți, tu și restul lumii, vreo tută.

Cu cât e mai tare, cu atât adu vorba mai des și mai nevinovat despre poziții tantrice și indigene, vibratoare, orgii, perversiuni, orgasme multiple, fantezii, ejaculări, futaiuri celebre, partide în grup și poște. Să le-aduci în vorbă ca și cum ar fi cele mai firești subiecte de discuție, fleacuri între oamenii de lume, inteligenți, sclipitori. Iar când ajungeți acolo unde trebuie, în patul tău, sau al ei, al unui prieten ori al nimănui, dă-i de înțeles că aștepți de la dânsa să nu se facă de râs, să nu dea cu mucii-n fasole chiar la sfârșit, după ce și-a dat atâta osteneala să-ți arate cât e de pricepută.

Astea toate nu ți le-a spus bătrânul șarlatan, Neluțule Borangic. Ehei... Câte păduri am salvat eu, nescriind prostii...

Nu mai putea fi mult până să se crape de ziuă și-n Grădina Icoanei. Se răcorise tare, semn de toamnă apropiată, iar de prin casele dimprejur (lucru de mirare în buricul Bucureștilor) se răstea pițigăiat un cocoșel, poate și el cu zilele numărate.

– Și-acuma ce facem? întrebase înfricoșat Ucenicul.

În mintea lui, numeroase mașini cu sirene și girofaruri îi înconjurau, revărsând agenți cu costume și ochelari negri. Îi săltau pe toți și-i duceau la interogatoriu într-o bază secretă. Iar primul interogat era chiar el, Neluțu Borangic din Turcenii Gorjului. Poftim de le povestește agenților secretele tale cu Petronela, neica Tănase, chinezul Miang Ling Ciang ori Prințesa Excelsia.

– Ei, ce să facem? răspunsese vesel Iuliu Paște Junior, copilul drag și neastâmpărat al diplomaților reveniți de la Bișkek, capitala Kârgâstanului. Mâncăm și bem!

Într-adevăr, cât ai clipi o dată, pe spațiul verde, luminat de felinarele grădinii, fuseseră așternute pături și ștergare, care se umpluseră ochi cu pahare și farfurii salvate de la chef.

Sumedenie de invitați, urmându-l pe tânărul Paște, se tolăniseră în jurul bunătăților, reînnodând dezbaterile de unde le rupsese evacuarea ordonată de bătrânul Paște.

Neluțu Borangic fusese îmbiat cu copane și salată de avocado. Fata frumoasă, cu ochi de Voroneț, venise lângă el, silindu-l să dea pe gât două pahare de vin, unul roșu, celălalt alb, „ca să nu existe discriminări". Așa încât, după numai vreo zece minute, Ucenicul aștepta cu nerăbdare sosirea agenților secreți, cu care să dea de pământ și de pomii din jur.

– Sssă nu-ți fie lică... ăăă, flică..., o liniștise pe Voroneț, nu te las eu la sssecleți...

Și-n gândul lui: „Ia uite, am început să vorbesc ca Ling Ciang, ce vin o fi ăsta care te-nvață chinezește?..."

La început, toată rețeaua socială mobilizată pentru recuperarea Petronelei, adică ce mai rămăsese din rețeaua asta la spargerea evenimentului, se strânsese în jurul fugitului deacasă, plănuind să-l consoleze după criza de nervi a mamei Paște și perechea de palme gratis de la tatăl diplomat.

– Nu mă mai întorc acasă un an, 'tu-le muma-n cur, toastase vesel lunganul, golind paharul dintr-o sorbire și fărâmându-l apoi de-un platan bătrân. Trăiască și-nflorească viața în natură!

Îl ovaționaseră pentru moralul excelent și vorbele bine simțite, dar pe urmă, văzându-l c-o ține tot așa, că are provizii pentru încă trei-patru nopți și că se cam risipește șarmul nocturn al manifestării, începuseră să dispară, individual sau în mici grupuri private. La sfârșit mai rămăseseră Iuliu Paște Junior, Ucenicul cu fata frumoasă și încă un tip.

Și iată că tocmai atunci se iviseră în sfârșit agenții.

Nu erau câtuși de puțin secreți, ba dimpotrivă, scormoneau cu lanternele în stânga și-n dreapta, prin tufe, deși

Grădina Icoanei era luminată ca ziua. Când se-apropiaseră, Neluțu văzuse uniformele și strigase cât îl ținea gura: „Potera, neică Vlăsia, potera!". Palma micuță a fetei îl amuțise, iar tipul de lângă Iuliu Pește Junior îl cercetase cu mare atenție.

– Bună seara, spusese unul dintre arnăuți, deși se-apropiau zorile. Sunt agentul de proximitate Bărbuceanu Constantin. Vă rog să prezentați actele la control!

Lui Neluțu îi trecuse beția ca luată cu mâna. Iuliu Pește Junior izbucnise într-un râs nebun și se înecase instant cu una din tartinele unse de Ucenic. Cu greu reușiseră agenții să-i redea repirația, apucându-l pe la spate („Metoda Heimlich, Bărbucene!") și hâțânându-l obscen înainte-înapoi.

– Sunt student... fuseseră primele cuvinte ale înecatului. Tăticu' e ambasador la Bișkek, capitala Kârgâstanului... Locuim mai încolo, pe Dacia, am lăsat legitimația acasă...

O adiere răcoroasă de respect venise dinspre agenți.

– Aaa, Kârgâstan... ambasadă.... Și la ce sunteți student?

– La Drept. Mă scuzați, nu e voie să iau aer în parc?

– Ba cum să nu, ba cum să nu... Și dumneavoastră?

Celălalt tip, de lângă Pește Junior, scosese plictisit o legitimație, pe care neferii o silabisiseră cu lanternele.

– „Dă-nuț-mă-ră-ci-nea-nu... Pre-sa... Po-se-so-rul-prezen-tei-le-gi-ti-ma-ții..." Aha, deci un jurnalist și un student la Drept. Presa și Justiția. Dar dumnealor?

Agentul Bărbuceanu arătase către Neluțu și fata frumos încercănată.

– Dumnealor sunt cu mine, îi informase sec Mărăcineanu.

Garsoniera ziaristului nu semăna cu niciunul din cuiburile prin care fusese până atunci Ucenicul. Nici muzeul vesel al Prințesei Excelsia... Nici sportul sănătos de la Nea Malu...

Nici pustiul Albei Nicoleta... Dar mai cu seamă aducea un pic cu sufrageria Paștilor, după un chef organizat de Clubul Iuliu. Fără farfurii, scrumiere și pahare, însă atât de ticsită cu ziare, cărți, reviste și dosare, că la început nici n-avuseseră unde să se-așeze. Pe urmă, Neluțu Borangic văzu pozele de pe pereți și se lăsă oricum pe un vraf de bibliorafturi, căci i se-nmuiaseră genunchii. Mărăcineanu îi urmări privirea, rânjind.

Erau zeci, sute de fotografii înfățișând-o pe Prințesa Excelsia, în tot felul de situații, unele cam îndrăznețe, de nu-ți mai puteai dezlipi ochii. Altele îl arătau pe Tănase Vlăsia haiducul, ba ținut de doi, trei, patru arnăuți, ba stând la taină cu niște inși misterioși, ba turnându-și din carafă, ba sărind un gard, ba...

– Citesc în ochii tăi c-ai aflat de mine, Neluțule, spuse cu blândețe ziaristul scăpătat. Cine ți-a povestit? Excelsia ori Tănase? Care din ei?

– Da... îngăimă Ucenicul, cu inima cât puricele.

– Ce-ai, mă, ți-au spus că mănânc copii?

Băiatul dădu repede din cap, ca să nu-i vină ăluia vreo idee.

– Îi iau sclavi? Le trag bice pe spinare? Îi pun să facă trafic de droguri pentru mine?

– ...

– Păi vezi? Nu te-am scos eu din lanternele caraliilor? Ce treabă aveam cu tine? Ia, așează-te mai bine acolo, pe vraful de dosare, să bem câte-o cafeluță și să stăm la povești, căci de multă vreme n-am mai avut de-a face cu un suflet cinstit. Ori oi vrea să dormi?

Neluțu Borangic recunoscu că i-a sărit somnul de tot și se tolăni ceva mai liniștit printre biblioraftuțile doldora de

anchete și reportaje. Cafelele clocotiră cât ai bate din palme, iar el porni să asculte...

Povestea nefericitului prinț jurnalist și-a prințesei

Era odată, ca și tine, un tânăr plin de voioșie și nădejdi, poate ceva mai vârstnic și poate ceva mai îndrăzneț, cum se cuvine unui bucureștean al zilelor noastre. Dar tot așa, cam cu capul în nori, visând la lucruri care zboară și par bune de mâncat.

Mânat de entuziasmul tinereții, a intrat în palatul fermecat al „Gazetei" și s-a avântat în lupta împotriva corupției și-a nedreptăților de tot soiul. Ori, cel puțin, așa i se părea lui. Curând, s-a făcut remarcat la departamentul de scrisori, pe care le citea ca nimeni altul și le povestea rezumat în ședințele de sumar.

După numai câteva luni de jurnalism performant, tânărul nostru se afla pe creasta valului. Redactorul șef îl luase sub aripa lui ocrotitoare. Publica articole din ce în ce mai tăioase, cu care jupuia pielea de pe politicienii și afaceriștii necinstiți. Ținea la anchete ca la copiii lui și i se păreau cele mai minunate lucruri din lume, născute să facă bine oamenilor. Habar n-avea însă căror oameni le făceau cel mai bine.

La scurtă vreme după înscrierea lui pe orbita starurilor jurnalistice, a cunoscut-o pe Silvia, proaspătă stagiară la „Politică internă". S-au mutat împreună, hotărâți să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Atunci a apărut în povestea lor Tănase Vlăsia.

Tânărul prinț jurnalist tocmai primise de la redactorul șef Bob Maximilian o misiune de maximă importanță pentru țară. Cu ajutorul iubitei sale Silvia, trebuia să-l încolțească pe unul

din cei mai putrezi zmei și balauri ai momentului, senatorul și afaceristul Bumacu. Necula Bumacu.

– Alelei, băi Dănuțe, i-a zis Silvia îngrijorată, ăsta ne halește cu fulgi cu tot!

– Nu-ți fie teamă, draga mea, i-a răspuns prințul, căci ești cu mine și am cel mai ascuțit paloș al „Gazetei".

S-au așternut pe treabă, începând cercetările și documentarea. Așa se scrie un basm gazetăresc cum se cuvine. Senatorul Bumacu nici n-avea să știe ce l-a pălit, decât prea târziu.

Dar ce s-o mai lungim... În vreme ce ei acționau pe căi legale și deontologice, acest Tănase Vlăsia l-a luat în colimator pe Bumacu și l-a făcut de comandă cu șmecheriile lui „haiducești". Până să-și dea cineva seama, îl lăsase fără case, fără mașini, fără conturile elvețiene și fără spătarul scăunelului de senator. Nu-i mai rămăseseră lui Bumacu decât câțiva pretenari mafioți, pe care i-a împins turbat la treabă, să afle cine și cum. Iar ăștia, firește, au pus din prima ochii pe prințul jurnalist, că el era suspectul cel mai la îndemână, cu articolele lui. „Haiducul" se făcuse nevăzut, cum îi e felul.

Restul a mers iute. Bumacu l-a convocat rapid pe șeful „Gazetei", de care-l legau tâlhării vechi. Prințul a rămas fără slujbă în zece minute, cât a durat negocierea lor pentru niște sute de mii de euroi. S-a aflat mai târziu că „Gazeta" folosea unele din anchetele tânărului ca să-i stoarcă de bani pe cei vizați. L-au târât pe la Parchet, pentru zeci de declarații. Niciun ziar n-a mai avut curaj să-l primească. N-a mai putut plăti rata la castelul lui și-al Silviei, pe care l-a luat banca.

Prietenii au început să-i ocolească. Iar Silvia l-a părăsit cam într-o lună. Acum a rămas doar el singur cu el, într-un bordei cerșit de la un alt cerșetor. Vânează chefuri pe internet, ca să mănânce din trei în trei zile. Scrie la fițuicile cele mai amărâte.

N-are nici șaua pe care să-ncalece la sfârșit. A luat-o și pe-aia nen-tu Tănase Vlăsia...

– O-le-le... își aminti Ucenicul o vorbă de prin părțile sale, cu adevărat scurtă, dar înfricoșătoare poveste, aveți de povestit, domnu' Dan... Așa se petrec lucrurile la gazete?

– Ei, am mai pus și eu un pic de la mine, pe ici, pe colo, recunoscu modest Mărăcineanu. Și-anume prin părțile esențiale, dar în rest e adevărul adevărat. Pricepi?

– Acuma pricep, se-ngrijoră Neluțu. De-aceea sunt plini pereții de pozele neichii Tănase, poate și dosarele astea pe care șed eu cu... Pesemne i-ați luat urma, să-l prindeți la înghesuială și să i-o plătiți.

Jurnalistul oropsit dădu din cap încântat că și-a adus în garsonieră asemenea tânăr isteț, ce urma să-i fie de folos.

– Dar de ce-i zice istoriei „...și-a prințesei"? Care prințesă? Judecând după restul pozelor de pe pereți, o fi vorba de Prințea Excelsia... Ce amestec are în toate astea? Și cum se face c-o urmăriți și pe dânsa, ba chiar ați scris și-un articol în care o făceați... ăăă... o făceați...

– „Odioasă". Află dar, tinere neștiutor, că...

Dar chiar în clipa aceea ușa garsonierei se deschise și în încăpere pătrunse nimeni alta decât odioasa în discuție. Aceasta trecu pe lângă Ucenic fără să-l bage în seamă, aruncându-se drept în brațele lui Dănuț Mărăcineanu, pe care-l acoperi cu un potop de pupături și giugiuleli dintre cele mai nevrednice. De uimire, Neluțu căzu de pe vraful de dosare.

O jumătate de ceas mai târziu, Ucenicul aștepta cuminte într-un colț al garsonierei, ca nefericitul prinț jurnalist și Prințesa Excelsia să termine de tăifăsuit și să-i dea voie la

baie. Era legat fedeleș, iar sforile îl cam strângeau la încheieturi, dar admirația pe care i-o nutrea Prințesei nu-i îngăduia s-o deranjeze.

– Scumpe al meu prinț, îi spunea ea lui Mărăcineanu, între două dezmierdări, am venit îndată ce mi-ai dat de veste. Multă nesăbuință ai dovedit aducându-l aici pe copil. Ne-ar fi fost mult mai de folos în preajma ticălosului de Tănase și fără să știe cum stau lucrurile între noi doi.

– Adorată prințesă, zicea el, fie ce-ar fi, însă eu nu mai găsesc răbdare să urmez planul ce-ai ticluit acum o vreme. Vreau să m-aleg cât de curând cu tine în brațele mele, cu averea lui Bumacu în contul nostru și cu Vlăsia la răcoare pentru mult timp.

– Asta s-ar fi și întâmplat, iubite, căci Tănase ține la băiatul ăsta ca la ochii din cap. Știi că așa e el. N-ar mai fi durat mult până i-ar fi încredințat toate secretele sale, căci de mine, cu toate că mă ține-n puf, se ferește. Iar copilul, căruia i se scurg ochii după femei, mi-ar fi împărtășit tainele.

Prințul jurnalist hohoti amarnic.

– Tocmai fiindcă ține la micul țăran ca la ochii din cap, o să vină nemernicul în trap săltat îndată ce-i trimit vorbă. Și dacă vrea ca niciun fir de păr să nu i se clintească, ne va da degrabă tot ce-i vom cere...

Prințesa Excelsia căzu pe gânduri.

– S-ar putea să fie și-așa. Știu unde-o să meargă diseară să mănânce. Să-i trimitem ceva de-al acestui Neluțu Borangic, să știe că se află în puterea ta. Scrie-i și-un bilet. Iar după ce-o să ne dea averea senatorului, îi voi trimite eu însumi pe cap potera și gorilele lui Bumacu. Se vor bate să și-l împartă.

Mărăcineanu mârâi bucuros.

– Mă-ntreb ce-ar fi mai bine să-i expediem... Un deget? O ureche? Vârful nasului?

Prințesa zâmbi ochilor holbați ai Ucenicului, cercetă băltița de la picioarele lui și-i vorbi cu mare dragoste.

– Ce-i puiule, vreai la baie? Trebuia să spui mai din timp...

Capitolul 12

În care Vlăsia și ucenicul său merg în vizită la un alt mare maestru.

Învățătură.

Îți ziceam într-o vreme că atunci când îți sângerează sufletul să te ferești de cântecele triste. Că dacă te-ai otrăvit să nu stingi focul tot cu otravă. Tot așa, când ți-e greu, să chemi amintirile frumoase, nu pe-acelea ce-ți umplu ochii de lacrimi și pieptul cu pietre. E păcat că-n zilele noastre tot mai mulți copii dau în mintea bătrânilor...

Dar e și-o vorba a noastră, a galanților: femeile și-amintesc bine de bărbații care le-au făcut să râdă, iar bărbații nu pot uita femeile ce-i fac să plângă.

Deci căznește-te și dezgroapă din tine tot ce-ți întoarce zâmbetul pe buze, cum iese soarele după ploaie. Palid, murat, dar luminos.

Uite, mi-amintesc cum m-a scos întâia oară la femei maestrul meu, Costache Mandragoru, fie-i țărâna ușoară. În viață, mai presus de orice, trebuie să-ți alegi mentorii. Oricine face școală, toată lumea învață meserie. Să-l deosebești însă, din

mulțimea de inși ce se-nghesuie să te instruiască, pe ăl mai potrivit, e cum ai acorda vioara-ntâi pentru marele concert. Mai dai un sacâz, mai rupi un arcuș, mai scârțâi...O vreme mă fâțâisem de unul singur prin școala străzilor. Când am simțit că plesnesc de-atâta carte, am luat pauză. Am urmat apoi alte cursuri de-ale vieții: șmenuri, tunuri, țepe, caterinci. M-a costat ceva, dar a meritat.

Un singur lucru nu mă-nvățase nimeni: cum e cu femeile. Trăiam singur cuc, dar și cucul tot are pe cineva. În fine, prin niște relații am fost recomandat maestrului. „Poeme, șampanie, blănuri, decapotabile..." zicea dânsul. „Mofturi. Există un singur gest secret în fața căruia nicio femeie nu rezistă, fie ea cenușăreasă ori prințesă. Îl știu de la străbunicul meu, care-a avut o sută paisprezece amante. Darul meu nu te obligă cu nimic, însă când vei avea prea multe dame, să vii tot la mine să te scap".

L-am implorat să-mi împărtășească degrabă gestul secret al seducției. Am aflat că el constă în a o atinge pe aleasa inimii mai sus de cot. „Atâta tot?" am zis. „Am mai luat eu fete de mână. Unele s-au smuls, altele mi-au tras palme". Dar maestrul mi-a explicat că mângâierea trebuie să fie exact în zona indicată. „Mai jos de cot e mâna gospodinei, mâna mamei, mâna femeii cu slujbă. Tărâmurile ce trebuie explorate, luate în stăpânire, așteaptă mai sus de cot". „Cât de sus?" „Tot mai sus, tinere, tot mai sus!"

La primul seminar după lecție, m-am dus și-am apucat două fete mai sus de cot. Una s-a smucit, cealaltă mi-a ars o pereche de palme. „Nu mai sunt femeile străbunicului", a oftat maestrul meu.

Cele mai dragi iubite ale mele au fost dintotdeauna acelea care nu s-au grăbit. Mă mai perpeleau ele... Le mai perpeleam

eu... În cele din urmă, bucatele amorului ieșeau numai bune de înfulecat. În așteptarea lor, ne desfătam amândoi cu aromele și-o-mbucătură, două, de poftă. Iar când serveam flămând din dânsa, zicea: „Nu mai vrei o porție? Mai pune-ți, pune-ți tot!"

Dar am pățit-o odată cu una. De frumoasă ce era, ți se tăia răsuflarea. De deșteaptă – îți venea la loc. Asta n-avea habar, ori nici nu voia s-audă de dulcea așteptare, de pregătirea aceea căreia-i spune așa frumos prin cărțile de muzică: „preludiu". Ei, și prietena asta a mea, cum mă prindea, cum mă... Ca să zic așa, povestea noastră de dragoste avea doar introducere. Până i-am spus, într-un miez de noapte: „Draga mea, bag de seamă că nu dai doi bani pe înlănțuirea firească a amorului. Poate că hormonul tău se descurcă și fără să aibă vreo altă pregătire, însă la anii mei el mai trebuie un pic îmboldit. Fă bine, rogu-te, și dă-i... o mână de ajutor." Am râs amândoi de ne-am prăpădit și de-atunci lucrurile au mers strună.

Una din cele mai frumoase amintiri e o seară fierbinte de vară, acum niște ani... Nu contează câți.

Tocmai coborâsem de la drăguța mea, care mă făcuse să mă simt cel mai fericit om de pe pământ. Pluteam la două palme de-asupra asfaltului, nu mergeam. Îmi simțeam aripile cum împung spatele cămășii, să-l străpungă și să mă ridice în zbor. Și musteam de dorința de-a împărtăși cuiva această simțire.

Strada era aproape pustie. Dintr-un capăt și-a făcut apariția taxiul pe care-l chemasem, iar din celălalt Nadi, fata iubitei de la care tocmai ieșisem. Au ajuns în dreptul meu în același timp.

– Bună seara, Nadia, am spus.

Avea șaptesprezece ani și era minunată. Adierea serii îi înfiora părul și țesătura subțire a rochiței. Luminile străzii îi luceau în ochi, dar ai fi putut zice că sunt stele.

– Bună seara, a cântat. Ați fost pe la noi?

– Am fost, i-am răspuns și imediat am luat-o razna. Nadi, eu trebuie să merg până-n Cișmigiu, să iau un plic. Și am nevoie de cineva să mă însoțească. Durează un sfert de oră, apoi te-aduc înapoi acasă. Te superi?

– Vin cu plăcere, a cântat ea din nou.

Nu știu ce știa, ori ce bănuia. Ele ghicesc multe lucruri, de mici. Am ajuns iute cu taxiul în coasta Cișmigiului și l-am rugat pe șofer să ne-aștepte cinci minute. Nu s-a panicat.

Chiar la intrarea în parc, dinspre Sala Palatului, am oprit-o cu blândețe. Nu s-a speriat nici ea.

– Nu e niciun plic, Nadia, i-am spus. Te-am adus aici ca să te sărut. O singură dată, apoi ne întoarcem acasă. Și nimeni nu va ști asta niciodată... Va fi secretul nostru...

Au fost cele mai dulci o sută de sărutări pe care le-am primit în viața mea.

– Tot te mai doare? întrebă milos haiducul.

– Tot... oftă Ucenicul, mulțumit de această preocupare a mentorului său.

Se simțea acum, după ce trecuse prin ce trecuse, mai bărbat, mai de la oraș. Din marele oraș.

Încercă să se ridice, dar Tănase Vlăsia îl împiedică.

– Stai așa, nu te mișca. Să nu se pornească iar sângele.

– N-o să se pornească, mormăi resemnat Neluțu Borangic. Nu s-ar fi pornit nici data trecută, dacă nu m-ai fi lovit matale, neică.

– N-a fost cu voie...

– Știu...

Ședeau pe-o bancă, într-un parc, dintr-o mahala. Ucenicul întins pe spate, cu ceafa în poala haiducului și mâna ridicată, cum învățase încă din școala primară, după primul pumn

încasat. Cine să fi fost? Rădilă Porcul? Alde Cheleș? Nici nu-și mai amintea fețele lor. Dar și-amintea limpede că și-atunci cursese sângele șiroaie, că avea nasul sensibil, moștenire de la mumă-sa. Abia o atingea ăl bătrân că se și pornea.

– Mai stai un pic cu mâna sus, îl povățui Tănase Vlăsia. Am stricat șase batiste pe tine și nu mai am niciuna, să știi.

Ucenicul zâmbi chinuit la glumă și mai făcu o încercare să se ridice. Haiducul se împotrivi din nou. Neluțu simți deodată, în apăsarea palmei pe umăr, un soi de căldură și de blândețe pe care-o așteptase ca prostul ani de zile. De unde să fi venit? De la ta-su? De la un prieten? Vreun vecin? Și se bucură tare în sinea lui, zăbovind mai departe în poala mentorului, cu toate că asta nu era o poziție de bărbați.

– Ce facem noi acuma, neică?

Haiducul râse scurt, cu nechezatul acela al lui, în stare să te scoale de pe patul de spital și să te-alerge la galop un kilometru.

– Ce facem? Facem tot ce-am învățat o viață-ntreagă, trăim. Întâi mergem să prindem niscaiva puteri la „Cocoșilă". O ciorbiță de burtă, fierbinte, cu multă smântână pentru tine, că ești minor, cu mult ardei pentru mine.

În sfârșit, se ridicară de pe bancă și porniră spre ieșirea din parc, iar după numai câțiva pași Neluțu și-aminti să lase mâna jos. Acum numai nasul cât borcanul și-un soi de amețeală îl mai sâcâiau un pic. În rest, era teafăr.

– Uită-te pe unde calci, îl povățui Tănase Vlăsia. Cred că asta-i prima mahmureală din viața ta.

Și într-adevăr, de câte ori se uita spre vârfurile băschetilor, tânărului îi venea așa, nu știu cum, să se răstească la ei.

– Neică, dar cum...

Haiducul îi socoti pe degete.

– Întâi te-ai pilit la „clubul" lui Paște Junior. Pe urmă te-ai îmbătat în Grădina Icoanei. După aia, ziaristul pârât ți-a pus votcă în cafea, o dată că așa beau ei pe vremuri, la „Gazeta", a doua ca să-ți dezlege mai ușor limba. Și la urmă de tot ți-am turnat eu restul de votcă pe gât, ca să-ți mai stingă din durerea nasului.

– Păi cine... Nu-mi amintesc mai nimic de când au venit ăi bătrâni ai lui Iuliu și ne-au zvârlit afară pe toți.

Era o dimineață de pomină, nici prea caldă, nici prea rece, cu soare mult și-un vânticel taman bun să le scoată oboseala din oase. Se-așternură la drum, pe căile scornite de Vlăsia să-i scoată cât mai iute la „Cocoșilă". Pe traseu, haiducul îi povesti lui Neluțu cum a năvălit după miezul nopții în vizuina lui Mărăcineanu și l-a scos de-acolo mai mult mort (de beat) decât viu.

– Te-au ținut degeaba legat de pat, că oricum ai fi dormit toată ziua. De-aia îți simți mâinile și picioarele amorțite.

– Dar de unde-ai știut că sunt acolo?

– Mi-a spus Paște Junior că te-a luat canalia. Sunt demult cu ochii pe el și bănuiam că mârâiturile despre „odioasa Excelsia" sunt numai spoială. Aseară mi s-a adeverit că ea lucra mână-n mână cu el...

– Cum așa?

– Mi-au lăsat la „Garnița de aur" batista însângerată pe care ți-o țineau la nas după ce te-a pocnit Mărăcineanu, o poză cu tine cnocaut și-un răvaș de amenințare. Dar batista era una cu monograma mea, dăruită de mine Prințesei, anul trecut. Ah, femeile, Ucenicule, femeile...

Și Tănase Vlăsia își șterse o lacrimă, spre marea mirare a discipolului.

– Îmi pare rău, neică. Ce s-a ales de ei?

– Pe dânsul l-am altoit rău, lăsându-l lat. O să-l găsească infidela către amiază, numai că-i așteaptă o surpriză. I-am trimis vorbă turbatului de senator Bumacu s-o fileze, că ea îl va duce la cel ce i-a rărit averea și că sunt amândoi mână-n mână.

Neluțu Borangic se-nfioră de-această infernală uneltire a haiducului.

– Au... Iar mă săgeată... tresări, ducând mâna la nas.

Tănase lăsă ochii în jos, spășit.

– Când te-am luat pe sus, să te scot din bârlogul fiarelor, te-am pocnit și eu de tocul ușii.

La „Cocoșilă", după ciorbele de burtă.

– Ce facem noi acuma? repetă Ucenicul o întrebare mai veche. Nu știe Prințesa că s-ar putea să fii aici și-ți trimite potera pe cap? Mai bine nu mai cerem desert, neică.

Cu mare dragoste îl privi haiducul. Se prindea tot mai iute învățătura de dânsul. Uite, fuga deja îi intrase în sânge.

– N-ai grijă, asta nu-i o cârciumă din programul de rotație. Nu știe nici Prințesa, nici nimeni de ea, în afară de noi doi și de regretatul meu maestru, Costache Mandragoru. Că tot veni vorba, să ne terminăm prânzișorul în tihnă și s-o pornim către dânsul, căci în lipsă de altceva îi vom fi oaspeți în seara asta și-n noaptea ce urmează.

– Cum asta? Nu mi-ai spus că s-a dus dintre noi? Ori ți-a lăsat matale moștenire veun hogeac? Când s-a prăpădit?

– Ieri, spuse simplu Tănase Vlăsia.

Se-ntunecase de-a binelea, iar în încăpere nu ardea niciun bec. Numai pe ocolite, dinspre un holișor de la etaj, se scurgea cumva pe zid un fir de lumină. Și mai răzbăteau din stradă,

prin glasvand, sutele de scântei ale bulevardului, reclamele, farurile mașinilor, toate alcătuind înăuntru un caleidoscop mut, rotitor.

„Ce mai frumusețe, se minuna Ucenicul, cu adevărat o casă de maestru..."

Se împiedică iar, căci de-abia intraseră de-un minut și încă nu-și obișnuise ochii cu întunericul. Afară se pornise o ploaie măruntă, răpăind în geamuri și pe tabla acoperișului. Ferice de ei că aveau acum, încă o dată, un loc primitor în care să înnopteze.

– Neică... începu în șoaptă, însă haiducul îl sâsâi, strângându-l de braț.

Așa că așteptă cuminte, închipuindu-și că oarecine o să vină s-aprindă lumina și să-i poftească înăuntru, dincolo de această sală de la intrare.

Dar nu veni nimeni.

După o vreme, Neluțu Borangic, zări în colțul cel mai îndepărtat trei mogâldețe. Nu zise nimic, gândind că va căpăta curând toate lămuririle. Și le căpătă, într-adevăr.

Deodată toate becurile se aprinseră, speriindu-l. Iar după ce clipi des și-i trecu orbeala, se sperie mai tare.

Cea mai vizibilă mobilă a încăperii era sicriul din mijloc. Mic, dar solid, durat din lemn cafeniu, lăcuit, cu mânere aurii și căptușeală încrețită, de satin alb. Fusese săltat pe-un catafalc învelit în catifea neagră, iar numeroasele coroane dimprejur păreau că se suie încet să-l acopere. Două lumânări, care pe întuneric nu se deosebiseră de luminile din stradă, pâlpâiau încet, scurgându-și ceara pe parchet.

– Nu te speria, Neluțule, mormăi Tănase Vlăsia cu blândețe. E doar moartea...

Tânărul Borangic înghiți greu nodul din gât, fără să-și poată desprinde privirile de sicriul din fața lui, lugubru, gol. De ce gol?

– Da' maestrul unde e? reuși să șoptească. Când îl aduc?

Atunci haiducul îi dădu un brânci ușurel, de-l trimise cinci pași înainte.

– E înăuntru, îi vorbi din urmă. Așa era dânsul, mai mititel.

Într-adevăr, maestrul Costache Mandragoru odihnea în sicriu și arăta atât de răposat încât Ucenicului i se înmuiară picioarele, fiind nevoit să se sprijine cu palma de capacul lăcuit.

Mogâldețele se apropiară. Erau o doamnă, un domn și-un copil.

– Ați venit să vă luați rămas bun, spuse bărbatul. Ce frumos din partea dumneavoastră...

Neluțu dădu din cap pe diagonală, cum îl învățase Tănase Vlăsia pentru împrejurări de strâmtoare.

– Suntem niște elevi de-ai dânsului, de demult, îi sări în ajutor haiducul.

Cei trei îi priviră cu drag.

– Da, a avut numeroși discipoli, încuviință domnul. Din păcate, cei mai mulți l-au uitat...

Și semnală dezolat pustiul dimprejurul lor.

– Eu sunt fiul maestrului Mandragoru. Doamna este soția mea, iar acesta e nepoțelul. Încă o dată vă mulțumesc că ați venit.

În clipa următoare, lumina se stinse din nou, iar vântul deschise ușa de la intrare, suflând în lumânări. Tănase îl trase pe Ucenic din calea lui Mandragoru cel viu, care dăduse fuga să închidă.

– Vă rugăm să ne scuzați, rosti acela gâtuit, instalația electrică e foarte veche. Nu face față la furtună. Sar siguranțele mereu.

Aprinse lumânările cu un chibrit.

– Bine, dar maestrul... se miră Vlăsia. Un semn să fi făcut și o sută de meșteri ar fi sărit să-i repare totul.

– Din păcate aceasta nu era locuința sa, domnule... ăăă...

– Popescu, spuse iute Tănase. Și colegul meu, domnul Ionescu.

– Regret că vă cunosc în asemenea împrejurări. Cum vă spuneam, nu era proprietatea maestrului, ci a Societății Naționale. Clădirea e în litigiu de douăzeci de ani și până nu se termină procesul nimeni nu bagă bani pentru reparații.

Neluțu ar fi fost curios să afle ce e această Societate Națională, dar se gândi că e vreme pentru toate.

– Ei, spuse bărbatul, m-am luat cu vorba și v-am deranjat. Vă las acum, să vă reculegeți mai departe...

Se înapoiară tustrei în celălalt capăt, redevenind mogâldețe.

În ceasul următor, lumina veni și plecă de mai multe ori. De fiecare dată, Mandragoru fiul le făcea un semn discret de încurajare, însă ultima oară becurile îl surprinseră înăbușindu-și ditamai căscatul.

De la un timp, și pe Ucenic îl cam luase somnul. Ce facem noi, se întreba, iar apoi sumedenie de gânduri caraghioase prinseră să-i dea târcoale. Oare știe maestrul că suntem aici, să ne luăm rămas bun? Și dânsul, ca și mine, ca și neica, tot fără casă, fără un loc... Cum pot să-și ia rămas bun oamenii care nu-s de nicăieri? Unde se duc ei? Tot hălăduind așa, călare pe vânt, nu se-ntâlnesc te miri unde, mereu și mereu? Și-atunci ce fac, stau ce stau și-și iau rămas bun din nou? De câte ori fac asta într-o viață?

Ușa se deschise iar, îngăduind ploii să-l smulgă din somnolență. Dar nu era furtuna de data asta, ci un ins scundac, durduliu, înnodat înăuntrul unui balonzaid, ca un crenvurșt. Trecu pe lângă ei, se duse lângă sicriu și-l luă în brațe, pornind să plângă cu hohote. Lumina se aprinse pentru numai câteva secunde, lăsându-l să-l privească stingheriți. Oare nu s-ar fi cuvenit să se-apropie și dânșii, să consume niște lacrimi?

Apoi se facu întuneric la loc. Insul cu balonzaid dădu de două-trei ori cu capul în capacul sicriului și ieși grăbit, dispărând în noapte.

– Neică Vlăsia, îndrăzni totuși Neluțu, profitând de zgomotele ce-i camuflau vorbele, ce-așteptăm noi aicea?

Drept răspuns, haiducul îl luă de umăr, conducându-l spre ușă.

– Plecați? întrebă fiul. Încă o dată, vă mulțumesc că ați...

– Ieșim numai un pic la aer, spuse Tănase. Colegul Ionescu e cam copleșit. Ne-ntoarcem.

Pe stradă, traversară ploaia direct către vitrina strălucitoare a unui mic butic cu de toate.

– O sticluță de Skandia, la litră și perechea aia de mânuși, comandă Vlăsia unui vânzător ursuz. Nu alea, celelalte, verzi.

Ucenicul făcu ochii mari. Mânuși?

– N-avem unde merge în altă parte, noaptea asta, îl lămuri pe scurt haiducul. După vânzarea Excelsiei, trebuie să m-aștept că toate adăposturile sunt scotocite acum, de potere și de gorilele lui Bumacu. Ba poate și de-ai lui Flocea Capon, că așa merg lucrurile între profesioniști: când îl vezi pe unul aproape căzut dai fuga să-l îmbrânceşti și tu un pic, să-i iei încălțările din picioare. Nici la cârciumile obișnuite nu ne putem arăta câteva zile. O să rămânem la maestrul Mandragoru.

– Adică... dormim acolo?

– Care-i treaba? se miră haiducul. Doar nu ți-o fi frică de dânsul.

– Dar... domnul? Și doamna, și....

– Ei, îi așteptăm să plece și-abia după aia ne gospodărim.

– Cum o să plece înaintea noastră? se luă Ucenicul cu mâinile de cap. Că sunt copiii lui, iar noi niște străini!

– Om vedea, mormăi Tănase Vlăsia.

Când se-ntoarseră la ultimul popas al maestrului, venise lumina. Mandragorii erau tot acolo, și văzându-i că intră Mandragoru fiul trânti parcă nervos talpa în podea, dar se prea poate să fi fost numai o impresie.

–Tot mai plouă, le zise de la distanță.

– Tot... încuviință haiducul. Și-au anunțat că se-ntețește rău. Nu-i bine să te prindă pe drum așa o furtună.

Doamna și copilul, văzându-l cu mânușile, îi șoptiră domnului ceva, speriați.

Pe drum, Tănase rupsese gâtul sticluței de votcă și-o ascunsese într-una din mânuși. Plănuia s-o folosească îndată ce se va lua lumina, ceea ce se și întâmplă un minut mai târziu. Neluțu Borangic auzi gâlgâitul și fiind încă sub puterea mahmurelii întoarse nasul scârbit, să nu-l ajungă damful. Îl ascultă de încă trei sau patru ori, la fiecare pauză de întuneric.

Mai trecu un ceas. Ucenicul băgă de seamă că de la o vreme Mandragorii nici nu se mai uitau la sicriul maestrului, ci stăteau tot cu ochii țintă pe ei doi. Însă Tănase Vlăsia se ținea tare, privind tot în pământ, ca tot omul care are o durere mare. Neluțu se foi stânjenit.

În cele din urmă, Mandragoru fiul nu mai putu și se apropie șovăind.

– Noi vă mulțumim încă o dată, zise cu sfială, dar poate că ați vrea să mergeți la dumneavoastră acasă, la familii. Domnu' Popescu, domnu' Ionescu, apreciem...

– Mai rămânem, îl anunță calm Tănase Vlăsia. Vedeți, dumneavoastră ați fost tot timpul alături de dânsul, dar nouă ne-a lipsit ani de zile. O dată ne despărțim. Și-apoi, mâine plecăm în străinătate, cu afaceri, cine știe când o să-i mai putem aduce un omagiu, la mormânt.

– Înțeleg... îngăimă celălalt.

– Dumneavoastră mergeți liniștiți, continuă haiducul fără să clipească. Vine furtună mare și nu e bine să vă prindă cu copilul. Avem noi grijă să nu intre hoții, ori mai știu eu cine.

Mandragoru fiul îl privi țintă câteva secunde.

– Ia dă-mi, domne, și mie mânușa aia, zise.

Se mai făcu o dată întuneric, iar tânărul Borangic ascultă din nou gâlgâitul mânușii verzi. Când se lumină, domnul se șterse la gură cu mâneca hainei.

– Elvira! Mihăiță! strigă. Mergem! Rămân dânșii să se ocupe.

Îndată ce închise ușile glasvandului în urma lor, haiducul se întoarse către ucenic, frecându-și palmele mulțumit.

– Și-acuma, Neluțule, cată să-ți faci un culcuș cum știi tu mai bun, pe vreo canapeluță din camerele alăturate. Eu am să-mi aștern pe-aici, prin preajma maestrului, căci văzându-l cum doarme mare poftă de somn îmi face.

Capitolul 13

În care Neluţu Borangic întâlneşte un adevărat vrăjitor de femei.

Învăţătură.

Şi tot de la maestrul meu mi-a mai rămas o vorbă pe care ţi-o trec mai departe ţie: sunt fidel amantelor mele...

Ştiu că nici nu vrei să te gândeşti acum la aşa ceva, fiindcă de când ai păşit în oraşul ăsta n-ai inimă şi minte decât pentru una singură. Cu toate că ursita ţi-a scos în cale mai multe femei, în braţele cărora ţi-a dat brânci. Până la urmă, tot pantoful mic te bate cel mai tare. Dar tu ţine minte ce ţi-am spus şi poate, cine ştie, cândva îţi va fi de mare folos.

De ce e mai bine să ai două iubite în locul uneia singure şi de ce e foarte bine să ai mai multe în loc de două? Ei... vezi tu, eu asta am să-ţi desluşesc cu uşurinţă, însă numai ca povaţă. Căci n-ai să pricepi cu adevărat decât mai încolo, în miezul întâmplărilor şi-al lucrurilor. Nu poţi înţelege cele ce nu le trăieşti.

Când te bucuri de bunăvoinţa unei singure femei, drumul tău e marcat mai limpede ca o autostradă. Pe sensul pe care

rulezi tu, calea asta nu duce decât într-o direcție. Și chiar dacă mai schimbi banda din când în când, închipuindu-ți că te miști slobod, chiar dacă mai depășești pe unul și pe altul, aruncându-le priviri fudule, tot într-acolo te îndrepți, spre capătul autostrăzii, nu altundeva.

N-ai voie să mergi nici mai iute, nici mai încet decât scrie la lege. Ieșiri spre alte direcții sunt puține și prost semnalizate. Dacă nu cești gura cum trebuie, nici nu le vezi, treci pe lângă ele. Din când în când, trebuie să oprești la porți, să bagi mâna-n buzunar, să plătești. Iar peisajul, pe stânga și pe dreapta e mereu același și cam searbăd.

Singurele consolări pe autostrada ta sunt cârciumile de pe margine, în care nu poți însă opri decât o vreme. Și ceilalți nefericiți care rulează odată cu tine, înghesuiți unii-ntr-alții, transpirați, cu degetele încleștate pe volan, și priviri fixe, ațintite spre ce-i așteaptă la capăt. Iar acolo un mare, mare indicator: „Însurătoare. Bine ai venit! Mama soacră."

Mulți cred că sexul îți dă niște drepturi. Treptat se lămuresc că mai degrabă îți ia. Și-apoi, poate mai ai și ghinionul ca la autostop să iei vreu tută. Ori eu fantezii cu femei în mintea goală n-am putut avea niciodată.

Când ai două iubite în același timp, e mult mai bine, se simte diferența de la o poștă. E ca și cum ți-ai lua mereu vacanță de la locul de muncă. O săptămână parcă pleci la mare, săptămâna următoare parcă te cațeri pe munte. Dacă sunt două, drăguțele tale se completează de minune, deși n-au habar de asta. Una-i mai frumoasă, alta mai deșteaptă. Asta este blândă, cealaltă-i focoasă. Ana are mere, Gina îți dă pere.

Și tot așa. Nu te plictisești niciodată, nici nu tânjești după ce n-are una din ele, fiindcă dai fuguța să găsești la cealaltă. Eu sunt un bun creștin: când mă trezesc pupat pe-un obraz, îl

întorc și pe ălălalt. De-aceea e indicat, ca atunci când se desperechează din cine știe ce motiv, să ocupi iute locul rămas vacant, cu ce se asortează cel mai bine.

Firește, există două primejdii mari în cazul perechii de iubite. Neplăcut ar fi ca ele să afle una de cealaltă. La un asemenea ghinion, trebuie să-ți faci valiza în trei minute, nu mai mult, și s-o tulești spre perechea de rezervă, fără să te uiți în urmă. A doua primejdie, cea cu adevărat îngrozitoare, ar fi ca dânsele, Doamne ferește, să se împrietenească. Și-atunci tot așa, trebuie să-nhați valiza din fugă.

Așa... Ce ziceam? Mai multe deodată? Văd că te-am stârnit un pic.

Închipuie-ți că ești fluturele ce zboară în voia lui peste un câmp de flori, care mai de care mai frumoasă și parfumată. Cineva a născocit, naiba știe când, prin vremurile de demult, chiar această vorbă: „Să n-ai încredere în ăla, e doar un fluturaș zburdând din floare-n floare..." Ascultă la mine, Ucenicule, cel ce-a scornit așa o gogomănie n-a meritat să cunoască femeile cu adevărat, în toate chipurile, farmecele și puterile lor. Ți se face și rușine că printre atâtea proverbe, zicale, ori ziceri bătrânești mustind de înțelepciune se mai strecoară și asemenea mărturii de nemărginită prostie.

Ce-ar fi viața pe pământul ăsta fără fluturii, fără bondarii, fără albinele ori libelulele ce trec de la un caliciu la altul, dintr-o corolă în cealaltă, polenizându-le, făcându-le să se deschidă, să înflorească de pofta de-a trăi, în toată splendoarea lor? Nici n-ar exista viață.

Dar de-ajuns cu aceste înfloriturі de stil. Ai priceput deja unde vreau să bat. Cu osebire să nu-i crezi pe-aceia ce vor încerca să te convingă că unul ca mine, care cunoaște toate florile câmpului, nu iubește cu adevărat pe niciuna. Zicând asta, ei

nu spun altceva decât că iubirea are margini și se consumă, ca orice altceva pe lume, știu și eu, un sac de cartofi, ori o vadră de vin. Că dacă iubești mai multe femei decât cota ce ți-a fost repartizată, n-o să se-ajungă dragostea pentru niciunele. Că nu se mai lasă iubite drăguțele de către aceia care vor numai câte una, fiindcă le-au supărat cei care le iubesc la grămadă. Dar spune și tu: cum poate iubirea să supere? Dacă-i multă sau dacă-i puțină?

Atunci, te-ntreb ca pe-un frate mai mic de-al meu, bărbat, pe unde-ai vrea să alergi, să te rostogolești, să-ți umfli pieptul cu miresme, să-ți clătești ochii în culori și frumuseți? Pe câmpul înflorit, ori pe șoseaua ce tocmai ți-am arătat-o?

Și toamna chiar venise.

Povestea trece peste mărturisirile despre frunzele galbene care picurau din pomi osteniți, peste acelea cu lungi stoluri de paseri călătoare, fugind înfrigurate către meleaguri mai calde, ca și peste degetele reci ale ploilor, apăsarea norilor, diminețile cețoase, câte și mai câte smiorcăieli poeticești.

Toamna poveștii ăsteia venise mai ales în ochii și pe buzele Ucenicului, cei dintâi din ce în ce mai triști, ca desfrunziți. Iar buzele nu mai rosteau vorbele vioaie și întrebările cu care se obișnuise să-și petreacă prânzurile Tănase Vlăsia haiducul. Abia îngăimau altele, scurte, mormăite, în silă.

– Ce zici, Neluțule, îl întărâta mentorul, o fi scăpat Prințesa Excelsia de gorilele senatorului?

– Știu și eu...

– Să nu-i facem o vizită surpriză? Că le-o fi dat de-acum papucii și ziaristului foamei, și Mureșului... Am băgat de seamă că tare galeș se uită la tine femeia.

– Știu și eu...

– Sau să te mut iar de la școala de antrenamente a lui Malu. Ți s-o fi urât și ție de-atâta *karabe do*. Să-ți găsesc o gazdă pieptoasă, piperată, numai bună la aleanul tău?

– ...

Se potoliseră toate, odată cu trecerea fierbințelii. Picurii de ploaie topiseră vigilența poterelor, bălțile de pe jos stingeau înflăcărarea oricui s-ar fi gândit să-i ia la alergat, poate să-i priponească, în sfârșit. Numai ce se uitau pe geam și se lăsau păgubași.

Venea iernatul, pentru toți, atât vânători, cât și vânați, vremea unei înțelegeri nescrise, trebuincioase pentru refacerea forțelor. Curând, numai ageamiii, impostorii și inșii nevrednici aveau să mai bată străzile după pradă.

– Tot te mai gândești la Petronela ta?

– ...

Tănase Vlăsia înțelese că mai mult de-atât n-o să poată scoate de la ucenicul său și se dedică în întregime tocăniței de berbecuț care-l ademenea din blid cu degete aburinde. Însă după numai câteva înghițituri încetini, apoi se opri de tot.

– Neluțule, zise blând, tu ești bărbat de-acuma... O vară întreagă te-am ținut pe lângă mine și eu știu cum merg lucrurile. Nu mai ești hămesitul speriat pe care l-am săltat din Gara de Nord. Ajunge-ți!

– Ce vrei să spui, neică? întrebă tânărul, negru de ce știa c-o s-audă.

Haiducul goni roiul de ospătari și picolo ce-i bâzâiau la ureche și îndepărtă de asemenea berbecuțul, semn de mare cumpănă.

– N-o mai căuta... Nu te mai gândi la ea, că n-o să vină...

Ucenicul nu mai văzu nimic din pricina lacrimilor, dar cumva făcu în așa fel că nici măcar una nu se scurse din iazul ochiului, pe obraz.

– Dacă era să fie, ar fi fost până acum. Sute și mii de femei mi-au făcut cunoscute, ele însele, ori prin mijlocirea altora, poveștile lor, în cele mai mărunte și numeroase amănunte, de la fleacuri la pricini de viață și de moarte. Ascultă-mă dară, privindu-mă-n ochi, când îți spun că fata aia nu mai vine la tine. Ori nu mai este, ori n-a fost niciodată...

Până și-un ospătar-doi, care trăseseră cu urechea, căci asta le era meseria, suspinară copleșiți.

– Dar ce știi dumneata, se înfurie deodată Neluțu Borangic, așa cum nu i se mai întâmplase vreodată în preajma învățătorului său, ce știi dumneata despre asta? Poate că Petro se gândește chiar acum la mine. Dar are de ținut o carieră și-i e foarte greu. Știi dumneata ce-am să fac?

– Nu, nu știu, Neluțule. Ce-ai să faci?

– Am să mă oploșesc prin orașul ăsta blestemat și-am s-o aștept până când ea va fi celebră. Și-atunci va fi arătată peste tot și va fi foarte ușor de găsit. Faima o s-o ridice la suprafață. O să fie floare la ureche s-o regăsesc.

Haiducul se uita la el cu un soi de milă, care și mai tare îl scotea din țâțâni.

– Nu m-asculți, puștiule...

(Ca și cum nu adineaori i-ar fi spus că de-acum e bărbat...)

– Care faimă... Ce suprafață... Nu pricepi că s-ar putea să nici nu mai fie în lumea noastră? Zeci de ticăloși împachetează fete de la țară, ca Petronela asta a ta, și le trimit în Turcia, în Italia, la arabi, pe toate malurile din nordul Africii. Ai auzit tu de Africa, țărane?

Și deodată haiducul se făcu mic în scaun, ca rareori în vieţile sale, căci Ucenicul se ridicase uriaş de pe scăunelul lui.

– Eu nu sunt un puşti, aşadar nu văd niciun rost ca domnia ta să mă numeşti astfel. Şi nu ştiu să-mi fi povestit până acum de vreun copil al dumitale. Pe care să-l fi ocrotit de la naştere până ce-a putut să-şi poarte singur de grijă. Care să fi crescut cu o mamă, nu cu mai multe, cu un tată lângă el, nu cu o umbră mereu pe fugă. Şi într-o casă adevărată, a lui, nu într-un hogeac sau altul.

Tăcu deodată, speriat el însuşi de câte-i bufniseră din suflet.

Vlăsia îşi trase înapoi tocana de berbecuţ şi, cu toate că se răcise de-a binelea, porni să mănânce, ca să aibă ceva de făcut. Tăcu şi el multă vreme, dar şi ascultă căci, deşi nu mai vorbea nimeni, auzea fără încetare cele spuse de Ucenic. Şi nici chiar dânsul, temutul Tănase Vlăsia haiducul, n-ar fi putut acum să-i zică ecoului să tacă.

Amiaza trecuse demult, iar ziua deja dădea semne de oboseală. Sfârşiseră bucatele din faţa lor şi aşteptau nişte cafeluţe, căci Neluţu Borangic se împotrivise mândru dulciurilor cu care-i îmbiase ospătarul şef. Parcă îmbătrânise cu câţiva ani buni după ce-i vorbise mentorului său, trecând la o altă etate, mai deschisă răbdării, tristeţilor, lucrurilor chibzuite. Focurile lui încet se stingeau.

– Neică Vlăsia, grăi cumpătat, după prima sorbitură de cafea, îmi pare rău pentru toate cele ce-am vorbit acum două ceasuri. Deşi cred că sunt adevărate şi-am spus ce gândeam, simt că ţi le-am zis ca să-ţi fac o rană. Ori să deschid una mai veche. Şi asta nu e ce m-ai învăţat dumneata în lunile din urmă, nici nu se potriveşte cu cine sunt sau cu cel ce-o să fiu...

Dar haiducului îi trecuse supărarea, cum trec norii după ploaie.

– Tu să nu pui la inimă, Neluțule, zise, căci multe vorbe îți vor scăpa de-a lungul vieții tale și nu vor putea fi întoarse înapoi. Cum scria maestrul chinez Confucea, sau așa ceva, acum cinșpe mii de ani: „*Dacă jadul alb e ciobit, beteșugul iese la șlefuit. Însă vorba, odată rostită, nu mai poate fi întoarsă și potrivită...*" Trebuie doar, când se întâmplă așa, să rostești altele, care să aline durerea pricinuită. Cum ai făcut acum.

– Neică Tănase...

– Ai avut dreptate, cumva. N-am crescut un copil al meu, zămislit cu vreuna din iubite, cu toate că uneori l-am dorit amândoi. Însă visele vin și trec, de-aceea-s vise. Și câteodată cele ce se-mplinesc nu sunt tot atât de frumoase ca acelea ce se duc, rămânând plăsmuiri. Tu visezi acum s-o găsești pe drăguța ta Petronela Banu, cu care să te-ntorci la Turceni. Ține-ți visul ăsta, iar eu îți jur acum pe ce-am mai scump, anume pe viața mea slobodă, că nu mă voi lăsa până nu v-oi vedea pe-amândoi împreunați.

– Dar, neică, se-mpotrivi Ucenicul, dumneata și mulți alții ați făcut tot ce-a fost cu putință. Și degeaba. Poate că, într-adevăr, ar fi vremea să deschid ochii și să-mi văd mai departe de viață.

Haiducul dădu din cap.

– Îți sunt dator să-ți mărturisesc, dragă Neluțule, că am păcătuit de două ori față de tine și de mâhnirea ta. O dată pentru că nu v-am luat niciodată prea în serios, judecând lucrurile după felul meu de-a fi. Că femei de iubit sunt multe pe această lume și că dacă n-o găsești pe una anume, rămân toate celelalte, care să te mângâie și să te îmbărbăteze. Am socotit că-ți va trece în scurt timp, cum le-a trecut multor alți ucenici ai mei.

– Poate nu-s vrednic să-ți fiu discipol, neică, mormăi tânărul Borangic.

– Al doilea păcat, urmă Vlăsia, a fost nemăsurata mea îngâmfare. Care mi-a șoptit necontenit în ureche că dacă eu nu dau de urma acestei Petronela, nimeni altcineva nu e-n stare s-o facă. Poate doar maestrul Costache Mandragoru, însă numai dacă se-ntoarce de pe lumea cealaltă. Și după câte-l cunosc eu...

– Dar ce vrei să spui cu toate astea? întrebă Ucenicul, amețit de cap.

– Ce vreau să spun este că s-ar putea să mai fie unul aproape tot atât de priceput ca mine, la care am să mă forțez să cer ajutor spășit, plecându-mă.

– Să fie oare cu putință? se cruci Neluțu.

Un asemenea loc nu putea exista pe pământ...

Cu toate acestea, pășiră pe porțile lui, pe la unșpe seara, când lumea se pregătea să-și ia tălpășița, îndreptându-se cete-cete către ieșirile cele mai apropiate. Tănase Vlăsia înota voinicește contra curentului, trăgându-l de-o aripă pe Ucenic, care nu mai știa nici să pună un picior în fața celuilalt, de câte i se-arătau în jur.

Zeci de firme, strălucitoare ca niște coliere de nestemate abia desprinse de pe gâturile unor uriași, se-aprindeau la fiecare etaj, cu rândul ori mai multe deodată, luând privirile în robie. Neluțu simți că numai cu ochii zăvorâți ar putea trece mai departe fără să se sminteasca. Îi închise, dar îi deschise imediat, căci prea era mare ispita.

În spatele vitrinelor largi și înalte, se revărsau în mormane cele mai frumoase lucruri de pe pământ. Haine minunate, cusute pesemne de croitori ai unor regi și împărați ori artiști

celebri, înveșmântau tineri de vârsta Ucenicului, arătând tot atât de vii ca el, ba și mai și, doar că alcătuiți din plastic, carton presat și cauciuc.

Aparate mici, mari și potrivite, calculatoare ca-n filme, lămpi feerice, puzderie de felurite instrumente, telefoane și televizoare subțiri cât biscuiții, se roteau încet, scăldate în lumină orbitoare, poftindu-te să le-atingi cu folos.

Mobile din cele mai luxoase, covoarele zburătoare de prin basme, cufere pline cu bijuterii atât de frumoase că nici nu mai conta că nu sunt toate de-adevăratelea. Ba chiar și-un automobil de argint, nou-nouț, care atârna din tavan de-un fir nevăzut. Toate i se înfățișau lui Neluțu Borangic ca și cum s-ar fi dat deodată la o parte perdeaua ce acoperă Paradisul.

În văzduh, pluteau sunetele unei muzici îngerești, al cărei parfum nările nu se mai săturau să-l soarbă. Iar scările rulante suiau și coborau în toate direcțiile, cărând sumedenie de ființe omenești frumoase să le pui în ramă. Părea că drumurile acelea mișcătoare te pot duce oriunde-ți dorești.

Cu toate astea, Tănase Vlăsia o apucă de-a dreptul pe treptele unei scări normale, largi, ce urca spre primul etaj, îndemnându-l pe Ucenic să-l urmeze fără să crâcnească.

– Unde suntem noi aici, neică? întrebă acesta.

– La *Mol*, i se răspunse. Aibi grijă să nu te pierzi de mine, căci nu te mai găsesc un an întreg.

Astfel prevenit, tânărul ținu aproape și curând, în ciuda ciurdelor de oameni care parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să-i despartă, ajunseră la ținta lor.

Era un magazinaș mic, cu storul metalic pe jumătate tras, semn că proprietarul se pregătea să închidă peste noapte. Ucenicul ridică ochii și citi: „*Love Shop Strătilă & Co.*" Oare ce să fie asta, se întrebă, căci *love* îi părea o vorbă foarte

cunoscută. Înăuntru, pe două scaune, ședeau de vorbă un tânăr și-un alt bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în uniformă de paznic. Rafturile din jurul lor erau pline de cutii viu colorate și obiecte ciudate. Tănase Vlăsia se opri numai câteva secunde, privindu-l țintă pe paznic, încât acela, văzându-l, se foi pe scaunul lui, cumva neliniștit.

Mai dădură o tură pe la alte etaje și se înapoiară la butica dinainte. Tânărul plecase, iar paznicul le făcu semn să intre. Îndată ce trecură de storul metalic, bărbatul îl trase până jos, ascunzându-i de restul lumii. Apoi se-ntoarse ca să-l ia în brațe pe haiduc.

– Tă-hă-nase... zise cu glas tremurat.

– Ne-he-lule... îi răspunse Vlăsia.

– Ce vânt te-aduce la mine? Gândeam că m-ai uitat demult.

– Cum să te uit? se miră haiducul. Tânărul ăsta de ispravă este Neluțu Borangic, ucenic de-al meu. Iar dânsul, nimeni altul decât Nelu Casanova, cel mai galant bărbat din câți a născut Pantelimonul bucureștean.

– Ei... se rușină acela, știți cum e vorba. „Fost-ai, nene, trandafir, dar de-acuma borș cu știr..." Sunt alții mult mai vrednici acum. Tu, Tănase, n-ai pereche, iar ucenicul tău sunt sigur că-ți calcă pe urme.

Tânărul simți că roșește.

– Chiar așa, continuă bucuros Casanova, ia uite ce potriveală! Eu – Nelu și tu – Neluțu! Trebuie să fie vreun semn bun. Ia, stați aici, că mă-ntorc iute!

Ridică storul, numai cât să se poată strecura ciuciș și într-adevăr, în mai puțin de-un minut, se arătă iar, cu un clondir de votcă și niște beri.

– Fie că ești în bani, Nelule, fluieră admirativ Tănase.

– Nicidecum. Le-am luat doar cu împrumut din barul de jos, că ei deja au închis.

Tănase mai fluieră o dată, apoi se așezară la taclale.

Un ceas mai târziu, pe când făpturile ce prind viață după miezul nopții se pregăteau să-și ia lumea în stăpânire, Tănase și Neluțu îi povestiseră paznicului galant de-a fir a păr întâmplările prin care trecuseră în ultima vreme. Ochii lui Casanova se împăienjeniseră, parte de înțelegere duioasă a suferințelor din dragoste, parte de votca ce scăzuse sever în clondir, curgând pe gâtlejul eliberat din nasturi. Prin ceața aceea, se uita din când în când la poza Petronelei, pe care Neluțu încuviințase cu greu să i-o lase în mână.

– Hei... zise el, luându-și tizul pe după umeri. Pe vremuri aveam un prestigiu în rândul sexului frumos, ca să zic așa. Nu știi, Neluțule, ești tânăr, poate-o să-și amintească niște mămici de-ale vecinelor și prietenelor tale, prin cartiere... Dar află c-am pus osul la faima asta, ani de muncă, migală, știința la zi. Într-o vreme, îmi zicea „Pantelimon Casanova". Mai târziu, am lucrat la vocabular, am prins cuvinte, m-am cizelat...

Dădu peste cap restul de votcă și se ridică, bălăbănindu-se.

– De-ajuns cu vorba, zise. E timpul vrăjilor...

– Tot te mai ții de-astea? râse Tănase.

Ucenicul se uită la Vlăsia. Acesta îi făcu semn să stea liniștit la locul lui.

Nelu Pantelimon Casanova se opinti pe mai multe rafturi, dând jos câteva cutii mari, lungi cât un stat de om și se-apucă să le dezghioace cu grijă. Scoase dintr-una un soi de păpușă desumflată, al cărei mușiuc îl duse la gură.

– Luați fiecare, că sunt destule, le mai zise și se puse pe umflat, cu obrajii cât pepenele.

Haiducul și Neluțu îi urmară exemplul. Curând, în jurul lor se ridicaseră pe picioare patru-cinci domnișoare, ale căror farmece neasemuite îl înlemniră pe tânăr. Se uita, dar mai cu fereală, căci vreo două erau dezbrăcate de tot. Și toate țineau guriță deschisă, ca și cum ar fi dat să vorbească îndată, cu buzele țuguiate.

– Cine-s astea, Nelule? vru să știe Vlăsia.

Iar Pantelimon Casanova trecu pe la fiecare, pe una ciupind-o de obraz, alteia mângâindu-i părul, pe cealaltă strângând-o ușor de încheietura mâinii. Și le spunea pe nume: Big Bella... Valentina din Italia... Anna Swedish Love... Babe Doll... Veronique Chocolate...

O femeie de serviciu scăpă găleata, undeva, la alt etaj. Ucenicul tresări tare, ca și cum ar fi fost prins asupra unui fapt de neîngăduit. În lumina slabă a lămpilor de veghe, femeile gonflabile păreau mai vii decât ar fi trebuit, iar asta le dădea fiori, nu numai lui, dar parcă și haiducului, oricâte-ar fi văzut dânsul în viață.

– Ce se-ntâmplă, neică? șopti băiatul.

Atunci paznicul plimbă poza Petronelei prin fața damelor, apropiind-o din când în când de ochii lor. Și – lucru de groază, ochii clipiră, iar din spatele pleoapelor pe jumătate lăsate, pupilele se mișcară după fotografie.

De spaimă, Neluțu Borangic se vârâse cu totul în Vlăsia.

– Da' cine-i, fată, piticania asta? întrebă cu glas subțire Babe Doll.

– Nu știu, fată, vreo gâsculiță de-a lui Nelu, îi răspunse Valentina, cu accent italian. S-a boșorogit da-i arde tot de *minoare*.

– Ia dă poza aia mai aproape, că n-am ochelarii, se băgă Big Bella.

– A, păi am mai văzut-o pe ţăranca asta, chicoti Anna Swedish Love. Nu ştii, Veronico? Era la...

– Da, da, făcu iute Veronique-cea-de-ciocolată. Acolo, la...

Şi aplecându-se, şopocăi mai multe vorbe la urechea fostului Casanova. Acesta dădu din cap mulţumit.

– Nelule, spuse Babe Doll, lasă-ne şi pe noi afară câteva minute, să dăm o tură pe la farduri, că mi s-a şters rujul de tot în cutia aia.

Nelu, le zâmbi drăgăstos.

– Nu acuma, iubitele mele, nu în noaptea asta. Dar curând... foarte curând...

Trecu iar pe la fiecare, desfăcând dopul muştiucului, cu gesturi ca mângâierile. Iar ele prinseră să se chircească, şuierând trist, tot mai încet.

– Îţi scriu adresa pe-un bileţel, Tănase, spuse paznicul. Acum plecaţi pe la toaletele de la parter, până nu se trezesc beţivanii ce fac de pază acolo. Strâng eu pe-aici.

Câteva clipe după ce haiducul şi ucenicul său îşi luaseră tălpăşiţa, iar Nelu Pantelimon Casanova îşi pusese damele de silicon la loc în cartoane, o siluetă ieşi de după rafturile din fundul magazinaşului şi se apropie de el.

– Ce-i? o întrebă ursuz. Vrei şi tu înapoi, în cutie?

Ea îl luă de mână, înmuindu-l, şi-şi apropie feţişoara de obrazul lui.

– Trebuie să-i dăm de veste stăpânei mele, Nelule, îi zise. Iar ea poate că-ţi va fi recunoscătoare într-o bună zi.

El se împotrivi numai câteva secunde, adică mai mult decât se putea.

– Am să-i dau, încuviinţă oftând. Tănase mi-e frate, dar

stăpâna ta, Excelsia, după chipul și asemănarea căreia ai fost croită, e chiar viața mea. Numai să-i mai amintești câteodată de câte-am făcut pentru ea...

Capitolul 14

Unde aflăm sfârşitul acestei poveşti a haiducului Tănase Vlăsia.

Neînvăţătură.

Şi mi-a mai rămas ceva, despre care n-aş fi vrut cu niciun chip să te povăţuiesc... Nu fiindcă ţin pentru mine, cum fac unii mentori cu discipolii lor, nici că nu m-aş pricepe, ori că aceasta n-ar fi o lecţie folositoare. Dimpotrivă. Vreau să ştii tot ce te pot învăţa şi acum am ajuns la una din acelea de care viaţa se poticneşte cel mai tare, făcându-te să ţi le aminteşti pentru totdeauna.

Este cea care face inima şi ochiul să lăcrimeze, cât am fi noi de bărbaţi, şi te-mbătrâneşte de fiecare dată cu câţiva ani. Îţi îngreunează sufletul de zici că-i un sac în care ai turnat pietriş. Îţi înceţoşează gândurile ca şi cum în tine ar fi venit şi-ar fi rămas pe vecie toamna. Te ia cu fiori, îţi moaie picioarele şi-ţi face glasul să tremure. E furtuna zbuciumului.

Nu, nu e vorba despre moarte, cu toate că moartea e un lucru foarte rău pentru cei vii. Dar noi n-avem a ne teme de ea,

de vreme ce-au făcut-o atâția alții înaintea noastră. Și chiar și stelele căzătoare strălucesc, n-ai văzut?

Povețele pe care n-am să ți le dau sunt acelea despre vremea când trebuie să te desparți de femeia iubită...

Vine o clipă în viața oricărui bărbat când trebuie să treacă și prin asta. S-a născut într-o margine de ghenă, a făcut foamea, dimpreună cu mă-sa, ta-su, frați și surori. N-a avut ce îmbrăca, a umblat desculț, a degerat iarna. La școală nu l-au dat și într-o bună zi a rămas singur, pe stradă. Acolo i-a fost casa, de-atunci. A încasat bătăi fără număr și nicio mângâiere.

Dar toate astea sunt nimicuri, față de cum i se sfâșie inima ca o treanță când se rupe de femeia pe care o iubește...

Caută să mă pricepi bine. De multe dame te vei despărți, ori vei fi despărțit. Știți și tu și ele, de la început, că orice revedere se încheie cu un „la revedere". Fluvii de lacrimi veți vărsa și tu și ele, sute de ultime nopți înflăcărate veți aprinde. Viața-ți va fi plină de astfel de aduceri aminte, care cu vremea nu te vor mai durea ca niște răni deschise, ci mai degrabă îți va veni să te scarpini după astea, ca după cicatrici ce dau mâncărimi.

Însă nimic nu e ca atunci când tu și iubita plecați pe drumuri diferite, pentru totdeauna...

Eu n-am să te învăț cum s-o faci, cum să-ți ușurezi durerile îngrozitoare ce te vor cuprinde. Întâi că trebuie să treci singur prin asta, ca să te împlinești ca bărbat. Al doilea că fiecare își are despărțirea sa, căci ea face parte din tainele și ne-sărbătorile ce nu sunt două la fel în lumea asta. Ceea ce te-aș povățui eu ar avea legătură numai cu trăiri ale mele, numai ale mele. Trăiește-ți-le singur pe-ale tale.

Am a-ți spune doar atât: desfacerea de iubită e răul cel mai rău, al tuturor relelor. E otravă, venin. E arsură de smoala Iadului, e Iadul. E tăietură de șuriu pe obraz, înjunghiere,

tragere în țeapă. E înecul, spulberarea, smulgerea inimii din piept. E moartea.

Pe dinafară, părea doar o casă ca atâtea altele, cu etaj și pod, pe undeva, între Orzari și Delea Veche. Soarele bătea pe ferestrele rotunjite la partea de sus, mânjindu-le cu miere de toamnă, iar zidurilor n-ar fi avut ce să le strice o mână-n plus de vopsea. În curte se intra pe-o portiță de fier răsucit, după care trebuia să ghicești dalele aleii sub stratul de frunze și bălării înalte.

Pășind înăuntru, Tănase Vlăsia își tropăi înadins bocancii militari, ca să se știe c-a venit un bărbat, și coborî cozorocul șepcii pe-o sprânceană. Ucenicul îl urmă, mai mult mort decât viu. Parcă cineva, ori ceva, avea să se repeadă asupra lui, să-l smulgă de pe Pământ și să-l zvârle dincolo de marginile universului. Simțind că leșină, se lăsă încet pe temelia de beton a gardului, să tragă aer. O fătucă durdulie, care dezvelea aleea cu un târn, se uită la el curioasă.

– Bombonico, îi zâmbi dulce haiducul, e-acasă stăpână-ta?

Fătuca se fâstâci de tot, scăpând târnul. Izbuti numai să smucească o dată capul, arătând către ferestrele de sus. Atât Tănase, cât și Neluțu Borangic se uitară într-acolo și văzură o siluetă de abur, îndărătul unuia din geamuri.

– Dă fuga, urmă Vlăsia, și spune-i c-am venit.

– Cine? își veni în fire obraznica fătucă.

– Noi. Mergi degrabă, cât îți mai zâmbesc.

Ea se rostogoli chițăind către ușa casei, apoi o auziră bocănind pe trepte până la etaj. După un timp nu prea îndelungat, fereastra de sus se deschise numai o palmă.

– Cine sunteți? Pe cine căutați? alunecară vorbele pe-o scară de funii aurite.

Părea că s-a oprit soarele pe cer, iar ziua stă pe loc și nu va mai porni decât când glasul acela fără seamăn va răsuna din nou, poruncindu-i să se urnească. Mentorul însuși se clătină pe picioare, iar gâtul i se lungi cu câțiva centimetri buni, ca la girafe, în direcția ferestrei fermecate. Apoi își luă seama.

– Sunt Tănase Vlăsia, haiducul. Iar acesta este ucenicul meu cel mai bun, Neluțu Borangic. Poftim să avem o vorbă cu domnișoara Petronela Banu, din Turcenii Gorjului.

Așteptară un răspuns, însă nu mai veni nimic de la etajul unde sălășluia silueta misterioasă. Și trecu multă vreme, minute în șir, timp în care Ucenicul își zise de numeroase ori că ar trebui să-l tragă pe mentorul său afară din curte și să plece. Nici aici nu erau bineveniți.

– Nu plec, să știu bine că vin zece potere, îi șuieră Tănase printre dinți, fără să se întoarcă. Trebuie s-o cunosc pe stăpâna locului și-a vocii care ne-a întâmpinat.

Iar după alt minut lung:

– Simt ceva în mine, Ucenicule, de când am auzit glasul ăsta...

Și mai trecură câteva minute.

Deodată, treptele porniră să trosnească rar, sub pașii cuiva care nu se grăbea să coboare în curte. Pe măsură ce se-apropiau, inima Ucenicului bubuia tot mai tare, împiedicându-l să audă altceva. Un pas... O bătaie de inimă... Alt pas... Încă o bătaie...

– Ține-ți firea, bărbate... îi spuse Tănase.

Ușa se deschise scârțâind. Neluțu Borangic închisese ochii, dar îi deschise iute, hotărât să înfrunte fie ce-o fi.

Era fătuca cea durdulie, care veni cu ochii plecați la Tănase Vlăsia.

– A spus domnișoara Zilliconda să mai așteptați un pic. Să se intereseze dacă locuiește la noi... ăăă... persoana care-o căutați.

Și fugi după casă, recuperându-și târnul din goană. Haiducul cu ucenicul său își pironiră iar privirile pe intrarea casei.

Apoi, fără vreun alt semn, ușa se crăpă din nou și în prag răsăriră două femei, care încremeniră acolo, nici la umbă, nici la soare. Cum dânsele nu mai făceau nicio mișcare să se apropie, Tănase Vlăsia își agăță ucenicul de-o aripă și-l trase după dânsul.

Păreau două dame remarcabile, judecând atât după frumusețea straielor cu care se înfățișau, cât și după avântul pieptănăturilor fără seamăn, una din cosițe duioase, cealaltă înflăcărată. Dar mai ales adia dinspre dânsele un parfum care te clătina pe picioare. Florile și poamele Raiului fuseseră stoarse acolo.

Tănase Vlăsia nu mai avea ochi decât pentru aceea ce-și purta cosițele pe umeri. Cum de foarte multă vreme nu i se întâmplase, o căldură mare îl cuprinsese, înmuindu-l ca pe marmeladă. Veni și mai aproape, hotărât să-i vorbească fie ce-o fi, ceva, orice, numai să fie sigur că ea n-o să dispară înainte de-a-l băga în seamă.

Cât despre cealaltă... Doar ce-i aruncă o privire Ucenicului, că se și repezi, cu un chirăit, tocmai în fundul curții, unde se prăvăli pe-o băncuță de piatră, cu spatele la ei și fața ascunsă în palme.

Haiducul își reveni o secundă, cât să-i dea brânci lui Neluțu într-acolo. Iar tânărul o porni, târșâindu-și țurloaiele de plumb prin frunze.

– Ce se întâmplă? cântă minunea de femeie care rămăsese pe loc. De ce s-a speriat? N-o să-i facă rău, nu-i așa?

– Stai fără grijă, domniță, își recăpătă Vlăsia darul vorbirii. Nimenea n-are să sufere. Poate doar inima băietanului ăsta, căci după câte văd și-a regăsit iubirea pierdută.

– Dar mie nu mi-a povestit nimic despre dânsul... Și doar i-am spus că-și poate dezlega fără teamă sufletul, fac totul să-i fiu de ajutor.

– Sunt pesemne și câte unele care nu pot ieși la suprafață, domniță. Ești rudă de-aproape cu fata asta?

– Eu... nu... Aș vrea să-i fiu ca o soră mai mare, dacă și ea... Am găsit-o pe stradă, acum o vreme. Era flămândă și speriată și tremura de frig. Am luat-o aici, la adăpostul nostru.

Haiducul își ascunse ața surâsului.

– Și mai sunt și alte fete aici la adăpostul matele, domniță... ăăă...

– Zilliconda e numele meu. Zilli... Da, mai sunt câteva. Avem grijă unele de celelelte.

– Frumos, o lăudă Tănase.

Neluțu Borangic ajunsese la băncuța pe care se prăvălise domnișoara cu pieptănătura în flăcări. Șezu câteva clipe lângă ea, apoi îi puse palma pe umăr. Duduia Zilliconda tresări.

– Să nu mergem și noi acolo, lângă ei? Poate că au nevoie să...

Atunci Vlăsia se apropie de dânsa, îmbătându-se cu parfumul ei cum n-o mai făcuse vreodată în viața lui, cu nicio femeie, și doar câte fuseseră, că nici nu mai putea ține socoteala... Părea că soarbe pentru întâia oară o licoare necunoscută, căreia nu-i putea face față, oricât de bun băutor se știa.

– Mai bine să-i lăsăm, draga mea... zise.

Iar ea se îndrăgosti pe loc de glasul lui, de blândețea, grija și bărbăția ce abureau din el.

– Aceste clipe, urmă Tănase, sunt numai ale lor și așa trebuie să rămână, acolo, pe băncuța de piatră, lângă tufa de iasomie. Atât e lumea ce-i înconjură acum. Dar fiindcă și dumneata, ca soră mai mare, și eu, ca... hm, să zicem unchi, trebuie să purtăm de grijă acestor tineri, am să-ți împărtășesc eu, fără știrea lor, ce-și vorbesc. Ochiul încă ager și o anume știință a vorbelor mă fac să pot pricepe de la depărtare.

Zilliconda îl asculta mirată.

– De pildă, acum Neluțu îi ia degețelele, se uită la chipul ei și-i zice pierdut: „Tu, Petro, nu mai știai de mine? De ce nu mi-ai dat niciun semn?" Iar ea lasă ochii în pământ, îi ridică iar, își trage degețelele și-i răspunde: „N-a fost totul cum am vrut, Neluțule... E foarte greu aici și n-am avut putere să-mi urmez visele..."

Văzând haiducul că femeia de lângă el îl ascultă vrăjită, merse mai departe cu tălmăcirea de la distanță a vorbelor ce și le îngânau foștii îndrăgostiți.

„Dar, Petro, cu atât mai mult trebuia să-mi dai de veste... Aș fi venit într-o clipă și ți-aș fi sărit în ajutor. Tu știi că pentru tine eu aș intra în foc, mi-aș da și viața..."

„Păi nu pricepi că s-a ales praful? Ce spun eu și ce-mi răspunzi tu... Crezi că mai sunt puștoaica de la Turceni, care ne uitam unul în ochii ăluilalt și credeam tot ce ne ziceam..."

„Nu vorbi așa, dragostea mea, nu vorbi așa. Eu te iubesc și mai mult de când ai plecat. Eram în stare să merg după tine până la capătul pământului, nu doar la București..."

„Și-acuma ce vrei de la mine?"

„Ce vreau? Nu înțeleg, Petro. Eu nu vreau altceva decât ce vrei tu. Nu poate fi altfel. Dacă tu alegi să rămânem aici, la București, eu am să-mi caut un rost, ca să-ți fiu mereu aproape. Dacă vrei să ne întoarcem la Turceni, chiar mâine eu..."

Deodată tălmăcirea lui Tănase Văsia se poticni, iar dânsul tuși încurcat. De la distanță, văzură că fata sare în picioare și aruncă vorbele în obrazul lui Neluțu Borangic. Iar acesta, la fiecare, se gheboșa mai tare, ca și cum ar fi fost palme și pumni.

Apoi Petronela veni în fugă, trecu pe lângă dânșii ca vântul și dădu buzna pe intrarea casei, bocănind pe scări în sus. Apucaseră să-i vadă boiala fețișoarei distrusă, ruj, rimel și pudre amestecate. Se mai auzi o ușă trântindu-se și gata.

– Ce s-a întâmplat? făcu speriată Zilliconda.

Se uita când la Vlăsia, când la Neluțu, care rămăsese cocoșat pe băncuță și din ce în ce mai tare semăna cu o parte a ei.

– Ce se petrece? repetă femeia. Ce-au zis la sfârșit? De ce te-ai oprit? Spune-mi mai departe.

Se vedea că haiducului nu-i prea era la îndemână.

– Domnița mea... Duduia Zilli...

– Te rog... Spune-mi ce și-au vorbit la sfârșit. Vreau să înțeleg totul. Spune-mi!

– N-a vorbit decât dânsa, zise Tănase, cătând spre Ucenic. I-a zis acestea: „Dar ce mă tot freci, băi nene, cu ce vreau eu, cu ce vrei tu? Ce tot îi dai cu «rămânem», «mergem», «facem», «dregem»? Nu-nțelegi că nu mai suntem împreună? Vezi-ți de drumul tău și eu îmi văd de-al meu. Învăț o meserie acuma, fac un ban. Sunt curvă!"

Haiducul oftă.

– Să mă scuzi, draga mea, chiar așa a spus, nu pun de la mine... „Curvă"...

– Domnu' Vlăsia... îl întrebă ea, privindu-l în adâncul ochilor. Asta e de rău?

Zilele toamnei sunt lipsite de voioșia soarelui în putere, cum se află dânsul în toiul lui cireșar, cuptor și gustar... Îl vezi că trece pe cer, blând și luminos, iubind belșugul ce l-a adus pământului. Dar nu mai e armăsarul de foc, falnic, trufaș. Nu mai e cascada orbitoare, orga de lumină, stăpânul aprins al timpului. E mai degrabă un bătrânel ce-a fost odată june prim, după care întorceau capul toate frumusețile. Și stele, și case și floarea soarelui și toate viețuitoarele lumii. Iar acum zorește cum poate, cu pași mărunți, clătinând din cap și vorbindu-și singur, să-și tragă mai iute scufia pe chelie și să se vâre-n așternut...

– I a t e uită, ce toamnă s-a făcut deodată... zise haiducul, de parcă ar fi deschis ochii dintr-un vis și-ar fi privit la ce sentâmplă în jurul lui.

Ucenicul văzu și el asta.

Ieșiseră din curte, iar acum zăboveau pe trotuar. În spatele lor, casa cu un etaj începuse să se învelească în umbre înșelătoare. Nu mai era mult și-avea să vină noaptea, dar nicio lumină nu se aprinsese la ferestre.

– Ne ducem și noi, neică? zise Neluțu Borangic.

I se luase o piatră de pe inimă, se simțea ușurel ca frunza arămie care sărise gardul de peste drum și zbura acum către el, poate să-i șoptească ceva la ureche. Strada era pustie. Așa avea să rămână până a doua zi. Era poate una din acelea pe care nu trece nimeni.

Nu mai aveau nimic de făcut, nimic de spus, nimic de plănuit. Tot ce se putuse se împlinise în dogoarea verii, care, uite, se dusese. Și dacă zilele se scurtau de nu mai apucai să termini ce-ai fi început, el ce-ar mai fi putut să aștepte în ditamai orașul?

Mintea i se golise de gânduri, numai că odată cu ele parcă se scurseseră din dânsul mușchii, oasele, sângele. Era cu totul

pustiu sub coaja trupului, un Neluțu Borangic gonflabil, și acela scăpând aer pe la încheieturi. Curând avea să se întindă pe asfalt, flasc, fără viață.

– Ne ducem și noi? zise iar.

Avea mare nevoie de somn.

– Mergem, spuse blând Tănase Vlăsia.

Știa că în zilele și nopțile următoare Ucenicului îi va trebui apropierea lui. Dar mai știa, de asemenea, că ar putea să dispară chiar în ceasurile ce veneau. Să plece înapoi, spre Turcenii lui, din coclaurile Gorjului. Sau să se piardă pentru totdeauna prin codrii adânci ai Bucureștilor.

– Mergem îndată, Neluțule, adăugă. Să tragem întâi la birtul lui Mardeiaș, să prindem puteri și-apoi acasă, la hogeac, să te culci, că abia te mai ții pe picioare. Iar mâine mai vedem noi. Atâta vreau doar, să-i las o vorbă stăpânei din această casă. Cine știe, poate că ne va fi de ajutor, cândva, atât mie cât și ție. Așteaptă-mă numai cinci minute, nu te mișca de-aici.

Ucenicul îl privi pe Vlăsia. Cât ar fi vrut să se poarte de nepăsător, glasul și ochii îl dădeau de gol. Și chiar mâinile, cu care parcă nu mai știa ce să facă. Nu la un ajutor viitor îi era dânsului gândul. Ci la femeia aceea, cu cosițe mătăsoase, care le ieșise în întâmpinare și a cărei voce îi stăruia și-acum în auz. Se înamorase haiducul...

Înțelegând acestea, Neluțu Borangic se bucură grozav. Dintr-o dată, durerea care-i amorțise simțurile nu i se mai păru atât de grea. Iată că se mai îndrăgostea câte unul, chiar și-n prag de toamnă.

Oare ce să-i fi spus acestui mentor al său? În fața lui, doi oameni ori mai mulți se luptau între ei și cu alții, pentru chipul, trupul, gândurile și vorbele unui erou de poveste, niciunul izbutind să-l doboare pe celălalt.

Cine era? Ce gândea? Ce vrea? Iubea el femeile? Atunci de ce, ori de câte ori i se ivea prilejul, le înțepa cu spinii vorbelor de duh meșteșugite și le înfățișa slăbiciunile, ca pe rușini ce nu se cuvin dezvelite? Pizmuia el femeile? Atunci de ce le dezmierda din cuvinte și priviri, împăienjenindu-le cu simțăminte din cele mai alese, copleșindu-le, tânjind după ele? De ce le vâna ca pe fără de preț trofee, pe cât împlinite, pe-atât mai mult neîmplinite?

Și, pe când se lupta cu toate aceste întortocheate cugetări, iar Tănase, nerăbdător să mai aștepte binecuvântarea lui, apucase zăvorul porții, să intre înapoi în curte, iacă și potera...

– Nu mișca, Tănase Vlăsia! tună un glas. Pân-aici ți-a fost! Nu te mai scapă nimeni acuma...

Erau doi arnăuți cât bivolii. Veniseră dintr-un capăt al străzii și până să-i zărească, ocupați cum erau cu suferințele dragostelor, ăia se-apropiaseră la o aruncătură de băț. Se-arătau plini de curaj, legănându-și bucile în aceeași cadență, cu labele vârâte la curea, cum vedeau poate prin filmele cu pistolari. Haiducul râse.

– Ia uite-i și pe ăștia... Numai ei mai lipseau.

Și apăsă clanța de fier, dar poarta curții rămase închisă.

– Pesemne c-a tras fătuca aia zăvorul, dădu din umeri Vlăsia. Neluțule, tu șterge-o, că ești iute de picior și până clipesc ei ajungi în capătul celălalt al străzii. Ne vedem la „Mardeiașu", cum am vorbit.

Zicând acestea, puse un picior pe temelia de ciment a gardului, cu gândul să se opintească dincolo, dintr-o săritură. Ucenicul se dădu înapoi doi pași, gata s-o tulească. Atunci poterașul strigă iar.

– Nu mișca, Tănase Vlăsia, rămâi acolo! Stai, că trag!

Haiducul se uită într-acolo și râse din nou.

– Du-te, Neluţule, nu mai zăbovi. Lasă-l pe-ăla. Nici piedica nu ştie s-o tragă la pocnitoare.

Într-adevăr, tânărul făcu ochii mari, văzând cum unul dintre arnăuţi se scormoneşte în tocul cingătorii, scoţând de-acolo un pistol argintiu, ca de jucărie. Mai dădu înapoi un pas, în vreme ce Vlăsia icni, încălecând gardul. Luase fiarele între craci şi se vedea că nu-i prieşte bărbăţiei.

– Dacă ajungi mai iute, comandă-mi zece mici şi-o halbă, zise.

Atunci răsună o plesnitură slabă, mai slabă decât s-ar fi crăpat la spate nădragii haiducului. Tănase rămase nemişcat, zâmbind către malacii care încremeniseră şi ei, la vreo douăzeci de metri. Pe cămaşa albă, chiar în dreptul buricului, se ivi un punct roşu şi începu să crească, mai întâi cât un ban, apoi cât palma.

– Neică! ţipă Ucenicul.

Haiducul se uită întâi la el, pe urmă la roşul care-i fleşcăise cămaşa pe burtă. Vru să zică ceva, însă până s-o facă degetele nu mai putură ţine creasta gardului, iar el alunecă în curtea plină de bălării şi frunze, cu o bufnitură.

– Neică! strigă iar Neluţu Borangic.

Şi îndată o rupse la fugă, de parcă i-ar fi crescut perechi de aripi la glezne şi pe umeri. Strada îi şterse imediat urmele.

– Ce puii mei faci, băi? se miră speriat unul din arnăuţi, în vreme ce se apropiau cu fereală de locul prăbuşirii lui Tănase Vlăsia.

Nu se mai mişcau deloc ca pistolarii, ci ca doi ameţiţi. Iar acela cu pistolul îşi privea din când în când, prostit, mâna în care ţinea scula.

– Am... am... zise, nereuşind să lege vorbele.

– Dacă l-ai nimerit, suntem mâncați. Golănașul ăla a văzut tot. Trebuia să-l somezi întâi. Pe urmă foc în plan vertical, cum scrie la carte.

– Așa am vrut... Am... am...

Își lipiră chipiele de barele gardului, încercând să privească în curte. Din spate, păreau doi întemnițați, cu mâinile încleștate pe gratii.

– Îl vezi?

– Nu... Tu?

– Nici eu. Sunt prea mari bălăriile. Și aproape s-a făcut seară.

– A căzut aici, pe-aproape. Auzi ceva?

– Nimic. Ia taci! Poate-l auzim gemând...

Ascultară o vreme. Din curte nu venea suflare, nu venea suflet. Se priveau unul pe altul și nu știau ce să facă.

– Să-l căutăm în curte. Sau dacă s-a târât în casă? Batem la ușă și...

Celălalt îi puse palma pe gură.

– Băi, ești nebun? Pentru glonțul care l-ai scăpat rămânem amândoi pe drumuri. Ba și mai rău. Dă-l în pușca mea dacă a mierlit, ce-are a face unde putrezește? Casa și curtea par părăsite de-o sută de ani. Bine că s-a terminat cu el. Hai s-o tăiem, până nu iese careva la altă poartă.

– Și vagabondul ăla mic?

– Nu mai are el curaj să scoată capul. Iar dacă-l găsim pe stradă...

Poterașii plecară, bodogănind mai departe de-ale lor. Și îndată ce dădură colțul, se aprinseră felinarele peste pustiul străzii...

Sunt Neluțu Vlăsia, haiducul.

Din coasta Colentinei în brișca Pantelimonului, de la Obor pe-ntorsătura Moșilor ori dincoace, mai departe, către Vitan Bârzești, din Fundeni, Dobroești și Andronache până-n păienjenișul Lizeanului, în Vatra Luminoasă, Dristor, Muncii, Dudești și Tunari, toți or să-mi știe de frică.

O să iau și de la bogați și de la săraci.

Miere-mi va curge din gură când voi întâlni un suflet cătrănit, aur dacă-i vor face trebuință povețele mele.

Lesne o să iau foc în preajma poterei și-a asupririlor.

Lângă mine, femeile vor suspina și-și vor rătăci mințile.

Sunt Neluțu Vlăsia, haiducul...

Sfârșit

Dănuț Ungureanu

VIAȚA ȘI FAPTELE HAIDUCULUI TĂNASE VLĂSIA

„Află dar că nimic nu-l îmbărbătează pe voinic ca femeia și potera, adică primejdia și amorul. Astea două mirodenii sunt pentru tagma noastră ca sarea și piperul la bucatele alese. Ba mai mult, dacă starea omului o cere, sunt și piperul, muștarul, ardeiul iute, usturoiul, hreanul și oțetul.

Căci ce face primejdia când sare în calea drumețului? Face să-i sară inima din piept, pune sângele în mișcare vioaie, îi suflă omului jar în ceafă și-i trage bice peste picioare de zici că-i armăsar.

Iar femeia, ah, femeia... Ai zice că după atâta alergătură fugarul află adăpost la sânul iubitei, care-l primește cunoscându-i zbuciumul și nevoile. Dar uneori aceasta e mai primejdioasă ca primejdia însăși. Multe îți deschid zăvoarele Paradisului și, odată ce porțile s-au închis în urma ta, se dovedește că înăuntru e ladul. Băieţi deştepţi, fetele astea..."

ISBN 978-606-749-067-1
9 786067 490671

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro/ebooks

TRITONIC

Ilustrație coperta 1 © razzdazzstock | Dreamstime.com